

نیوان حضرت احمد جام زندہ پیل

.1898

المجلد

اس مطبع میں ہر علم و فن کی کتابیں زیر مساعیہ قرار فرماتے کر لیے موجود اور فرست موصول
 ہو سکی ہر ایک ضابطہ کو پہلے قائلے درج کر کے ہر جگہ معاشیہ و ملائمت سے مشایقان
 اصلی حالات کتاب کے بخوبی معلوم فرما سکتے ہیں قیمت بھی ارزان ہے اس کتاب کے
 پیش چھپ میں صفحہ سادہ میں کلیات و ادویہ و مختصر فارسی و تذکرہ شمسہ اور
 کچھ کتابیں قصص نظم و نثر و غیرہ مروج کر کے ہیں تاکہ جس فن کی یہ کتاب ہے اس
 فن کی اور بھی کتب موجودہ کارخانہ سے قدر دانوں کو آگاہی کا ذریعہ حاصل ہو

کلیات ادویہ و قصائد فارسی

دیوان بیدل غزلیں بیہ نقوی

۳۔ عناصر بیدل -

۳۔ رقیات بیدل

۴۔ نکات بیدل بیخبر طبع شکر فاریک

خیال مرزا عبدالقادر بیدل مخلف

دیوان بیدل فقہ نقل از نسخہ قلمی

محررہ ولایت

کلیات سعدی شیرازی حسین بیانی

ذیل میں - ۱۔ دیباچہ کلیات مکریم شاہ

۲۔ گلستان - ۳۔ بوستان - ۴۔ قصا

عربہ و فارسیہ مرالی و ترجمات - ۵۔ طبیات
 بدائع و خواہم و غولیات قدیم و قطعات
 و صاحبان و مشنویات و قطعات و اعما
 و مفردات مصنفہ سعدی شیرازی

کلیات عزیزین - محمد عبدالرزاق

۱۔ سیرت جیدہ رسول اللہ

۲۔ اسرار غریب حضرت مصطفیٰ

۳۔ شرح مسالطین - علم - قصائد غریبہ

۴۔ غیب اسلام - ۵۔ دیوان مصنف

۶۔ شہادیات صیفا دل زمین انجمن

۷۔ مثنویات خرابات - ۸۔ مثنویات

۹۔ تذکرہ العاشقین مصنفہ شاعر عظیم

۱۰۔ حیدر علی مرزا محمد علی عزیزین

کلیات خاقانی حسین خاندان

فارسی و غزلیات رباعیات کاوما ذخیرہ
 ہر ایک کلیات میں جمعیت کرنا تھا کلیات
 جو اس مطبع میں پیش ہو کر حل معالی
 ایشمار عمل کے دو جلد میں چھپا ہے -
 کلیات مرزا بیدل حسین بیانی

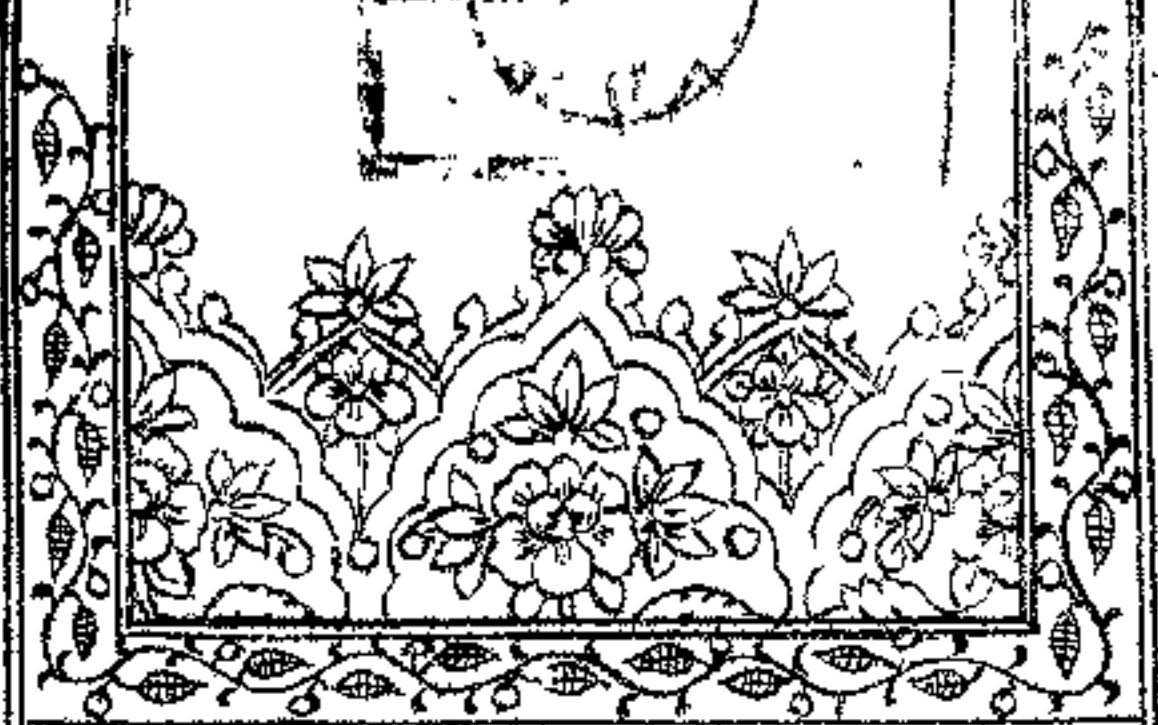
مؤلف: کافضل خلاصه زواید
بنام خداوند تعالی

جام جهان بین معارف ربانی زکوة و شکر سوره تاج عرفانی یعنی
کلام امامان و جمیع اهل سلسله اولی محمد بن اسماعیل

زیوان خضر احمد جام زندین

که مقتدر امی اهل طریقت دیشو به است ارباب بر مقتدر
بودند کیفیت شریعت شیخ ابو نصر بن ابوالحسن است

کلام غنی و کثیر در خط از مطهر طیار
در سنه ۱۰۰۰ بنام اهل بیت

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

نویس شده آشکار کرده بشیر نام ما قید طبیعت شده پنجه دام ما در حریم کبریاست روضه اکرام ما کاش می ترقتد پرده اتقام ما	ساقی سرست یار آمده در جام ما بیل لایه تویم از چین کسب بریا مانه درین آشیان مسکن خود کرده ام ماز خودی مانده ام در حق اتجاب
---	--

بست جمال حمدی بر رخ احمد عیان
بر تو همه ظاهرست سنت احکام ما

بعشق کرده مصور بلوغ عارض ما ولیک بهره ندارد و دیده اعما عیانست صورت ما و وجود این شیا	جمال لم یزما نقش بند کلب قضا پرزخچه در نظر آید جمال ماست و رو کجاست چشم خدا همین کرده بلاندید
---	---

<p>اگر نہا ناست، جانش زویدہ کوران شہول حدت و ہست در بر فرات گئی بصورت مجنون گاہ چون لیلی</p>	<p>جمال پیکر او ہست چشم ما پیدا بہر صفت کہ نو وار میکاند صفت گئی بصورت و امن و نگاہ چون غدا</p>
<p>شعار احمد دیوانہ ہست جرم پلاس لباس باوشدان نیست بجز کراہ و قبا</p>	
<p>لیل از گل تو مجو عمد و قاداری را دل بہر جا کہ دست یار و قادر بخواد ہرگز از شاہد کز ویدہ نیابند و قبا شمع بر مجلس خود را مکن شاہ شہنگ</p>	<p>ز آنکہ بدست و قاشاہد بازاری را انرا وزیر سزویاری و دلہاری را شاہ پر شور سزاوار نشد یاری را از دل فروش شو بصورت بازاری را</p>
<p>احمد از شاہد ہے مہر و قبا کے مطلب لیل از گل تو مجو عمد و قاداری را</p>	
<p>شاہد اپیشہ مکن عادت خود را ایدل از شاہد ہر ویدہ مجو عمد و قبا غزہ حسن مشومہر و قبا پیدا کن شہرہ شہر شو مجلس ہر کس شہاب</p>	<p>ز آنکہ در ماہان نبود طاعت سودا فی ترا کہ وقاسے تہور شاہ ہر جا سے را کہ شاہ تہور ہر جا سے را باسے باش و لہرین تو تہور تہور</p>
<p>احمد از دلبر ہے مہر و قبا کے مطلب کہ کس از کور سے خواہد بینا سے را</p>	

پہلے خدا میں ندید غیر جمال خدا ہے کثرت بجزوات اور ہمہ عالم پرید در نظر اہل حق بہت یکے آج و مع صورت زیبای اور در نظر چشم بہت	ہے جمال خدا از نظر ما جدا کو چہ چنان بسگرد و زور خورشید را غرقہ دریا کے محل گرچہ بشد آشنا در نظر اہل حق بہت یکے بحر و ما
--	---

ناظر حق بین ما زیدہ و حول نہشت
دیدہ احمد یافت ذرہ از ان تو تیا

تو مرا جان و روانی چکنم جان روان چون سن از خلق یدم زہمہ خلق رسیدم ز خودی چونکہ بر شرم ز می عشق تو شرم بگیمہ سچ کہا ہم بگیمہ چنگ و رہا ہم انرازل است استم از ہمہ قید کستم چون از خویش گشتم بگیمہ خوش گشتم	تو مرا مایہ جانی چکنم سو در زبان را نہ یسا تم نہ نہ نام چکنم کون و مکان را چون ہمہ خویش شدہ شرم چکنم جملہ جہان را بگیمہ شرم شرابم چکنم و روزبان را بجدا صید شدہ شرم چکنم تیر و کمان را چو دل ز جملہ تو شرم چکنم شرح و بیان را
---	--

احمد از خویش برآمد بسر عشق در آمد
چون درین کار گرا آمد چکنم اسن و اما را

ابے تولے در بحر وحدت آشنا در تعدد این ہمہ اوصاف بین چون جملہ عالم ذوات اوست	آشنائے چون نلے آشنا ہے کثرت ذوات پاک حق بریا ذوات پاک اوست اندر کل جانا
---	---

هست توحیدش بہر ذرہ عیان
 ذات خودار و معیب نیک بین
 ہر کہ اندر بحر معنی عرق شد
 پردہ را بردار بانے رخ نما
 کے بود کین واسطہ از من روا
 نیست جز وہیم اندر ذات او
 ہر چہ بینی جمال دوست بین
 در جمال خوب رویان ہر دے
 اسے کہ در اسرار غیب مطلق
 بچو بلیل ہر زمان بخود شد
 از صفات تست عالم آشکار
 نیست در آئینہ غیبی ہوشیار
 اینک اینک بحر غم بشتاب زود
 کرسرت نماید ازین محنت برو
 رنج این محنت ندارد مرہے
 صد ہزاران عاشقان چہ دہن
 طالبان بردار آویزان از شوق

در بجا روموج در ارض و سما
 باہر موجود پاک از ہر سزا
 اوز صورتہا بداند ماجسرا
 چند باشی در رواے کسرا
 کے بود تا بر تقداز سن روا
 ذات او پاکست و وصف ناسرا
 زانکہ خورشیدت نباشد بے ضیا
 آشکارا و پیدام ذات حسرا
 نکتہ توحید سے گوئے بما
 میرنے در روضتہ وحدت نوا
 روے تو آئینہ گیتے منسا
 مے نماید ایک مقدار صفا
 اینک اینک آتش محنت و بلا
 در سے غمہاے ما دارے بیبا
 در داین عشقت وایم لا دوا
 بچو ہمدان در نہفت بویبا
 عاشقان در نار سوزان از بلا

<p>و اصلاحش ہر دسے اندر عرض چاہتا اور تباہ غور شیدر خوش دست و پاسے میزے دریا بگر ہر کہ او کلمے ز وحدت یافتست گرد پاسے اہل وحدت درویش پارہ آرزند و اہل نظر</p>	<p>صدا و قائلش ہر دسے اندر بلا او بقائے یافتہ اندر بخت در محیط معرفت یک دم در آ تھا کہ پائش تو تیا سے چشم ما تھے کند اہل بصیرت تو تیا ساکنان عرش را باشد عبا</p>
---	--

احمد علی را بر لباس خود مبین

آندہ بر صورت انسان خدا

<p>چہ افتاد آن رفیق بیوفارا نے آید ہمیشہ در عہد گاہ کے باشند کزین سنگین بے بہر نہ دست آویزے پاسے کزیرت نہ باشد دروے کے گاہ ہے از قدر سن اندر عجب را در ہر لحظہ کریم چہ کہ گرد و بدر گاہ بزمش پاسے ہم نے آید از ان یار از احمد یاد نار و بیچکا ہے</p>	<p>کہ نفرستد سلام خشک مارا گھر رہ گم شد دست باو صبارا پاسے آورد بہر خدا را مخل سے کند جو رجسارا نواز و از کرم این مینوار را گم یاد آورد این آشنا را کہ وقتے یاد آرد این گدا را نہ ہے حالے کہ آید پیش مارا چہ افتاد آن رفیق بیوفارا</p>
--	--

<p>ملس نہای ہی ضم آئینہ جمال ما ہست کمال ذات او پاک ز لوت منتہما کردہ جہوش کے رسد گرد سرچہ قدم باز عراق از دی آبجیات خورہ ایم غنچہ باغ و مہتمم پر وہ نمی دریم زانکہ گاہ بسج کبریا گاہ پر کنگر کا صفا</p>	<p>نقش و نگار روئے او صورت بمیشال ما عقل رکیک کے رسد و صفت کمال ما پاک ز لوت عنصری حضرتش و اجلال ما ہست چشمہ ابد عین بقا زلال ما زاب قدم چوختہست پرورش زلال ما طائر ما ہی پرو باز پر و بال ما</p>
<p>گاہ شمیم خرقہ پوش گاہ شمیم چرم پوش گاہ بقدر درخشاں بواجب ست حال ما</p>	
<p>یارب چہ جاست رخ سیمبران را شایستہ ہر ویدہ نباشد رخ دلیر لے زاہد مغرور شہج و بطاعت ماتم و رہ عشق خرابی و خرابات از درون شعیفہ آگاہ کسے نیست این خیران از من آشفہ چہ خواهند</p>	<p>کز پای در آرزیک محظہ سران را کز نور کجا بہرہ یو دے بصران را تا چند کنی طعنے تو صاحب نظران را جز این ہنری نیست و گریے نظران را کز ستر محبت چہ خبر بے خبران را خود را نشناشد بلاست و گران را</p>
<p>احمد ز نظر باز نیاید بملامت کز طعنے کجائنگ بود سیران را</p>	
<p>اگر خود را نمسایم آشکارا</p>	<p>ببینے جسے کبریا</p>

شجر در نطق آمد از زبانم بوی چون نمودم تاب خود را تظن کن بر رخ خوبان سر اسر ز دریا شمس ما دریاست از ما بهر فزوه نمود ای چند ایت	بگفت ای انا الله اشکار از این پر تو بگفت آنست ما را که نا دریا بی اسرار خدا را شو غافل دست دریا پ ما را عیان بگر جمال خود نما را
--	--

نگرا احمد بلوچ عارض دوست
بچشم حق بین سر خدا را

اسرار غیب ووش نمودار شد مرا گنجی که بود در تن غیب آشکار دور نهان که در تنگ دریا می عشق بود هر صورتیکه در نظرم گشت آشکار حسن خدای آنکه نهان بود در انوار حسن دوست به فزوه ظاهر است	هر روز عشق جمله پدیدار شد مرا آینه جمال رخ یار شد مرا اکنون در فیض و دریا اظهار شد مرا در هر طلسم گنج نمودار شد مرا تا که پدید از رخ و لدا ر شد مرا لیکن عیان بجلقه زنا ر شد مرا
--	---

میخواست چندی که کند بر عشق فاش
اما دلیل شرع نگهدار شد مرا

تعبیه ایست بواجب پنجه وجود ما منظر جان عاشقان هست چو کعبه صفا	طاهر قدس سیکند ز حمت تار بود ما زانست بر کعبه خوب تو هر جوی و جوی ما
--	---

از کز آن در وقت از حضرت در وقت

از کز آن در وقت از حضرت در وقت

پدر و پسران و برادران است
چند هم نمازنی نیک نماز را

ما خدایم و خدا را رشنا آمده و کسرت به نام این پرده بایدت از جور کون میرزین تا خدای نیک بین و در خوشین گاه چون بسوی شوم بر کوه بلو گاه بر شکل و گری سپید شوم گاه تیغ کین ز نم چون زود من بدم، ستم باشم بیکه	در حقیقت من خدایم من خدایم من شمارا رشنا و پیشوا تا بقیین کرد و ترا این ماجرا نیست غیری و در میان خبرا گاه چون عیسی شوم من مقتدا که شوم ظاهری شکل مصطفی گاه آیم بر لباس مرتضی نیک بشکر در در داس کبریا
---	---

احمدی در چشم ظاهر دیده است
بر جمال و بسیران نوریت

ای جهان صورت پاک خدا هر که بشه بنده جمال پاک تو به صورت بر شکر کن تو پیش	نیست این معنی ز من و نه با خود راست است منم که ستم بنده خدا چند باشی در داس کبریا
--	---

<p>پروہ برائے کن جمال خود تھا وین حدیث خود بگو با اشیا این سخن دانند کس کو آشنا</p>	<p>عاشقانت بر بسرف در اقطار در رنگ دریای وحدت غوطه زن مازوریانم و دریا ہم زمات</p>
<p>شتم در کسوت آدم ہویدا کہ ظاہر گشتہ ام در جملہ اشیا کہ گوہر آشنا شد مرد بینا ز تاب من شدہ خورشید سیما نمودار بست آن از عین دریا کنم ہر ذرہ را خورشید آسما چہ دین مومن و چہ راہ ترا گہی بر صورت و امتق و غدیر گہی ظاہر شدم بر شکل حوا گہی چون کوہ گشتم گاہ صحرا چہ در اسما و چہ در جملہ اشیا نہ بیند راست یکتا مرد بینا</p>	<p>شتم در جملہ موجودات پیدا شتم خبر من گر کس نیست موجود مرا عارن محقق تر شت نامد ہر آن ذرہ کہ در کون و مسکانست شتم دریا و ہر موجی کہ بینے شتم خورشید تابانم کہ ہر صبح بر نزد من چہ کفرست و چہ ایمان گہی بر صورت آدم پدیدم گہی بر صورت مجنون و لیلی گہی دریا شدم آبی نمودم نمودارم بر شکلی کہ بینے ز کج بینے دو بیند مرد احوال</p>
<p>چو احمد در ہمہ موجود یک دید سیکے بین شد بفضل حق تعالی</p>	

<p>ای آن چون تو صورت معنی نما در دو جهان نیست که جهان آن پس گر چو معیت بذات هست بهر ذره اهل بصیرت نظر بر چه معنی فکند روی حقیقت نما و اسطر را در کن من تو عشاق را آینه توحید صفت آینه اهورا راست در نه انسان نیک بدین نوات اعور معنی کما</p>	<p>روی لب میگون تو باوه مستی خزا نیک بین در جهان صورت آن خود نما خاص تجلی حق است بروی شما نیست برای طلب صورت معنی خط اندر خور و برنگن بدیع تلبیس روی تو شتاق را پر تو نور خدا صورت و معنی نمانست بجز نوات معنی صورت بدین در صفت این روا</p>
---	--

بست تجلی او بر صفت احمد جام
 صورت احمد نگر در متق کس بریا

<p>ای تویی گوهر بجز کس بریا آشنایت غرق در دریای دور اخی همه پیدا و پنهان کس همه بر که اگر از روز عشق شد شبانی تو هر نفس از عشق ز تو و صفت این را در و صفت</p>	<p>صوح سان بر بار می آید چرا عاشقانت جتنا در بر بلا از همه پیدا و پنهان جمله جا او بود در بحر وحدت آشنا بر زمان چه سپیده اندر بویا گر صفت این کجا او را در با</p>
--	--

احمد جام در صفت کوه تویی
 نیک پنهان در لباس کس بریا

<p>قصودت منصوره من ظهور حقیقتی را تماشا گوید بر شعوریت جمال پاک بود تو مونس او در صورت تماشاگر تجار اگر ممکن نیست تیرت بجای رب الهی که چون دست که بر آید از پنداری بود معرفت بر سنگش از بوی</p>	<p>سید منصوره منی بان کمال است یکی در عارفان کسین آن میخانه برابر ظهور عشق او اگر در اسرار همایون ربانی تو در کیمین در شعوریت بال رفیعیت زین کجا کردی خوبان نامیرت منی کجا است منصوره</p>
--	--

بانه تمام قصودت منصوره منی را
 در او در کیمین کجا است

<p>که در صورت نوان در بدین کمال است که تو ای منصوره در جهان حسرت که از در شعوریت تو کم بود حسان حاصل شدگان تار و پود</p>	<p>که در صورت نوان در بدین کمال است که تو ای منصوره در جهان حسرت که از در شعوریت تو کم بود حسان حاصل شدگان تار و پود</p>
---	---

تو نقش احمدی یکبار از لوح منور
 در شعوریت نوان در بدین کمال است

<p>مردی کوی صراحت است از ما چه یکبار نمودار است از ما در روی نور با از اول است از ما</p>	<p>مردی کوی صراحت است از ما چه یکبار نمودار است از ما در روی نور با از اول است از ما</p>
--	--

که در هر گوش اخباریست از ما	چه حاجت فاش کردن سر بر روی
که در هر گوش چه وار نیست از ما فروزان هر طرف نار نیست از ما	گن سرانالین فاش بر دم اگر مردانه در آورین کار
اگر احمدی کند سحر را فاش نگر ای خورده گو یار نیست از ما	
شمر در کسوت آدم تو پیدا شمر چه سینه از شمشیر پیدا بگو شمشیر خود شنیدم خود بخند کسی بر شکل آدم نگاه حوا کسی از حسن خود شمر چو لیلی	شمر در کل سر زده است پیدا بینه هر زان که در سینه پیدا شمر در سینه شمشیر پیدا بهر رشت نمودم فرات خود کسی از عشق خود مجنون شمر
توفات احمدی را ذات خود زواتش آمده این جمله اشیا	
که نیست دیده تحقیق حولی و ن که از خرابه بسیار بنس گنج مدون که در جاو بسیار بند در مکتون را عاب سگ چه محتریت بگریمون که نقش صورت لیلی است چشم مجنون را	بجاست چشم که بنید جمال بیچون را خدا نواز اول حیا رگان شسته بخواه در چشم حول کترین مجوی معنی راست چه غیب اهل صفار از طعنه جا بل جمال دوست بهر جا که هست جلو و نا

هر آنچه در نظر آید جمال حق دانم	که خاطرم نگذار و طریق سخن را
<p>ز چشم احمد دیوانه چشمها چار نیست که چشمهای روانست آب حیوان را</p>	

دلبر اندر در ربانی خوشی آید مرا	عیش رخ و مینوای خوشی آید مرا
گرچه اندر ملک سنی باو شاه سلطانم	بر دست لیکن گزافی خوشی آید مرا
باو شاه هم آید و در کسوت انسان پند	این لباس باو شانی خوشی آید مرا
هر زمان بر شکل او یکا لشکرا را بشوم	هر زمان خود شانی خوشی آید مرا
ذات آمدن صیقل جزو کن اندر دنیا	لاجرم هر دم خدای خوشی آید مرا
صورتهم با قطره از بحر سینه ند است	با چنین بجز آشنای خوشی آید مرا
مالک ملک بودم نمودن اندر جزو کل	و ایما این خود شانی خوشی آید مرا
بست بر صورتش زوید با منطقی لطیف	زان سر این جانفروانی خوشی آید مرا

احمدی را از نظر بازی کشاور کار ما	
<p>زان همیشه پارمانی خوشی آید مرا</p>	

پیش رویست پارمانی خوشی آید مرا	ز سر زلفت ربانی خوشی آید مرا
چون مرا با تو وصال هفتدی آید پدید	صورت تا از تو جدائی خوشی آید مرا
خانه ز ما چشم ما نقش عشق آید ز ما	اندرین رو که خدای خوشی آید مرا
آرزو دارم که باشم بر دست حیوان گدا	زین گزافی باو شانی خوشی آید مرا

دو پیکران گویند از احوال خود باریج	راست گویم ترا ز خانی خوش بمانی ای پیرا
چند گوئی با کمال عشق و در کمال	رحم و راهی خود ستانی خوش بمانی ای پیرا
بودستان گویند اندر عشق کوشی ای احمد	
این چنین ز پدربانی خوش بمانی ای پیرا	

ای صدر دیوان ای ساری شمع جمع جمعی	نور شید تخت سلطنت جیشید تخت کبریا
نکته و بسین نام تو انا فتننا کلام تو	اجرام کسیرام تو از آفرینش بسیار
جنت سرای پر تو ز عنوان مانع از تو	ای ز گل خسار تو فروس علی رضا
شکر فلک بهر که تو نور ملک در کوه تو	بلبل و صفت حق تو تحت جانت در
نگو گوهر عالم صدف تو ز سپهر ناخلف	بر اندیا داری شرف چند آنکه بر سر کعبیا
تخت فلک تاجت قمر مهرت علم خوراک	قوت قمرین بارت خضر و سقوت قدرت قمرینیا
ای تلخ بخش سرور این آخام پیران	بسته تویی صاحبقران سوزین نیاباد
احکام تو جلالتین جان بجز روح الان	وی رحمت العالمین هستی مایم انبیا
انچه ترا خیل سپه بر خورگی تو کوه سپه	طایق سپهرت بارگاه عشق مجیدت مشکا
بر تر ز پیش و اخترقی بهتر ز ما و بیشتر	بر و عویس پیغمبری آمد ترا از هوکوا
هر دم هزاران فرین بر جفا از جان فرین	بید و پایان آفرین بر راکت از خدا
ای خشروی کرم از رو صبر بیرون قدم	تا از رخت جوان صدم گیرد به عالم انبیا
دخستگان ترا شاد کن ما ز غم آزاد کن	از عاشقانت یا دکن بخرام در کوهی فنا

کتابخانه موزه و مرکز اسناد مجلس شورای اسلامی

<p>مقتدر و نورانی است در همه شایسته و راجح نور و الی و نور و غیره در توفیق رویت و او در است و در است از شوق رویت در بین آن چه در رویت از حضرت جگر جرم و در خواه از لطف و اقبال جا و اتولی پشت پناه و اتولی</p>	<p>از عالم پاک است در همه شایسته و راجح کار و عالم اتولی است در همه شایسته خلق از همه است نور و در است با کسی است شکستن که در همه شایسته پیش از همه است پیش از همه شایسته همه در خواه و اتولی در همه شایسته</p>
---	--

چون احمد جاسمی نماند در دنیا و بگریخت
از حق بخواد ای کامران جرم و گناه گریخت

<p>ای امام اندا ولی حسدا او امام یقین است هر شایسته الحق است او بدات حق قائم او بداتت واجب لعظمت او سنزه ز کفر شرک بود او است کامل ظهور است بدو او است گنج حقیقت اظهار او بحق ظاهر است از و ظاهر</p>	<p>او هدایت و هدایت هدای با وی و مهدی است راه نما در مکان و زمان هر دو سرا دانش آید بر می ز شرک و ریا او سنزه ز مرگ و قهر و وبا او است بر حق بحق شایسته پیدا او است لالی ولی زمین و سما ظاهر و باطنش شده کیت</p>
---	---

او بحق جواد و است سبب است
او بحق قائم است بدات صفات

<p>او بدات اولست بل حسنه</p>	<p>او کحق با اولست و هم آشنه</p>
<p>بیش هست بد و اصل نما پاک آمد بد و صالح بقا زانکه بر نور اوست نور خدا کو بدانست بر همه اسما هم ازو شد ظهور این اشیا دین ازو شد ز کفر و شرک حیا آدم و آد مے شدے زجا کرد طوفان بر اے او عدا نوح کے رستے از بلا بلا کے شدے او ز وقت نادر جا از علی شد ظهور حق صفت باب عامست شو میرز میرا عزیز فقیرست فقرا و احرا شاه سرز انست سرور فقرا کسیکه بر من فقیر و گدا</p>	<p>ذات او بست تمیز همه کس اربعینی گرفت بد آدم سجد با و اجیت بر ملکوت منظر نور اوست آدم هم هم ازو شد رموز عالم ملک شیر مردان امام منور کفر گرنور مے طفیل او عالم هم از دریافت نوح کشته را گرنور مے و عاصی از بر نوح گرنور مے طفیل را باوی از علی شد رموز این رموز بر هر ملک دین و سنی و ملی ترقه شد و پدید در عالم زو بشد هم فقیر نسان را بسکنو اناس مرحت</p>
<p>رو مے بنا که روی است در آ</p>	<p>در دین سبب تقاس منظر است</p>

اور نور اول برادر و نور دوم خواہد بود

و نور سوم برادر و نور چهارم خواہد بود

نور پنجم خواہد بود
و نور ششم خواہد بود

<p>گو گفتند بر سبب علی مرتضیٰ حق بدان و حق بین از خود سما ذات ما خود را نمودہ ذوات ما گر بچو و بچو ذوات یعنی زہما ذوات ما خود را نمودہ ذوات ما گشتم انقدر روز سعادت مرتضیٰ شد سر زہرا نما در تعدد آمد این اسما خدا من بسوسے حیدر آرام التجا</p>	<p>گفتند حق گوش کن از من از روز و ہو بسکم بالیقین شکل اقرب و است از بحر حق آشنای بجز وحدت گر شوی ذوات ما آمد ظہور ذوات حق نور روز فقر مخزنی گوش کن مرتضیٰ آمد در در پر سے بالیقین بگذشت آمد ہر دو کون بر کسی گرا تا جائے میکند</p>
---	--

آری احمد نشان ذوات حق
ذات حق را بین تو اینچاسے روا

<p>بشنو کہ موج دریاست دریا و موج بشناسے دیدہ بنگر انوار حق تعالیٰ</p>	<p>بشنو کہ قطره آمد بحر محیط جو یا بشنو نور مشرق ازیر تو حقیقت</p>
---	--

گر پروه واکشایم بر سو فتاده بینی	بر طور طور وحدت مانند خرموسک
از تابشِ جام بر سنگ هر گز در	گر ذره نسیایم از پر تو سبک
در عالم حقیقت گردیده واکشای	هر ذره آفتاب است هر قطره است بریا

ای طالبِ معانی احمد احمد بدانی
 حرفت در میان این سداشکارا

شاید لایهت مانده زیر حجاب	گر یکشاید نقاب ذره بود آفتاب
عقل بحیرت در و کانه خدای بود	دیده بعبرت بدینیت عجائب نقاب
آب شده عقل کل از نظر مستیش	دید چون این حال آفتاب است عجز یاب
با لقب غیبی عشق گشت مراد ابر	ورنه کجا منکر را در راه اعراب
سازد شوق با او در مطلع خورشید عشق	گوشه چشمان او منظر خورشید تاب
نقش و سیمای او غیب حیرت ابر بهار	نطق که زبانه او کاشف ام الکتاب
سطلج انوار غیب فزون اسرار عشق	نبیع آثار حق معجز اهل ثواب
حائز احکام این مظهر اسرار غیب	ما شیف شکل کشا سائر نور حجاب
ماه جمالش کمال نوره اختران	مهر کمالش سیرتاب و راه تاب
از دم غیبی نفس مرده بسی زنده کن	هر سخن کو بگفت گشت زحق سبب
در هر مروان دین مرشد راه یقین	قطب مان زمین طیار اهل عقاب
شیخ شریف زمان احمد قطب مان	بنده او دانش بیان سرور علی حجاب

هم نقبش پریم پوش هم صفقتن چو کوش	در سخنش عقل مایافته بس قتیاب
قبله اقبال او بلجا اهل صفا	کعب اکرام او ماسن اهل عذاب
در نظرش هر دو کون ذره بودی لاشل	در کف دریای او قطره بود ذره حباب
تخته اسرار غیب خوانده بدرس نزل	پیر جهانگیرین آمده از حق خطاب
ای نظرت آفتاب ذره نکود بتاب	وی نفسست بحر عشق مدح چگوید حباب
و صف رخت و اضحی سن چه سرایم ^{صفت}	مدح تو گفته خدا من چه کتم اضطراب

در کف لطف تو برده چو چشم در پناه

از کرش در پذیر روی از و بر متاب

چند توان بوزمان در نقاب	پروه بر انداز بر آرز حجاب
پروه کونین بر مشکین ز پیش	خوش بین صورت خوبی ز نقاب
پرتو انوار سبجی مگر	ای رخ نا دیده زمانی ستاب
شاید مگر رنگ در آینه بین	ای رخ تو شاهد آینه تاب
کحل یقین چشم چو روشن کند	پیش تو پروزه بود آفتاب
و حدت ادور تنق کثرت	در همه عین خطا و ثواب

احمد ازین خرقه برون آئی زانکه

چند توان بود زیر نقاب

مگر ترا حاصل شود یک ذره تاب	تو درون سایه بینی آفتاب
-----------------------------	-------------------------

<p>حاصل آید مژا این فحیاب سایہ را بنگر کہ شد خورشید تاب قرہ را سے عین و از وی رخ بنا قرہ با یئنی زہر سودر شتاب</p>	<p>گر شوی تو محرم اسرار غیب سایہ بے خورشید تابان کے کشو نور خورشید کے تو در ہر ذرہ گر برون آید خور از تار یک میخ</p>
<p>احمدی را بنگرے مست و خراب گر کشاید بار را از رخ نقاب</p>	
<p>زان خمار اندر خمارم روز و شب درد و نوش و در و خوارم روز و شب جان پیازم سر شخارم روز و شب خوشی را بردار و دارم روز و شب زان بہر سودر نظارم روز و شب دانش را چون گزارم روز و شب من ز عشقش پیوارم روز و شب در ہواش انتظارم روز و شب وست بستہ بندہ وارم روز و شب نظرہ ہای خون بیارم روز و شب بر جہا سے شہرا یم روز و شب</p>	<p>مست جام شوق یارم روز و شب چون نصیب من سے صافی نشد گر بسیار تیغ خونی بر سرم گر خورم از جام عشقش جبرے ہر چہ سے بنیم جمال روی دوست سوز ز جیب عشق او چون بر شم روز و شب ہستند جو سے بقرار تا شبی دیدم جمال روی او تا گر روز سے بگوید کاسے فلان در ہوا سے عشق او چون تیرہ میخ تا گداسے سے کنم بردار شش</p>

<p>زبان همیشه زار زارم روز و شب خرقه او اندر کنارم روز و شب</p>	<p>اشک خونین سے چکد اوردیدہ ام جاسے وارم عجب زبان آشنا</p>
<p>آتش عشق چنان اسنروخت گاہ نورم گاہ نارم روز و شب</p>	
<p>پر لباس ما ہویدا جملہ اوست والہ و مجنون و شیدا جملہ اوست خونہمان و آشکارا جملہ اوست آدم و حوا ہمانا جملہ اوست در جمعیت باہم اشیا جملہ اوست سوجھا و ریبا و وزیا جملہ اوست در زبان جملہ گو یا جملہ اوست خونکو نگر کہ با یا جملہ اوست پس نکو نگر کہ یکتا جملہ اوست اندرین کسوت ہویدا جملہ اوست کر وہ سپید باہر سیا جملہ اوست لیکے موسے پیر ضیا جملہ اوست کر وہ سپید الیک پیدا جملہ اوست</p>	<p>آن خداوندی کہ پیدا جملہ اوست صورت دیوانہ را مجنون بین آشکارا شد بہر نقش بدیع صورت آدم جمال خویش بین باہمہ اشیا ی آزادی عزیز ذرتہ ذرات جملہ کائنات کس چہ گوید سر تو حید خدا سے نخن اقرب گفت افلا بصر و ن وعدت اندر کثرت آمد چون پند کسوت کون و مکان ہر جہت برخ خوبان جمال خود میان کرد موسے را کلیم خویشتن ہر یکے در صورت دیگر پیدا</p>

	<p>احمد دیوانہ را سوزا سے قسمت اسے شب گیدے کو روز نجات</p>	
<p>نور قدسی تافتہ در جیبہ پیشین نیست زان آنکه خفا فیہ سن وحی برہم ایلین نیست معنی و صورت مگر در خرقہ پیشین نیست بندہ نہیں اسلام و شوار وین نیست معنی ... او گو و اندر چہا و رویدہ خرقہ زین نیست</p>		<p>برود عالم اندرون خرقہ پیرمین نیست ورازل اندر گم تجر عشقش کردہ اند از پلاس و حرم مارا سینہ و گبر بند عشق بازی جانگدازی زندگی است معنی و صورت ہی ظہیم بلوغ کائنات تا چہ بازہا ہی آرد برون آشاہن</p>
	<p>احمد از اسرار انسان سحر سالہا می بگوید چون گویم کاین ہمہ آئین نیست</p>	
<p>ذات تو موجود در جملہ صفات نیست ہرگز بے صفات پیچہ ذات اہل معنی راست ظاہر از ہر نکات بر کونہ و شکار این ذرات زانکہ مشہور دست در سبب است تا شاہ را سن تو ہر شہنشاہ</p>		<p>اسے ہر صفہ و کل کائنات نیست ذرات ہر صفات در جملہ آندہ و صورت آدم پدید گویا سنے نشیر ادرائ کار در عیا مشہور حقیقت ماہان اندیزین سنے ہمہ ذرات فکر</p>
<p>ذات تو موجود در جملہ صفات</p>		<p>در حقیقت حق احمد جامی</p>

<p>چکنم بخت محبت نام نم نیست</p>	<p>ماو بی مهر مسر با نم نیست</p>
<p>شرح غم قابل یا نم نیست درد سندی چو در جهان نم نیست چون توانگر چون توانم نیست طاقت صبر در روانم نیست غلظت شوق را گرانم نیست از شما شفقت بجایم نیست با که بود است در زمانم نیست هیچ رنجی ز دوستانم نیست هرگز از بخت این گمانم نیست در زمین دور آسمانم نیست چونکه از چنگ غم آمانم نیست</p>	<p>خواستم درد خود بشنوم و هم در دودل بر که گویم ای یاران خلق گویند صبر کن و در روز صبر از روی خوب نتوان کرد کشتی صبر غرق گشته هنوز دوستان کار من حد بگذشت در جهان هیچ کس نبود و فنا جان من از فراق شد میزدن خلق گویند یار یار قلاشت چون من آشفته دهر اسپهر عیش و راحت نصیب ما نبود</p>

احمد از درد خویش تالی چند
 زویش چون اثر فغانم نیست

<p>هیچ رنجی بروز کارم نیست دوستان دوست دوستانم نیست یک قطره در دلی تو کارم نیست</p>	<p>اسی و ریغاکه یار یارم نیست دست و پایی همی ز غم ز فراق سوخت از آتش مستراق و لم</p>
---	--

<p>گفتم اے دوستان من گفتم گفتم احمد بیونے مانظرے مغلسا تم بے زور و بے زور مے غورم باوہ مشراق مدام جسد کرویم بیچ سو دنداشت نعم بجا نم مندر گرفت تمام شفقتے کن کہ اے کوے توام بندہ ام خواہ لطف کن یا قهر بیچ وقتے دولت بمن نکشد</p>	<p>گفت این رسم درو یارم نیست گفت ای یغام لطف کارم نیست مایہ بسزا الهامے زارم نیست کہ ازو خطا جز نفعکارم نیست اندرین کار بخت یارم نیست ای درینا کہ ننگسارم نیست چون مرا جز تو شهر یارم نیست بخت دا بیچ اختیارم نیست بر درت بیچ وقت بارم نیست</p>
---	---

غرق دریای غم شدہ احمد
چکن یار در کن یارم نیست

<p>ایدان قای محمد ز اہل وفا گذشت سیلاب غم ز موج بلا بر سرم رسید از درد و غم بمیر و ز کس مر بھی خواہ دریای درد ماست کہ پایاں کس بیست این درد را و دای بصدوری توان کرد از سوز زمینہ سوخته شد خرمن سپر</p>	<p>نام و غماز صحبت اہل صفا گذشت طوفان محبت ست کہ بر آشنا گذشت زیرا کہ درد و محنت ما از دو وا گذشت طوفان غم رسید سرا سر با گذشت چون صبر نیست طلاق از دو وا گذشت آہ دلم ز پرودہ این نہ سما گذشت</p>
---	---

ایدل دوا آوردم از درد کشته طلب	درمان چو درد گشت عذاب بلا گشت
تبع بلا بفرق من آمد ز دستم	کارم بجان رسید سید جان گشت

احمد در وفا نخواه زیاران بی وفا
 مهر و وفا چو از عهد ایل و فاک گشت

آن تیر جگر دوزک در سینه رسیدت	خوناب لم از طرف بدو چکیدت
حال دل بچاره خود برآوردت	کز محنت اندر زه چهارم کشیدت
دلسوزی گشت سینه ازین کس برخواست	بچون کس سینه خود در دگر بست
درد هرگز ز من فریب ایل نیست	کایم دل را تخم زده این بپوشد

آنقدر توان گفت غم خویش باغبان
 سوزان ز درد زین گفت و شنیدت

با درد میر چون دوا نیست	با درد بسیار چون شفا نیست
عزیز دماغ آید ز درد نیست	یک قطره درم غم بر پای نیست
غرقاب شد در دوا ترکب توفی	افسوس کز تیغ آشنا نیست
بچاره طبیب گشت عاجز	زین درد که قابل دوا نیست
گفتند دواست بس بعالم	گفتم چه کنم نصیب با نیست
سر روز و شمر رود بر بیمار	شام و سحر هم ز غم جدا نیست

کس چون آن درد نشود آسکین	و بدست کسی که عیال نیست
--------------------------	-------------------------

<p>در بر که تگرگے و فنا نیست</p>	<p>چون اہل مروت از جهان رفت</p>
<p>وردیر فنا بجز بقا نیست کس محرم راز بازا نیست در پنج و بلا چو اتہا نیست فرمود ز بخت تو ذکا نیست آہ دل عاشقان بیبا نیست کین صبح مراد م نیا نیست در شاخ وجود مانا نیست این تیر بلادی خطا نیست دانی کہ تمیزه با قضا نیست این جز عطای پادشا نیست در جمله خدا جز او خدا نیست چون شرک بذات او روا نیست در صحبت خلق جزو عا نیست چون مردو خدای در بلا نیست کس را سردوستی بجا نیست</p>	<p>ما خود ز حیات سیر گشتم این قصہ درد بر کہ گویم مردیم درین فراق اخذہ چون دید حکیم طالع سن بیہودہ بدان تو آہ عاشق بارے شب من سحر ندارد این پنج حیات ما بر افتاد بر پسند ز غم سپر گزتم من در بقصاصی باش خزند کز لطفت و کرم اسدواری شاهے کہ دو کون بندہ او از غیب خدای کن تبرا خواہم کہ ز خلق گوشہ گیرم باشم سر کوبہ دشت و صحرا ایام بکام و شمنان ست</p>
<p>لیکن بر دوست غیرا نیست</p>	<p>سیداب شدت اشک خونین</p>

<p>بجز حضرت پاک ^{مصلحت} نیست</p>	<p>بارہ ہمسہ بلا ہنس</p>
<p>احمد تو بدان کہ در دو عالم بجز فضل خدای اتقا نیست</p>	<p>بازم نظر قمار بجائیکہ شکل است مے نصیر نے قرار نہ آرام فی سکو</p>
<p>جانم ز دست رفت و ندانم چه چاہے بی دل بدست خویش ابرام در دست واللہ کہ آرزوی منم سخت مشکل است دل گفت چندلان زنی یابی مشکل است یاری عزیز و جان دل میں نخل است بی دوست ہر چہ بہت مراز ہر قات عمر یکے مے تو در رود آن عمر با</p>	<p>گفتن نمیتوان و نہفتن نمیتوان گفتم جدا کنم سن ازین صحبت بتان ای ساریان ہمار کیش اشتر مرا نوش تو ای طیب مرا نیست آرزو عمرے عزیز آنکہ بر آریم با تو دم</p>
<p>از غایت ظہور عیانت ذات او احمد جمال دوست بخت رقا</p>	<p>صورت بیشال دلبر راست خود نمودار طلعت زیباست گر چہ ظاہر تعدد اسماست ہر کہ اور او چشم نابیناست</p>
<p>ز دے یاب کین سخن دریاست</p>	<p>آنکہ در کسوت بشر پیداست این ہمہ آئینہ کہ می بینے چون سبکبیت یک بین باش تاب خورشید کے تو اندوید سورج دریا سپکے دست دریا سورج</p>

حجت عکس جسته ابله قاست	شکل هر چیز را تفاوت نیست
<p> ابله ای است آنکه ناگویی است چه شناسد کسی که او را می شناسد ز آنکه اهل ندیدد بر گزراست صورت پیمال بی همتاست یک موی تن بشویش است هر چه بینی درو تو جمله خداست ریخ شناع و کشف کشته بهاست که بیه صف ز حلقان از نهاست عاقلان را کفایت از ایاست گوید از کشف این بیان پیداست گویم ای بوی افضول نیچوست ذات تو در خدای و مکرده است گوینا جان دل بر آ خداست که سرش سووه سمنده قاست در قنای رسی که عین بقاست </p>	<p> هر گز نیست وحدت ایمان گوهر شیخوای را نیست چشم کشیده راست کی بیند یار ما را چونیت انباری ستر نهان چو آشکار کنم لیک آهسته گویمت در گوش چند گویم ترا حقیقت شر لب به بنداز بیان کشف رموز پیش تا اهل کشف کردن هر محتسب گریبا کند و عوس گرویش بشکنم بیک لاجول سالها و نقاب نقد حسد هر گز آرزوی جانناز نیست اندین راه او بقا یا بد چون قناریا بخویش راه وی </p>
چون انا الحق زبان تو گوید است	جسوه یار هر زمان جبینی

<p>هر کجا مردی اهل صفاست</p>	<p>آتش لغت بوریان خواهند</p>
<p>مردی شوی تویی کم و کاست</p>	<p>حرف توحید حاصلت کرد</p>
<p>خود جمال تو او چنین راست</p>	<p>هر چه بینی جمال او بینی</p>
<p>که تویی ذات حق چو بینی راست</p>	<p>نیست در ذات او شک و شک</p>
<p>صورت ایزدی بخود در صورت</p>	<p>مردی که اهل معنی شد</p>
<p>که از نیجای جمله نشود ناست</p>	<p>در حقیقت تراستیستی حق</p>
<p>گرد خاک در تو کحل اعجاز است</p>	<p>خاک را و تو تویا بصر</p>
<p>فیض جودت همیشه روح افزا</p>	<p>گرد میدان است آب حیات</p>
<p>خاک ایوانت جمله اعلی است</p>	<p>صحن میدان تست فرشتان</p>
<p>کاشف سر در منج اولی است</p>	<p>نکته از زبان سرز نبشت</p>
<p>راز مکتوم از تو در انبیاست</p>	<p>سیر موزلی مع الله</p>
<p>از وجود تو راز در صحر است</p>	<p>کنج پوشیده بوده است اندک</p>
<p>ایک در صورت تو خود ارا</p>	<p>می نماید جمال در پرود</p>
<p>هر طرف بنگر که زمین غوغا است</p>	<p>شور خود در جهانست انگنه</p>
<p>یار یارین یار یارین چو خوشی است</p>	<p>خوشی پنهان و شور او پیداست</p>
<p>داوه جان اندرین نقاب است</p>	<p>عاشقان هر طرف بر سوامی</p>
<p>گاه بر شکل آدم و حواست</p>	<p>هر صورت ملک اظهار</p>

ہستی تو بہ قزاق او بینا ست	تانا سے کہ سر سر سے ہستی
گاہ برساز و اسق و عذرا ست گاہ بر صورتِ دگر سیما ست پیش اہل نظر جان زیبا ست دست و پائی ز زند کین دریا ست اندین بر خوب شک کر آست	گاہ بر طرزِ لیلی و مجنون گاہ بر صورتِ بشر پیدا ست دوست ہر جامہ کہ گر داند آشنایان لجنہ توحید سے نہ بینی حیات و مات کی
ستر توحید سے کم اظہار چشم بردوست گوش براعدا ست	
ہر طرت زو شور و ہر سو فغان ست زان مگر در پردہ و انم او نہان ست بے زمان بے مکان بے آشیان ست از تجلے ہائیتین در ہر مکان ست تاب او در ہر مکان و ہر زمان ست گرچہ نہان اندرون جان نہان ست در سپے او چشمہ ہر سو روان ست ز آنگہ او بس بر محیط بسکران ست قصہ اش در ہر زمان ہر زبان ست	شاہد سے کہ در پردہ نہان ست بر کہ و پیش شکر و شیدا شود طائر قد سے کہ بے بال و پر ست پر تو نور مند اگر سنگ سے دیدہ کوتاہ آرد تاب او ہست در ہر کسوٹ ظاہر تو چشم دیدہ اہل بصیرت بروی ست سوحش اندر قطرہ جاری شدہ صورتش در ہر ضمیر عالی ست

<p>پروانه از رخ بر فشکن خود را نما از رویین البقیین بکشای چشم نیست موجودی بجز ذوات خدا آیت ذواتش که مطلق آمده است ذات او پیدا است در هر صورت</p>	<p>ز آنکه خلقی زین بقیدین اندر گمان است تا جمال حق به بینی کان عیان است اینکه می بینی همه این ترجمان است کائناتش جمله تفسیر و بیان است معنی و صورت بهم جمله جهان است</p>
<p>گر جمال احمدی را بنگر باز گوئی این نشان بے نشانت</p>	
<p>فلا از جهان جدائی مصلحت نیست تو از بیگانگان در بند دیده بگوی عشقبازان سے نہ اسے سہیجہ اور اور و وفا باز یہ لکھ عشق را تم باو شاہم دلہا مرغ ہسبیر عشق او شو</p>	<p>اگر از اپادشائی مصلحت نیست بغیر از آشنائی مصلحت نیست کہ ہرگز پارسانی مصلحت نیست کہ در سر پو فانی مصلحت نیست کہ شاہان را کہانی مصلحت نیست کہ از دانش ربانی مصلحت نیست</p>
<p>ہمیشہ جان فگار خستہ دل باش کزین علم مومیائی مصلحت نیست</p>	
<p>ہر آنچه بردی کائنات کتبوست نجانمانلی نقش بند دست قدم</p>	<p>شمال صورت ما راست نقش مجبوست نکاشت منظر خود را ہر آنچه مطلوبوست</p>

<p>تعدیست بصورت یکمیت درخت خطی که بر رخ ثوبان کشیده اند ز منقح دل دیو در نقش جان جان</p>	<p>رو درید و دید و انوار که چشم میورست اشارت زبانی که در غایت خوبست و لیک عقیق کیک است شش هوش مسلوبست</p>
<p>بیشتر احمدی که حال دوست چنان که خوش نامرغواص نیک مفرودست</p>	
<p>هر آنچه در نظر آید جمال یار دوست بهر کمال که بنیم کمال حسن صفات بهر نونه که نقش جمال معروفانست بهر سبب ازلی چون بدات موجودست</p>	<p>هر آنچه می نگرم من کمال یار دوست بهر جمال که بنیم جمال یار دوست نگر بدین معنی خیال یار دوست بهر وجود که منی و جمال یار دوست</p>
<p>بحال احمد دیوانه کے رسد ناقص کہ یارا و ہمہ حالت حال یار دوست</p>	
<p>آن شاہد خوشحوی که در جلوه جاست در عارض خود بین همی باش خد بین بهر ذره که بینی همه نورشید صفاست چون گفت شجرانی انا اللہ متحقق گر جان عزایل بود آگاه ازین ستر در معنی وحدت نظر اقرار ملک است</p>	<p>در چشم خدایین رخ زیبایش عیانت بهر جا که عیانت چه حاجت به بیانت بهر قطره که یابی همه دریای روانست پس در همه موجود نگر جمله جهانست دانست از ان سجده که شخصی به نهانست در سجده نمود ارشاد ان ستر نهانست</p>

<p>احمد جو کلمہ ہے کہ ہر جہاں</p>	<p>اور پرتوا لہوا بہا لہش نظر اوقا</p>
<p>شورش زریگر بارہ پرستان زودہ است</p>	<p>چشم شورش زریگر بارہ پرستان زودہ است</p>
<p>کائناتے در حشر شمع شہستان زودہ است</p>	<p>شورش زریگر بارہ پرستان زودہ است</p>
<p>ہر جوانی کہ سحر طبلستان زودہ است</p>	<p>از دل سوخته باز عشاق زودہ است</p>
<p>منع خوش نغمہ کہ باغچہ پرستان زودہ است</p>	<p>از فغانہای من گم شدہ وادوست خبر</p>
<p>بجز و از خوش شدہ در عینستان زودہ است</p>	<p>ساعری از لب سیکون تلو ہر پارہ و دہ</p>
<p>زان سزا پر دہ خود کرد گلستان زودہ است</p>	<p>طبل از زخمہ ہر خار چو اندیشہ نگر و</p>

احمد از ہستی خود تامل زند غیب کن
 چند طلای ز کف پر شہستان زودہ است

<p>مرا در اور دو ایم سو و سہ دست</p>	<p>ولی اگر در عشقت در سہ دست</p>
<p>ہمان دانند کہ دائم در دست</p>	<p>چو دانند سہ را ہل در دست</p>
<p>روزاید چہ جای بند و پندست</p>	<p>نیداسے تو شدہ در عشقا ہست</p>
<p>درین رہ درو عشق و پندست</p>	<p>کسے کو درو عشقت برگزیند</p>
<p>ازین بگذر چہ جاسی چون چہ دست</p>	<p>چہ می پر سے ز سر عشق و عاشق</p>
<p>تعد و بردن از سقا اور دست</p>	<p>مقام وحدت اونست محدود</p>
<p>کہ عقلت از میان بخشش کندست</p>	<p>درخت عشق انگہ بار گیسرو</p>
<p>مقام عشق و عاشق ہر پندست</p>	<p>پوسہ بینی تو اندر عشق پیست</p>

بسا سدرها که اندر را وقتی بیند	ینا ز آرزو مردم او فرستد گمانه دست
ز دور و غم ز باغی کے بکوی	چراغ ز دل کو ز دور و غم مست

چو آمد بر دم و حسد باز ناله
 دلی کر زور و عشقت در دست

جمال لایزالی خلعت ماست	ادای کبرائی صورت ماست
بهر جا چیت نقش دلریش	جمال با کمالش خلعت ماست
بهر باغی تا شامی شبست	که در هر باغ سر و قامت آست
بهر ذره نمودار است ظاهر	بهر شکل بود کسوت ماست
اگر چشم خدا بیند کشا ستم	نه بیند عاقل و درویش ماست
چرا عاشق نگر و روح قدی	که اندر روی خوبان نیست آست

ز راز حسدی کس را خبر نیست
 که آن جان جهان در خلوت ماست

از رقصه جمال تو هر سو حکایت است	در نکته زبان تو هر جا روایت است
و صف زبان تنگ تو گفتن نمیتوان	لیکن به زبان و دانت حکایت است
بهر چه چشم تو نشوین ز بند و بست	بهر چه زبانت همه حده و غایت است
گفته که جوهر زلف است بجان سپید	گفتا بچشمش بود زبان خود چرایت است
بهر چه چشم تو نشوین ز بند و بست	بهر چه زبانت همه حده و غایت است

از کائنات بنائی منزل نشان است هر جا که در کلام توئی در حسن است

حمد ز دوست چند کسیت کنی مدام
کز دلم سے تو کز پر تو اران عنایت است

درستان دست که کاره شکل است	بیدار در سر سے کہ پونم در کج است
سے ندانم تا چه باشد حال سن	انچه از عشق تو با ما در دل است
هر زمانه پر دلم صد محنت است	هر چه در دل خبر تو کجی باطل است
هر غمی کز آسمان آید مشرود	گوئی آن ناز تو بر جان دل است
هر چه جز پارت: نپارستان	گر هر گوش است ز هر قائل است
عشق باز رند سے و دیوانگے	روز را باشد که مرد عاقل است
هر که از دیوانه سے خوانند خلق	باید آئین واسطے که مرد با عقل است
هر که جز عشق است مارا محنت است	جز در محنت از تو ما را حاصل است

حمد از دیوانگے نمرز انشد
هر که دیوانه نشد ناقابل است

اسے نام لے کہ سطر فرات تو کائنات	در جملہ صفات نمودار تو بذات
مقصود و جملہ عالم در ہم ہیں توئی	عالمند کہ غیر نیست درین کل کائنات
در ہر چہ شکرے تو درین عالم فنا	تا تم بذات تست ولے باہر صفات
دریا و سبج را تو کیے و این بہر صفت	اجز ال کے رسد بسے غور این نبات

نگر آشنای بحر خدای بخود بسین	در خوشش زمین که تویی و ذوق جفاست
سنتفرق خودی بجدالی تویی و سنا	ای نفس فتنه با دشمن و در تو واردا

اسعد اریق را تو به ان در همه جهان
 احمد مو است جمله چه موده و چه حیات

حکایتی است زلفت او در راز است	که تا در زیر پر مهر و سوسه چه راز است
بگفتم راز زلفش باز جویم	بگفتی قصه زلفم در راز است
چو چنگ قامت از چنگش شد	نیدانم درین پرده چه ساز است
ترا از آتش من نیست سوزی	و لے جانم همیشه در گذار است
را خواه او کشد خواه او نوازد	که آن دلدار دانهم بے نیاز است
لدایم گر همه عالم به بخشند	ولیکن مهم در حسرت من آرز است

ره عشق حقیقی احمد است این
 بسند و دیگران راه مجاز است

فضای هر دو عالم سایه ماست	قبای کن فکان میرایه ماست
من آن خورشید تا با تم که هر روز	جهان یکسر زیر سایه ماست
سر بر لامکان و زود غرض	درین ملک کینه پایه ماست
فستاد فقر هم افلاس و تجرید	براه نیستی سده پایه ماست
براه فقر احمد باخت خود را	پناس و چرم پوشش زنده ماست

ای که در مکانی که در کوه است در کل بکائنات محیطی بدارند که در بقای مطلق و کوه و قناری اندر گمان محض تقییم نشین شده پیدا بذات فروش نهانم بدارند	در هر دو کون نیست نشان از که چو است گرشته چو در و در جهان از که چو است در حیرت کوه و کوه در میان از که چو است پروان ز هر چه بیانست میدان از که چو است پیدا چو زات است زمان از که چو است
--	---

احمد جام درونی پیشین گزیده نگریسته
چون ذات گشت شمع بیانی

عاشقی و سبب تو است کار ما است آه بر ما عشق آمد در ره است جان ما جانهاست چون و جان ما عاشقی در کوی جانان مشکلی است کار ما عشق است دیگر کار نیست دل ز مسجد شد کنون در کوه کوه است	بنیواس نیست گران زیار ما است جان و دل ایشان کردن کار ما است هر چه پذیر عشق است خود آن عار ما جاندهی در راه او پذیرا است هر چه جز در وقت آن انکار ما است کعبه وقت سانه بین هتجار ما است
--	---

نیست چون احمد درین روزان سی
او نیست از عشق این دلدار ما است

رسمی راهی که او ره بی نشینست چه سبب خواست تو اندر پست بالا	نهان سبب بین که او اندر نهانست که بیرون از حساب این و آنست
---	---

گمانم کے پانچ باراد یا بد	برون از غم و وہم و از گمانست
تو نیکو میں تو نے در کل عالم	پو این حاصل شدت مقصود جانست

اگر تو اسے برون از غم و وہم و از گمانست	
کہ مرے وہو معجزان بیانست	

گر جو یقین ست این گمان حسیست	اگر جو یقین گمان ہم فغان حسیست
بستخود تو یقین کہ سیست بتر تو	تفصیل بیان این فغان حسیست
بیان نیست بگو تو کس درینجا	ندرد نلنگم کہ این مکان حسیست
پا زہر است و جو زہر بودت	بروم غم و درد بیکر این حسیست
ار جو و جو نیست پسدا	مر نشد و برود بافتن این حسیست

اشد جو خوش گشت عاشق	
مہ مشوقہ و نشد و درد بافتن	

گر بر این عشق گرفتار نیست	اگر بر این عشق گرفتار نیست
چر کہ شد درد و ہمان کامیاب	چر کہ شد درد و ہمان کامیاب
بہر کہ شد درد و ہمان کامیاب	بہر کہ شد درد و ہمان کامیاب
و در زمان کہ در این دل ست	و در زمان کہ در این دل ست
اگرے دل اگر دم نہ ذرا عشق نشد	اگرے دل اگر دم نہ ذرا عشق نشد
کہ تو شوے مست خرابات عشق	کہ تو شوے مست خرابات عشق

<p>گبر و حسد جلہ حجاب تو اند مگر تو کونو استہ کہ بگو و در است پس خور و آواز خود پرست کن</p>	<p>لیک درین را و پویدار نیست رو تو بدین راه کہ بسیار نیست راه دولت جز ویر و لہار نیست</p>
---	---

<p>احمدی از چشم بر کن حجاب ورود جهان بین کہ بجز نیست</p>	
--	--

<p>گوهر عشق از کمان دیگر است طائر قدسی کہ در قالب رسید منع جهان از آشیان پروا کرد بیر کہ از شیر عشق شد شہید بیر کہ چون منصور شد مرستی پیر عشق او کہ بر جانم رسید</p>	<p>پیر شوق از کمان دیگر است نیک بگز آشیان دیگر است از کمان مرغ از مکان دیگر است زندگی او بجان دیگر است بر سر دار شش نشان دیگر است از کمان پس روان دیگر است</p>
--	--

<p>احمد از جام شرابش مست شد این شرابی از دکان دیگر است</p>	
--	--

<p>غزل عشق از مکان دیگر است قلعہ سکہ دانند کہ این دوزخ است آین تغییرانی کہ این جاسوس رونم دل چو می بندہ درین فانی جهان</p>	<p>مرد معنی رانسانے دیگر است کاین جامع رانسانے دیگر است بر یکے ما خضرانی دیگر است کاین جهان نام ہم جاسوس دیگر است</p>
--	---

<p>شہاد را گنجی نماست دیگرست زیر ہر وارے بولے دیگرست ہر زمان از غیب جانے دیگرست اینچنین زخم از کماے دیگرست کما چنان علم از بیانی دیگرست</p>	<p>دردن سکین ہر چسارے برسد بازار صرافان عشق کشکان غمہ تسلیم دل خورد ز می ز دیدہ چون کلید عشق را در حد سے تعلیم نیست</p>
---	---

احمد اتا کم نکر دے ہوش او
 کاین جس از کاروانے دیگرست

<p>طبع عاشقے از و خاصے ست نام نیکوے عشقے بدنامے ست کام اول کہ ہست ناگامے ست کاین سعادت ہمہ بدنامے ست ترانکہ طبعے تو شامے و غلامے ست باز او با نیزید بسطامے ست کہ ز حافیست خواجہ پاشا میست کہ حجازیست خواجہ پاشا میست</p>	<p>ہر کوار سے در کونامی ست چند گوئے کہ عشق نام نیکوست کام بز کام نہ تو درد عشق یہ تو بد نام یا شش درد عشق رو کہ تو مرغ دام و دوزخ نہ مرغ او بوسید بوا بخت در خرابات عشق کے پرستند بر سدران دروہ پدید آمد</p>
---	---

احمد است پاشا و عشق
 تابدا نشند کا حیرت جاسے ست

<p>کمال عاشقی ترک نیاز است بر آرزو عاشق که در ره پالیا اگر عاشق مسجد در نیاید از عاشقان سر سینه چنان بنشیند عاشقان است ایام و عالم اگر در بند جانی روحمان گیر بوی عاشق گسترند کن</p>	<p>بجای خواجه دلبر دراز است بسکه در او عین نیاز است همیشه جان عاشق در نماز است بهمان داند که ادواتی راز است زبان خلق بر عاشق و راز است در عشقش بوی مردم گداز است که گوئی عاشقان و روراز است</p>
--	---

یقین احمد جام به چنین است
 که عاشق در دو عالم سرفراز است

<p>جمال لایزال بر منج ماست بین در جمله اشیا ذات او را بین در صورت ما ذات حق را چشم خویش بنگر ذات پاکش تو ظاهر بین که جسم خود نما حدیث و چه حکم گوش جان کن بجز تو در جهان چیزی و گریست نگو در پاپ گردان اسرار است</p>	<p>کمال حسن او در جمله اشیا است که اندر جمله اشیا او است بیوح و بجز بین کان جمله در پاکش حقیقت ذات حق اینجا بود است کمال حق تعالی جسم اینجا است رموز سخن اقرب بر تو ای ماست حیث جمله ذات حق تعالی است چشم خویش او در جمله دنیا است</p>
---	---

یعنی ذات از نور صورتی است	تو ذات احمدی برین ذاتی است
ذات خدا آید که نور است	ای صورتت نشان خداوند اکبر است
اسے صورتی تو یعنی اللہ اکبر است	حسن و جمال تو همه در صفا و ایز است
ای حسن تو بصورتی یعنی برابر است	در کائنات حسن رخس جلوه میداد
اظہار کرده حسن بعالم نور است	در هر طرف جمال خداوند و ایزد است
در صورتی بدین که چو منی نور است	واللہ کہ غیر نیست بعالم پر بندگی
ای ذات تو یعنی بصورتی من است	در صورتی نگر هر منی و ذات او
انسان مثالی از خداوند اکبر است	ذات خدا بدین که یعنی شد آشکار
نورش محیط ذرہ ذرات منظر است	نور خدای برین آدم و اوست
آری جمال حضرت حق را چه در نور است	یز ذات احمدی بر او صفا و ایز است

این در میان نکات را سر از مرتفعی

احمد غلام بنده اولاد حیدر است

گر چه از چشم دیگران پنهان است
 ز آنکه رویش چون لاله نماند
 نقش دیوار صورتی بیجان است
 معنی خاص صورتی انسان است
 اندران در طر که بنی پاپان است

احمدی را جمال و دست بیجان است
 در تماشا ای دوست ز گس ما
 هر که اگر نشد ز معنی دوست
 هر که در هر وجه و از اثر ص
 کشته عقل که تو از رفت

سخران راز کے شور و گشویں | زانکہ این شرح بسط الامکانست

احمد می سرزد و سست میگوید
زانکہ از سر خیال در پی آنست

<p>ایکے بروی تو عالم مبتلاست روی تو در پردہ ادا کتم نہالست چون سیکے باشد خبار و عوجها صورت آدم یعنی بازہ بین ذات پاکش هست در صورتہ ہست پنهان ذات او در چشم ما</p>	<p>ذات تو در کسوت انسان چہا حسن تو اندر روی کبریاست در میان ماجداتی از کجاست در لباس آدمی ذات خداست زان بہر فرہ ہمیشہ این صفات ذات او داکم یعنی خودناست</p>
---	---

خود نامی سے کند احمد مخلق
چون بہ بیند خود نما آن ذات نامست

<p>امروز کہ این خانہ پراز بانگ فغانست انصاحب لاجوت کہ در پردہ نہاں بود گنجست بویرانہ کہ در وصف نیابد در خانہ منہ دل کہ در بخانہ چو جانت خاک در این بخانہ ہمہ مشکست انکہ کہ روز فقر ز دور ما بروی یافت</p>	<p>در پاسب کہ این شور ہم از صاحب غناست امروز درین دیرنگ گرہ ہم ہمانست ان خانہ و خانانہ بین جملہ نہالست داکم کہ ازین بانگ ہمہ خانہ چنانست شور و دین خانہ ہمہ جنگ ہمہ است سلطان بہمانہ جمع خداوندانست</p>
---	---

<p>در عالم تو حسیب همه این عمر و زمانه است که سبب است از سببها و سببها در این عالم هر چه هست که در این عالم هر چه بود و هست که در این عالم</p>	<p>هر که در این عالم بود و هست در این عالم هر چه بود و هست در این عالم هر چه بود و هست در این عالم هر چه بود و هست</p>
---	---

<p>هر که در این عالم بود و هست در این عالم هر چه بود و هست</p>

<p>هر که در این عالم بود و هست در این عالم هر چه بود و هست در این عالم هر چه بود و هست در این عالم هر چه بود و هست</p>	<p>هر که در این عالم بود و هست در این عالم هر چه بود و هست در این عالم هر چه بود و هست در این عالم هر چه بود و هست</p>
---	---

<p>هر که در این عالم بود و هست در این عالم هر چه بود و هست</p>

<p>هر که در این عالم بود و هست در این عالم هر چه بود و هست در این عالم هر چه بود و هست</p>	<p>هر که در این عالم بود و هست در این عالم هر چه بود و هست در این عالم هر چه بود و هست</p>
--	--

<p>بسیار است از آنکه در این عالم از خود بگوید که من از آن عالم امیدوارم که در آن عالم بسیار است از آنکه در این عالم از خود بگوید که من از آن عالم امیدوارم که در آن عالم</p>	<p>بسیار است از آنکه در این عالم از خود بگوید که من از آن عالم امیدوارم که در آن عالم بسیار است از آنکه در این عالم از خود بگوید که من از آن عالم امیدوارم که در آن عالم</p>
--	--

احمدی آمد تاجان جان احمدی
در گذر جان که اینم جز جهانی نیست

<p>آنکه در هر صورت جهان شد نشان ظاهر او در جمله عالم شد عیان و آنکه آید در لباس عالم جان شد عیان پدید آمدن جهان و آنکه در هر کجای باشد نشان در هر عالم نشان شد نشان</p>	<p>آنکه میگردد در هر صورت عیان پدید چون او هر گاه میگذرد این جلوه بر که در هر کس آید بیرون هر آنکه در هر صورت آید عیان در کجا و آنکه در هر کس آید بیرون هر چون عیان بیرون آید آن در کجا</p>
---	---

احمدی آمد در هر لباسی بنمایند
و آنکه در هر کس آید در هر زمان

<p>در هر صورت که آید در هر زمان در هر صورت که آید در هر زمان</p>	<p>از دیدن جمال تو هر چه حیات از دیدن جمال تو هر چه حیات</p>
--	--

از وصف حسن نیست جداگر تو رنگی
 ذات خداست بهر چه نیلایم نظر کن
 ذات بشر که پرده اسرار این نیست
 آن شایباز تا که نهان است در بشر
 اسلام و کفر جمله یکی شد بر او عشق
 هر دو را که نگر آن آفتاب جان

این جمله صفات یعنی همه خداست
 یعنی ذات گوشت و پاره پاره است
 تو که می نگر که در دنیا پرده تابان است
 گویا است و نگر که او درین پرده است
 آنرا که او بر او خداوند است
 هر دو را که نگر آن آفتاب جان است

هر گشته که از روی دل احمد سی گفت
 یکیک همه در خرد خداوند و ذوق است

تا صورت نقش یار با ما است
 هر چه که مراد حال آید
 آری چو وصال یار باشد
 باین چو بود بنام گویت
 چون بر تو عکس ما باشد
 که عکس جمال خود نماید
 پایادش اگر سخن سرایم
 از ذکاوت اگر پیام گیرم
 چون عشق ز پرده رخ نماید

هر لحظه مراد که تمام است
 یکبار بدل هزار خرد است
 بی وصلت یار تمام است
 دانند که مراد و نشانی است
 ای یار شایسته که هر چه در دنیا
 باین در اسطره مراد و میراث است
 هر گشته سخن چو در پند است
 صدرا در هر دو مراد و خرد است
 عکس در هر دو مراد و خرد است

ایں خوات تو خوات حق تعالیٰ است	اے احمد اگر بخود بہ بیٹے
لو اے بادشاہے برتوزیاست کہ سر خود نمائے برتوزیاست کہ خوات گواہے برتوزیاست کہ سرے اینمائے برتوزیاست از ان خرمائے برتوزیاست کہ موج آشنائے برتوزیاست	نقاب کس بر باقی برتوزیاست جمال خویش را ظاہر کن امروز علم بر عالم اعلیٰ بر آورد ترا بنیم بہ صورت کہ بینم تو شہبازِ فضا کے کبریائے تو سے مستغرق اندر بحر وحدت
پلاس و جرم را احمد گزیدے لباس بادشاہے برتوزیاست	
کہ بیرون از سفیدی و سیاہی کہ یوسف حبش اندر قمر جاہی کہ اندر عشق مردن بادشاہی بدانی سنش از مہ تاباہی بے در عشق و امر و نواہی خدا سے در حقیقت لاناہی کمال حسن او بس لایگاہی	یقین در صورت سر انہی بچشم دل اگر تو باز بینی ترس از زبان دل و ہر بازیکم اگر بینی بچشم دل تو اورا بستر عشق او کس نسبت گاہ ہمد او یان کیے بین کیے بین جمال انیرا سے بین تو اینجا
بنداش در ہمہ اشیا کماہی	کمال حسن او در بت پرستی است

جمال احمد سے گری باز سینے	یقین در صورت سہرا کے ست
آن دلیر ما کہ جان جانست	واللہ کہ جمال او عیانت
سستے و قلندر سے درندے	این خوب سے قدیم ہیشانت
افلاس و نیاز و فقر و حاجات	سرمایہ گنج مفلسان ست
از چشمہ چشم ماست جارسے	ہر چشمہ کہ بر زمین روانست
جان بر سر کوبے دوست و ادا	بہتر ز حیات جاودانست
پندار کہ کار عاشق مست	بیرون از حساب این دانست
وریاب یقین کہ جملہ اسما	از آئینہ ذات او بیانست
ہر قطرہ کہ نگرے تو پیدا	در یابے محیط سیکرانست

از ذوات احد جمال احمد

ما جملہ صفات ترجمان ست

در میخانہ کشاوند و برین مست	فتیابے شدہ ناگاہ برین عاشق، ست
سابقے لم زیرے داد مرا جام طور	بگفت آورده از انجام دل نشین
گفت سے نوش مام از سر میخانہ ما	کہ ترا در سر این باوہ متنائی، ست
باوہ بروست نہاد م ز کف سبائی	باوہ ہر چہ بس بود سراسر شکست
بیخ ہست ہمہ بر کندم و بنوش شدم	شلیخ خود بینی زورا ہمہ کروم سر
جو عہ زمان کہ بنوشدم و از خوش شدم	رسم و عادت ہمہ بگشت شدم باوہ

<p>آنکه بیکر تو به ناما سخن زد و با عالم برت</p>	<p>آنکه از خوردن این جان شیرین</p>
<p>دل که پیش چشم و بجز صورت ساقی نیست</p>	<p>تو با با و میثاق در سرم با نیست</p>
<p>صلای عام و بکرمین شهر اچ ساقی نیست</p>	<p>بیمیم بر نه فروشم تمام جان جهان</p>
<p>بیشترین نیست و رسوم مشتاقان</p>	<p>شراب شاد و دیوانگی و قلاش</p>
<p>دلیم بگفت که بگذر نصیحت عاقبت</p>	<p>مرا نصیحت میکرد تو به عالم دین</p>
<p>عے متخانم بوشهر که زهر تریاق نیست</p>	<p>جو کار من کشا و از صلاخ زهر بود</p>

فروش صوفی مرقع بنوش احمدی
 که در و در و صوفی صفا کے اظلام

<p>هر دم از راه دل و کار می باید</p>	<p>ای دل نذر صحبت و دلدار می باید</p>
<p>از ره دل برود دلدار می باید</p>	<p>از سر دل برود جهان گوشتی باید</p>
<p>اندر دین حلقه ز ناز می باید</p>	<p>یا سخنان جام لبالب هر دم باید</p>
<p>پس بجا سود و عاشق در بیاید</p>	<p>از سر سود بسود عشق با میاید</p>
<p>وز دم توجیه حق بر دار می باید</p>	<p>از سر مست بقادر نیست باید کردید</p>
<p>پس در آن خانه خمار می باید</p>	<p>از شراب و مومسک یاد با میاید</p>
<p>پس بر این بویار می باید</p>	<p>از روز خمیج اقربا نکتہ با میاید</p>
<p>برای سید گل بیان خمار می باید</p>	<p>در چو پیش چشم مجربان می باید</p>
<p>در چو لبش بر لب خمار می باید</p>	<p>از سخن پای جان آتش می باید</p>

چون شده سرگشته اندر تیره حد سالیها	پس ندان خوشش تا چارمی باید نشست
------------------------------------	---------------------------------

احمدی چون بر نیاید میگاه از زرد کفر	پس میان فرقه کفار می باید نشست
-------------------------------------	--------------------------------

سز تو جید خدا بر لوح جان باید نشست	رخز و حدت از سواد و دیدگان باید نشست
حرف سترش از سواد و دیده باید پیش نشست	خط ز فرش ریاض جان جان باید نشست
از کتاب کنت کز آنکته با باید گرفت	مشکل سراجی را ترجمان باید نشست
کشف باید کرد سر و مو معکم را دم	مشکلات رفر را هر دم بیان باید نشست
جمله در ذات بشیر سرافقت اشکار	آنهمه یکیک در روح جان جان باید نشست
ز سر و زبون قرب شاد می باید نشست	وز سر و زبون موز این جان باید نشست
چون نماند در تیره خنده خلق آوازه	جمله سراج خدائی پس از آن باید نشست
چونکه نگاه بر گشته اندر حق و در میان	قصه نورات اندر جهان عیان باید نشست
خط مشکلی بر سر نه بود پادشاه	آنهمه تهنید جان عاشقان باید نشست
نفسه در آن محشر سنا نشسته از هر سو	را از پنهانی درون آن جان باید نشست
بخت سز تو جید بر ما هر دو عمر باید نشست	پس حسابی محول هر زمان باید نشست

احمدی از شرح او آرمی همه معنی عیان	آن همه معنی از لوح کون و کمان باید نشست
------------------------------------	---

ما را بیچاره با نگران است هزار آواز	بر در تو طویل سبحان الذی سر می آید
-------------------------------------	------------------------------------

<p>تیمبر بر بالای این گنبد چنان زنده پشت پا خود بفرق طارم شمع دارند بر در اقبال بالیک داد می زنند قدسیان بر خاک پیش بسه یاد دارند بوسه بر خاک پناه خواجہ اهلما زنند اولیا در بارگاهش سر بر سر پا زنند بر در اکرام او از عمل دم بالا زنند دوستانش حیرانند در جنت اما دارند آتش اندر محفله نه طارم اعلی زنند از خم وحدت همیشه خمره با دارند</p>	<p>از علوم مرتبت از بلد عالم بگذرند از سر مستی شراب بیرون حدت کشند رحمة للعالمین است آنکه او را قدسیان عرشیان بر آستانش خاک و بندارند گریه نه آسمان را زیر پا آرند تا انبیا در دانش دارند دست خصما بر که هست در خیر مکان بفرود شوق دشمنانش از قصبه فرود بردند گر شورش از دل خود عاشقانش کشند از فضای لامکانی بر زمان سستی کنند</p>
--	---

شور در ملکوت افتد گریه مستان او
 بچو اتمار تا ابد از دل شیدا زنند

<p>روی مقصود و در آن آینه پدید آید هر چه خواهد در آن جمله بود آید بارقان از جهان روح زیبا آید با که آن در شقیقه است همه آید در جهان با اهلان در آن آید</p>	<p>عاشقان گر نظر بر رخ زریا آید اندران آینه مقصود جهانی نگردد نیست بود مظهر و آتش همه ملک آید با یقین در جهان آینه هر چه آید اگر بینه پندار شش با هر چه آید</p>
--	---

عاشقانند که مقصود جهان در دستند
 جمله اشیا بنظر عین مسکینند
 گر چه این جمله جهان و عده فرود استند
 سر نشانند پایش همه تا پایستند
 طالبان بهتر از نفاس مسکینند
 اندرون ذراتش شهابش شریکینند
 هر زمان عیش و یلایا همه ز انجا بستند
 مستی و شیفگی با کسی ز صدمت بستند
 زیر پا و روزه افلاک معالی بستند
 همه عالم ز مستان و هم گریه بستند
 در محمود از سر سر و سر و سر بستند
 یاب خورشید بهر ذره بود بستند
 زینت شیخ مرزا همه بالا بستند
 در کرامات و کمال از همه بالا بستند
 بوبه و مقصد خود را همه پیدا بستند
 برورش اهل صفا مسکن و دعا بستند
 از درش جمله آفتاب و قوا بستند

گرد آید بنظر باطن شان جمله جهان
 جان جان ساچور آینه دل درنگند
 عارفان نقد و هم امروز بچشمی نگینند
 گرد آید که این جمله جهان ظاهر است
 گروهی کینفس فضل و عنایت است
 یاشقان شمع و طن کر همه دریا بستند
 در دوشان که همه در و دریا بستند
 ساحر عشق ز فعل لب و لید از فواید
 عارفان حرص بود که ز پایست کینند
 گروهی نعره زند از سر اندوه و فراق
 آه سر و اندول پر و زبر آردند
 چشم حق بین چو کشایند می از سر شوق
 قدسیان چونکه مقامات همه درنگند
 از کرامات کمالش چو بستند همه
 از کرامات بزرگ همه را شکایید
 نخاص حق احمد سوسلی ز سر عدل و
 قطب حق غربت جهان جمع بر این

<p> اهل افلاک از در تیر بالا همیشه در روایات فلک نور مصلحتا بینند سر سبز و شسته دیده بنیابینند فوره خاک درش را اگر سفیابینند مردگان از تقست معجزه بینند عجب نیست یکایک پدید بیابینند پایه قدر تو بر پایه زمین بینند بر درش جمله جهان مهر و بلجا بینند خستگان خاک درت مرهم رسوا بینند تا از آن سایه قرار دل خود را بینند نظرش کن که درش صخره صفا بینند هر طرف برگ تیره شاخ مطرا بینند میزند نغمه بکل اهل سخن با بینند اهل عرصات سرا سر همه فرود بینند تا سرم در قدم خوابه بطحا بینند </p>	<p> پر سر خاک درش میر ملا تک باشد عرشیان چون بکمالش نظر کن ساکنان در فرودس ز خاک بر او جان و دل را بقدای در و در کنند بیدلان از نظر پاک تو دل دریا بند موی عهد توئی از کف تو دست همه از کمالات و شرف آنچه ترا داد خدا یافت از فضل خدا چه جایگر خطا سروران بر سر خاک تو پناه آورند از کرم سایه خود بر سریشان باران کند گریه او تیره دل سخت چو آهن آمد گری کن که ز فیض تو شود تازه نهال در گلستان تو چون بلبل سرست لعل آنچه امروز مرا از بدوش حاصل شد سر خود را بر خاک درت بیسایم </p>
--	--

احمد از طرح تو شد طوطی گویای سخن
 لطف کن تا که سخنهاش شکر خابیند

<p>یارب این قوم کیانند که بس بخرند مردود آنکار که زنده بقیامت نشوند بیکه جرعه سپیدار برآیند دلیر جز خوابات و گمراهی اندک نیست باوه نوشان خم لم نزل مست مدام همه شیران سریشیه عشق اندام نه چو این سنگدلان مرد و بتان خشکند اهل فقر اند که از فقر بی فخر کنند نیست جز حرم و پلاس مج پشوشان کارشان نیست بخرندی و شایه باز</p>	<p>رهنم شیعگان دشمن اهل نظرند آنکه از سیر و دل زنده دلان بخرند بیکه آهیم از کو و مکان در گذرند مست و آشفتہ و ران او هر چه بخرند جان فروشان سر خاک در سیمبرند نه چو شسته زده چنده که چون گاو خرنند بچو و دلاب سر شسته نم دیده ترند مست غم مال نه اندر طمع سیم خوردند طایران چمن فقر بدین بال و پرند آنکه شان کار و گریه بکنند آن گزند</p>
---	---

	<p>احمد از خلق چه پوشی هم این شیدوه خود که ز کار تو یکا ک همه آگاه ترند</p>	
--	--	--

<p>چشم خدا بین است آنکه یکے را دیده راه حقیقی گذاشت رسم مجازی گرفت پیر که درین راه حق راه شناسی نکند آینه روشن است هر طرف این بگریه آورد چه زاند که چیست آینه بر نما</p>	<p>که در همان راستی راه کشته را گزند غره این عقل دون معنی اول اندید گشت گرفتار نفس رنج فراوان کشید واسے بران کس که او که ز خدا آفرید نکته تو هید تاب گز تو اند شنید</p>
--	---

احمد از آن ستر حق پیش تو هر بار گفت
چشم خدا بین نداشت آنکه یکی را دروید

اندر آن دل نصیب من از غم نوشته اند
بر آیت فراق که منزل همی شود
بر جان من که بار خراقت نمانده
هر جا که از پی من چون دوخت
در سینا ام که تخم محبت بکشته اند
گوئی که بر صحنه جانم نبشته اند
بالای مور کوه بلا بار بسته اند
گوئی که تار باش زانده شسته اند

درد و فراق غریب و اندوه ریخ عشق
این جمله در طبیعت احمد شسته اند

آن دلبری که هرگز از وی سلام نیاید
در آرزو و بدم حاصل نشد مردم
بسیار وعده کرد بر رسم بکامت آخر
در شهر خوب رویان هرگز و فانی باشد
بر هر که دل بستم هرگز و فانی دیدم
گفتم که رسم خوبان باشد گهی وفا
زید و دوع و زندگی کفرست هر دو یکجا
دل در هوای خوبان طلب هر زید و دوع

از ما در زمانه کس این چنین نرود
از ما در زمانه کس این چنین نرود

<p>ہر کہ رخسار تو بیند بگستان نرود ہر کہ درخانہ دومی با تو بخلوت پشست ہر کہ دروزگشاہ ز پے درمان نرود ہر کہ درخانہ دومی با تو بخلوت پشست ہر کہ دروزگشاہ ز پے درمان نرود ہر کہ درخانہ دومی با تو بخلوت پشست ہر کہ دروزگشاہ ز پے درمان نرود ہر کہ درخانہ دومی با تو بخلوت پشست ہر کہ دروزگشاہ ز پے درمان نرود</p>	<p>ہر کہ رخسار تو بیند بگستان نرود ہر کہ درخانہ دومی با تو بخلوت پشست ہر کہ دروزگشاہ ز پے درمان نرود ہر کہ درخانہ دومی با تو بخلوت پشست ہر کہ دروزگشاہ ز پے درمان نرود ہر کہ درخانہ دومی با تو بخلوت پشست ہر کہ دروزگشاہ ز پے درمان نرود ہر کہ درخانہ دومی با تو بخلوت پشست ہر کہ دروزگشاہ ز پے درمان نرود</p>
--	--

احمد چاہم ز اوصاف تو گو بہ سخن
 عاشق نسبت کہ او از پے جانان تو

<p>چشم عالم چو تو دیگر ندید عجب بر شکل و گریہ پادشہ سے ہر دم از نو سے دگر آئے پدید کہ شو سے بر سر از دیگر ناپدید چشم خفاش ست زینت پدید ہر کہ یک بین شد بر آئین رسید</p>	<p>چشم عالم چو تو دیگر ندید عجب بر شکل و گریہ پادشہ سے ہر دم از نو سے دگر آئے پدید کہ شو سے بر سر از دیگر ناپدید چشم خفاش ست زینت پدید ہر کہ یک بین شد بر آئین رسید</p>
--	--

چند ستری خویش را ظاہر کن
 باز بان احمد این گفت و شنید

<p>وز نردان نگار سلا سے غیر سہ دروا کہ درو مند بکا سے غیر سہ</p>	<p>وز نردان نگار سلا سے غیر سہ دروا کہ درو مند بکا سے غیر سہ</p>
---	---

ما از کجا و دولت فضل تو از کجا خوانی سال ز غریب دیوان پنهان شده دست که از گل گلزار و جمل او هر چه دم بخونم شسته خون	زیرا که دست نشسته بجای نمی رسد این دولت نعیم بجای نمی رسد یوسف از صبح دم بشامی نمی رسد اگر چه از یکاریشامی نمی رسد
--	---

احمد با سیر سلسله زلف او ست بس
کین دولت عظیم بجای نمی رسد

دولت

ز حضور تو باید بمانم و گنج چه کار مرا جانی تو باید بر این چه نظر مراقبای تو باید درستان چه کرد از بصر عزیزم بفرز چه دوای	مرا کس تا تو باید نشانی سر و کس مرا کلام تو باید نهر چه یاد کند چو تیر غم ز تو می رسد چه چه بود رفیقم از تو بنامی سر چه سو کند
---	---

چو احمد از رخ غریب تو بهره نبرد
برونی خوب تو دیدن ای چه سود

ز نقاب چهره زیبای خود را بکشند هر که از شدت کمالش بیرون آید از رخ شش جوان بیدار آید ز باطن بر سر او وندای بر آید	شورش اندر نهاد چه در زمانه کشند هر چه موسی بخوردش بر سر سینه کشند بر سر طرد و دلش از کس کشند دانش از سر بر سرش کشند
---	--

<p>تاب نوازش نیار و تاب هر خسته سوز چون عنایت دستگیر چون دلایت بود شیخ دین مرشد پناه خلق احمد چرم پوش مقتدای خلق عالم زبانی طالبان آنکه از انقباس پاکش ندهد گرد و دره پاره از چوبه پاکش روی عریان طائب از خاک رش کحل بصیرت زدی بگذرد فرق سرافرازان سرا سر کرده خاک مالیش را تبرک سرینه دید بکنند بر سر راهش همه بیچاره و سرشته است تا گرد دست کرم بکشای احسانی کنی</p>	<p>هر طرف بینی جمالش خرموسای افکنند سایه پیری بفرقش حق تعالی انگند آنکه با بسش بر سر گردون مصلا افکنند آنکه گردون سر زبیر پاش دروا افکنند در میان خلق عالم رسم اجیا انگند خاک در گامش سیر مرغ خضر افکنند و اصل ز نور جمالش چشم بالا افکنند شهر مرغ جلالش سایه بر ما افکنند تا مگر نو بحدسه در چشم اعما افکنند تا نظر بر بنده خود خواجه آسا افکنند تا باقیات قرب تو خود را بچو عتقا افکنند</p>
--	---

بر امیدت چشم دارد احمد دیوان زمین
 شاید احسانش نکند جمله اعفا افکنند

<p>آنکس که سراپا رود بصحرای عدم زد بر حرف که بر تخت بسته رسته داشت از رخس فنا گرد ز کونین بر آورد به مرغ دلش قرب بقای زلی افیت</p>	<p>در ملک بقا از سر تجرید قدم زد برداشت بکلی بسر حرف قلم زد از خون جگر آنکه در آن نایب دم زد کو بر سر کونین ز تجرید قدم زد</p>
---	---

ساز

<p> بر بوج دل از خامه توجید رقم زد بر طلعت او ششده از نور قدم زد بر طینت تخمیر صفی دست کرم زد در عالم وحدت زانا الحق همه دم زد در خرمن او دست قضا آتش غم زد بر زوۀ افلاک ز تو سیه چشم زد بر ضرب که بر تار چه زخمه بکم زد در سینه عشاق بس در دوالم زد در هر نفس طعنه برار باب غم زد کز گنج دو عالم چو پیشیزیم کم زد اندر قدمش بوسه بس خسرو خم زد کو خیمه گفتار به بستان ارم زد صنایع فلک ساخته در گوش نسیم زد کوسکه خود را همه بر ملک عجم زد اعلام خرد بر سر نه چسبند بجم زد آن طبل عرشین که درین دغه خم زد لیاقت بان غافل در بیت حرم زد </p>	<p> آنکس که دلش محرم اسرار خدا شد هر زوره که تابانست چو خورشید صفحا سرش بر بستر غم نیگشت و لیکن بر وار بر آمد چو حسین هر که درین راه هرزل که نشد سوخته آتش عشقش در ملک فنا آنکه نشد خسرو عالم آنکست توجید خداوند خبر داد اندر دل مشتاق بس شعله برافروخت شد مملکت فقر کس را که مسلم از مایه تجرید کس نقد بقایافت بر بنده که شد بنده انشا سمنور نمشی سخن کان خردنوا ج زطامی هر دگر که از ان درج گهر بار برون شد سلطان سخندان و سخنگوی سمنور افراشته ریایات سخن به سر عالم بر وار شد از کست گره عرش مقرب جانش بجزیم حرم کعبه توجید </p>
--	--

چون خمیر او دفتر از سزای است	هر دم گره عقل برین خلد محم زد
شاهی که علم بر سر نه چرخ بر افراشت	دست کمرش طبعه بر آریاب محم زد
آنکس که نزد دست بایمان کلاش	اصحاب تعصب همه آهنگش محم زد

احمد لطیفیاش همه غزای سخن یافت
 صد طبعه بر اصحاب همه سهم و در هم زد

باز بر جانی تو آغاز شد	باز سینه و پرده در مساز شد
باز عاشق با دود و دودت چو شید	باز سر مستی ز مرآت خانه شد
باز دست بر گل و گیسو شد پدید	باز چنگب عطران و رساز شد
باز صوفی را صفائی رود نمود	باز آن محبوب اندام ساز شد
باز مرغ دل تشنه پا کرد	باز جانم باز در پر و آزار شد
باز پیش رزم هوای گل پرید	باز گل با بلبلان آواز شد
باز در گشتم صلاهی عشق نمود	باز طبعم باستان همراز شد
باز عشقم زاده در همه دنیا	باز مرغ عشق در پر و آزار شد
باز مرغ گانشین سزای شد	باز مرغ عشق سزای شد
باز عشقش از کمرش و این بود	باز عاشق در غلب جان ساز شد
باز در آن صفا حلی رود نمود	باز آن در پای و عورت ساز شد

باز در آن در میان سزای
 باز حساب آن در غزای سزای

باز آن مهربان اندر ناز شد	باز آن عشق دلبران آغاز شد
باز عاشق را جنون آغاز شد	باز کله‌های پیران از سر شکفت
باز باد به باقیح بهر از شد	باز غم عشق اندر در پیش گشت
باز چشم دلبران نثار شد	باز عاشق سر بر سوانی کشید
باز عاشق بر رخس جانها شد	باز آن زیبا پسین را نمود
باز سرو از بوی سمرافراز شد	باز عاشق گشت به پیش آسما
باز به سیم بخودی ممتاز شد	باز نه چیز از جان بر باد رفت
باز عاشق با جنون اینبار شد	باز دل پرده از رخ برگرفت
باز باشکل دیگر ابراز شد	باز گردانید کسوت یار ما
باز در خلوت بیت طناز شد	باز بر من وحدت آمد آشکار

باز مرغ جان احمد شد دلیر
گرچه او در جاست پرواز شد

باز دل شفته و دیوانه شد	باز دلم عاشق جانانه شد
باز چنین مست میخانه شد	باز ندانم که چه باد و چه پشید
باز پی باد و پیمان شد	باز بستی دید که هر پیش شد
باز بهر عی عاشق ستانه شد	باز سر عشق بیرون اوقام

باز شعور کے زانا الحق بافت	باز سردار چو مردانہ شد
باز ز تو حید علم بر کشید	مرتبہ عشق چو شاہانہ شد
باز قناد احمدی در جام عشق مرغ دلش در طلبِ دانہ شد	
رہ دیوانگانِ عاقل چہ دانند بہر حقیق حقِ راقی شناسند سن از دل سترِ دل میگویم اتا بیادِ حلقہ دیوانگانِ باش تو از خود دور شو تا وصل آئے توئی کامل و لے دریا خوب دریا قتل عشق شواید دستِ بزم و لے باید زور در عشق رنجور	صفایِ صوفیانِ عاقل چہ دانند حقائقِ ناطق و باطل چہ دانند رموزِ سترِ دل بیدل چہ دانند کہ عاقل نکتہ مشکل چہ دانند کہ خود بینِ حالتِ وصل چہ دانند کہ ناقص سیرتِ کامل چہ دانند کہ سترِ لذتِ قاتل چہ دانند کہ ہر بیدلِ دوایِ دل چہ دانند
رموزِ عشق احمدی کہ شرح انکاتِ عشق راجحیل چہ دانند	
وقت آن شد کہ ناز خواہی کرد زلفِ راتاب میدہے ہر دم سے کشائے نقاب از عارض	پر وہ از رو سے باز خواہے کرد قصہ ماوراز خواہے کرد کشت پوشیدہ و از خواہے کرد

اسکے بسا شہرہ پیش ابرو خود	بر زمین سب از خواہی کرد
احمد از غیر در دست سپید نظر	به نشیب و فساد از خواہی کرد
چون بود تو بے وجود کرد چون فانی کمل شو و وجودت گر فانی محض گردد این بود گر دیده به محضیت گرام سندمایہ عشق چونکہ مہنی	اندر خور و وصل جوہر کرد بود تو اگر نبود کرد اندم ہمہ تار و بود کرد شہیدان تو با سجدہ کرد سو و ای تو جملہ سفور کرد
احمد چون ناسات حاصل آید سندمایہ تو غلو در کرد	
پیر مادر کوسکے آن دلدار شد بود چندین در پیمان اہل دنیا باز شورش در نہادش از فساد چون مشربا ہے ہو معکم ہر آشوب عقل را از زہر را گوشہ نہاد شورش اندر مشرعیہ سلام و دعا کلمہ از پیر زہر کہ نیست خدایین صبر اور	از خدا و مصیبتی پیر ار شد باز اکنون بر در شمار شد خرقہ را اثر اخلاص و روحی خوار شد زوانا الحق و ہمہ نام بر وار شد است عاشقی از زہر با زہر شد عشق را ہی پاک کرد ز کفار شد کلمہ از پیر زہر کہ نیست خدایین صبر اور

<p>یک بچہ سر سے کہ سر پا در افتاد بیوش شد ز پامی جو شیدا در افتاد اما چو دید راه ہما نجا در افتاد در راه عشق او بتقاضا در افتاد رازوش مدروہ اعلی در افتاد اسما بعین ذات مسمی در افتاد وانکہ در ان نظر بہ تنہا در افتاد اندر طلب چو میل زلیخا در افتاد کہ در حقیض گاہ ببالا در افتاد</p>	<p>رو آتشے کہ شعله او در جهان گرفت عقل ضعیف رای در آمد برای گل پر ہم وریدہ پر دہ افلاک سر بسر بردین حق چو را سپر او گشت عقل بر اسرار ہے نہایت او گشت آشکار در سخن تجلی عین نظر رسید چند ان نمود رو کہ گشتہ بازماند القصہ چون جمال رخ یوسفی برید نے صبر و نے سکون نہ آرام فی ترا</p>
---	---

یار ب درین طلب کہ تمنای احمد است
 مقصود دل بچانش چہ زیاد در افتاد

<p>گر پر وہ ز روی ما کشانید و اندر بخدا رسند ایشان و خاکس جہ سال حق پندید چون بہ تو نور حق بخواب بر رخسار تو آئینہ جلوه دو در آمدہ بہ چہانی و دست قیام</p>	<p>و اندر کہ جمال حق نمایند این طایفہ گرز خود برانند گرزنگ ز آئینہ زوا مند شک نیست بغیرہ دل رہا مند زان اہل نظر ہے شامند جمال اگر چہ ز آئینہ خاشند</p>
---	---

<p>بر در چهره اش آینه نمایند آنسان که به معنی بر آید</p>	<p>منصور نه پر چو در میانه در صورت خود خدا چه بیند</p>
<p>نه در لبش ما سیر شما جمله خدایند در راه طلب طلب مطلوب شمایند از راه یقین جانب آید گرامی کامی زمره طلاب شما جمله گمایند وز خویش به بیند شما جمله بجایند از کویه مطلوب شما جمله بجایند</p>	<p>می طالب آن ذات خداوند شمایند در خویش بچو بیند هم اوصاف جانانی را صد که در گزینست به بیند بنجام من نیست بجز ذات خداوند تعالی روست یقین راه بتابند در نیجا عقود و طلب جمله شمایند نه بیند</p>

انوار حقیقی خدا هست در نیجا

ذات احدی صورت احمد بنمایند

<p>پاوه ز دست که خورد دست بوی که در صفت عشاق باز نعره بوی که ترکس ستانه او دیده بروی که سلسله عاشقان حلقه بوی که پاوه بستی نوزادان زده بوی که حلقه گیسوی او طوق گلوز که کشتن دیوانگان شهر بوی که</p>	<p>دلبر ستانه را چشم بروی که بود راه همه عاشقان آه ندانم که زد بچه خندان او خنده بروی که کرد دلف پریشان او برین جان که شد بام ز دست که خورد جامه کجا درید لعلت تابان او آه بروی که یافت همه دیوانه را هیچ ندانم که گشت</p>
--	--

<p>بسنعتان است اعلام کردند بهشتیاران از ان پیغام کردند بشر را در میان بد تمام کردند عیان خود گشت انسان تمام کرد تکیه هم نجاص و عام کردند کنون بیدارند اش درد ام کرد بنور ایزد صک آرام کردند سجده مرورا الزام کردند</p>	<p>میسب چون در جام کردند در دن جام چون ساقی بدیدند بیکار بست قاعل با حقیقت همه خواست آنکه خود را ظاهر آورد چو در کفرت نموده وحدت خود اگر چه مرغ دل پرواز میکرد پروی نوب رویان جمله عشاق ملک پر دوسه آدم دید معنی</p>
---	---

چو کافر گشت از دنیا می باطل بد
 نصیب احمد می اسلام کردند

<p>هر که از صورت شمارا دید ظاهر اندر لباس انسانی جمله جان یافت جان و خود هم هر که آگ ز رفته شسته شد عشق معشوق عاشقی ایست هر که در ریاضت مهربان تو حید با چنین دوسه معشوقه را دید</p>	<p>هر که از صورت شمارا دید ظاهر اندر لباس انسانی جمله جان یافت جان و خود هم هر که آگ ز رفته شسته شد عشق معشوق عاشقی ایست هر که در ریاضت مهربان تو حید با چنین دوسه معشوقه را دید</p>
--	--

<p>چو سرای حیفی ز غیب پیدا شد چو کتربای زمان اشکاشد یکبار چو نکته گشت ز پر کا فطر عشق پذیر بیان فطره بجز استخوان و استخوان هر بست در همه عالم بذات خویش بیان هر این وجود که بینی وجود است تمام هر آنچه بونمان اندرین سمر کن ظهور حسن خدائی نموده شد به بشر</p>	<p>اگر زلسامع آن اهل عشق پیدا شد که آنچه در زلفش غیب بود پیدا شد چه وجه بود که در حیسب جهان بود پیدا ز حیسب قطره بیاید و یازور پیدا که سزوات الهی نبوی گریاشد کمال مظهر ذاتش وجودش پیدا شد سراسر استحق غیب با زما شد جمال ذات الهی ظهور اسما شد</p>
---	--

تو احمدی احدی دان دوم قرن کاینجا
بسود عشق بیاید که سیر سووا شد

<p>عاشقان در عشق پانسیا ز آمدند همدم و معشوق گشتند از نوا گام بفرقه گشته اند ز حیسب عشق چون خلیل اللہ اندر نار عشق از صفای جان بجان اگر شود جان دل را چون خدا کرد در شانت چون جان احمدی شد آشکار</p>	<p>در هوای جان جان پاز آمدند باز با معشوق و مسافر آمدند حکما با مطلوب در سائر آمدند چون مستعد پاز بود و آرزو در قضای عشق پانسیا پانسیا در در عشق مستعد آمدند بگشتن جان احمدی شد آشکار</p>
--	---

<p>عاسکے راجا رسانی می کند سے نماز نماز بازاری می کند در ہوا سے عشق با رقی می کند زان بہر سو سفر فراموشی می کند ہر زمانے ترک گزاری می کند جان ز قربا نم نمازی می کند</p>	<p>بار بار پرودہ بازی می کند سے ناپید ہند ہا می مختلف گرچہ کینگیست جان عاشقان می نہ گنج عشق او در ہر دو کون ترک چشمش از برای جان ما مردم چشم ز خونم ہر دے</p>
<p>احمدی راجون غنای مطلقست زان بجایم بے نیاری می کند</p>	
<p>این قصہ و از بہا پان نمی رسد کاین درد و لا و است و رمان نہیں آونج کہ ہر چہا بد رمان نہیں لیکن چہ سو چون بر جان نمی رسد پای تلخ بہ پیش حضرت سلطان نہیں حالی بہ پیش حضرت سلطان نہیں عمرے گذشتہ باز بہستان نہیں عمدہ قومی پار یہ پیمان نہیں درد و اکہ درد عشق بد رمان نہیں</p>	<p>درد و اکہ درد عشق بد رمان نہیں و روی فراق بار کہ در مان نہیں درد و فراق و غریبی و کسی باقصہ فراق نوسیم نہیں احوال درد مند بد و لہر کہ می نہیں ہر چند زار و خواہر بگویش فنا وہ ایم مرغ و لم اسپر کہ اندر نفس بمان مردم درین ہوس کہ وفائی کتنگار احمد بد و پار شد و مہلا می نم</p>

ز خاک پاسه که کحل لبیر باد	جالت منظر اول نفس باد
چو ز لفتت او نمائیر و ز بر باد	هر آنکس کو نیاد و ز بر لفت
بگرد عارض تو سبزه تر باد	ز باران و چشم هر زمانی
نگار را بر زمانه بی سپر باد	خیر پامی تو صحرای عشاق
دل عشاق هر دم بے خبر باد	ز جام عشق تو مخمور و مست

بیاد آرام حدیث لعل شیرینت
 و با کم زان حلاوت پر شکر باد

نقطه اشک افشان مر یاد آرند	دوستان یک نفسی جان مر یاد آرند
گر دیه نرگس مستان مر یاد آرند	بر شما باد که چون خنده ز تزلزل چین
شورش شمع شبستان مر یاد آرند	بر شما باد که چون بزم طرب ساز کنند
ساعتی حال پریشان مر یاد آرند	در محاکم شامج نشینند به عیش
جانش سرد و خزان مر یاد آرند	چون خرامند با طراوت چین به نشاط
یک زمان عین خندان مر یاد آرند	چون کند باد و سوسن سوز در نظر
نغمه سنبلیلی بجان مر یاد آرند	چون نسیم سحر می تازه کند جان شما

چون در آن مجلس شاد می شنند همه
 احمد بے سر و سامان مر یاد آرند

هر نظر که چشمه عشقت بر دهن زنده
 در پامی غمزدان شود مویح خون

هر شعله اگر عاشقش از دل برون آتش بیفتند فلک بی ستون گر بس خودی از خویش دی بر خون گوشته باقی بر سر و تنهای دوزخ باز با شرح انگشتان ز بحرگون زده	آتش زنده نرفت مرا پرده فلک هر تکیه که بر جبهه از جان سوزناک بزدار نیست جلوه آن شاه پارس در خانه قریب دورت سر پرده کینه در پای پاره و کلاه که از قشر پاشود
--	---

بگره در ذرات عشقی بالی
هر قطره که در شیشه پرده

میر جان بر زبان نمی آید به بشارت بیان نمی آید گفتش در گمان نمی آید نور حق بر عیان نمی آید	راز دل در میان نمی آید به عسارت سخن نمی گنجد بیا که بعد از یقین دست در روی بگفتش تا چشم اهل نظر
--	--

راز با احمد می پوشد شرح دهد
راز دل در میان سخن آید

شورش در جان این رسوا نهاد هر زمان نقش و گریه پیدان گاه چنان بر رخ از رخ و از ناله کلاه نامشروع ز دم و خواشانه	عشق ز فری در میان مانده پرواسته رفزدگر از لیسار کرد کلاه چو پراگشته پند آن از همه و در هر چرخ و یکرود شود
--	--

گاہ نانشن مریم عیسیٰ نهاد	گاہ گفت او من علی ام من ولی
گاہ پیدا پید او بیضا نهاد	گاہ موسیٰ گشت اندر طور عشق
گاہ نانشن خواجہ بطی نهاد	گاہ اندر خجگ عشق او سباز کرد
جان مادر بوته یغیا نهاد	داستان دلبری از سر گرفت
بازار سدر بردگیشان پانهاد	بازر فرسے در جهان آغاز کرد
باز شکل دیگر او این جانهاد	رخ بسا بنمود پیدا در همه
باز از سحر بود بر سودا نهاد	سود سودا کے پیمہ کردہ بخود
کس چہ دافزا جب غوغا نهاد	باز سودا سودا می عشق

نام او سر و فر شیدا نهاد	احمدی را چون حال خود نمود
کے چمن شکستہ افریت زین	آنکہ دمی ہزار جان آید بازمی دہ
چہ نفس ہزار جان گم شدہ بازیم	ہر کہ دمی ہزار جان قسمت غمزدہ کردہ
باز ایما شقان خود دل کجہ سازیم	کجہ ہزار جان و دل راست و لفظ
حاصل عمر فوایش اکتہ بازمی	ہر کہ دمی راز او مقصد نوز شکیں
باز وصال خوشتن کے بہ نیازیم	کجہ چمن ہزار جان بخت و طلب سود
مرد کجہ شقان شیب و فرایم	مرد وین طلب کسی راہ نیاں شکیں

آنکہ چو احمدی ہزار تیرہ او چہ رہیم
 آنکہ دمی ہزار تیرہ او چہ رہیم

<p>ریک نظر بسوی من بتلا شود ریک کرم مجال من بنوا کنی ریک گره ز پشم زلفت باسد وصلت اگر نصیب شود دولتت ان تو اندرون پرده حسنت ان گرفت سجد اگر به قیمت زلفش هزار جان</p>	<p>در دم همه سراسر حلقه و اشود مس وجود ما همه چون کیمیا شود حاجات خاطر م همه زلفش بو اشود تا دولت مساعده نیت کرا شود وقتیکه پرده برفتد از رخ چها شود و اگر هزار جان که بیکت بها شود</p>
--	--

اے احمدی بہ نیت تو این کی رو ابود
 کان شاہ جن ملتفت این گدا شود

<p>ای اہل نظر بروے دل بند نام فشوی ز خویش یکبار اید دست بیک قرح گروشد اکنون من و عاشقی وزدی دارم دل در کہست عشقت پیچاره دلم بتویہ کوشید دیوانہ حلقہ ہای زلفش چون دست نمی رسد بصلش</p>	<p>از دیدن غیر دیدہ بر بند این بار کجا توانی افکند آن خرقہ صد ہزار پیوند کردیم صلاح وز ہدیک خند بر حسب رے وصل آر و بند عشق آمد و بیخ تو بہ بر کند از بند کجا شود خرد مند گشتیم کبوی دوست خرد</p>
--	---

احمد ز نظر تو با زمانی
 داوند سبک نصیحت و پند

هر که او میباید با شفا چو چشید گشته سرت او سستی چو چشید هم انا الحق و ستر سجای ذات انسانست با دمی طلق	اگر انا الحق هزار بار کشید هر که زان پاوه چرخه چشید از زبان سوره جان بشنید بیشتر نیست هیچ ذات ششید
--	---

احمدی را ازین مکر سبک بین
بگایر قدس و توبه سبک کشید

ای دل از اهل دلان مری باید شنید طیلسان بودم را بسیر باید کشید فی مع الله در میان لوح دلان پند خود انا الحق هم بیاید گفتار عشق نورانی انا الله بایدت هر دم در مکتب سجانی از الفاظ و قول عاشقان نیست جز از فدائی هیچ ستر در میان بهر آری سبک کن ز گوش کن نغمه انوار عینی در میان بوستان ز چه میگویند و حدت در میان کثرت ز تو میوه خدام سوز در هر در است	مکتب عشق از زبان یاری باید شنید سخن آترب از لب لاری باید شنید گشت کسرا و پیش بسیار می باید شنید وز زبان عاشقان برواری باید شنید وز زبان هر کسی گفتاری باید شنید اندر دن بوری پای زاری باید شنید بچ از محرم و اغیار می باید شنید از نوای نغمه هزار می باید شنید از نوای بلبلان زاری باید شنید لیکن این گفتارشان هر یاری باید شنید از گل و گلزار و از هر خاری باید شنید
---	---

سخن تو صد دانه کی دل بچند
 زینت لوجید از خوار و لعل از زبان
 شد خواب بود با از میرا
 آنچه می گوید خرد از مهر خود
 در حدیث من یرانی گوش می بماند
 در زبان خاص نام من نکته بونید
 آشکارا سیرت را کشف با پستان
 ساغر از دست کنون دلدار میاید
 برعه با پشید از جام مستان است
 رجز رنی چون کلیم الیبر میاید
 صورت و حدت دم عشاق اثر هنر
 هر که هست در راه و حد خوش نوعی
 گفته ناگفته ایر و تعالی با پشید
 نامدانی هم نوعی از هر چه را پشید
 از زبان سگ و خشت میوز با پشید
 از زبان صبح خیزان سوز با پشید
 گویا به سزشت و با پشید

بهر زمان از گفته پار میاید پشید
 از پشیدانه پیشی میاید پشید
 این خبر از مردم بیداری با پشید
 ان بدوش جهان قول ناچار میاید
 و ز ندای غیب این اسرار میاید
 در میان کوجه و بازار میاید
 راز پنهانی هم از دلدار میاید
 طعنه با در خانه شمار میاید
 نکته قالیابی اتکار میاید
 لن ترانی باز موسی و ابر میاید
 از زبان خنک از او تار میاید
 دم بدلم نیدم ز سوختاری با پشید
 چون صد از سنگ از کسار میاید
 از زبان میوه و اشجار میاید
 خاک و کوه و سنگ هر زمان از کار میاید
 در سحر ز ناله اشجار میاید
 شورش و جبار از لب اشجار میاید

سر موز خدائی ہر زمان بی واسطہ
ہمچو خاصان از لب ستار می پائید

سدا کوجید اجدار کستینا احمدی

از زبان سید مختار می پائید

<p>راہ بس دست غایت نکتہ کار یک ویر بے سعادت سخت بردن کتوانم زمین کے رحم زمین دشت آبا و عدم بی بخت بند گرم تشنه لب گرو ریای طبع چند ہر جوہ گرم بگرمی کدہ ہمتے تا در نظر بازم تناع ہر دو کون نہ کے اندر بحر و صدمت غرق گرم ہر چون در آن بحر آتشا گرم بر آرم در یک سخن گفتہ بجالم عالمی را دا و جان کردہ عالم ہویدا ہر روی مصطفیٰ ذوہ از خاک پایش عرش را دادہ ہر عرش در مصغر ت کردہ یوسف را بوی خلقش تازہ گردانید عیسیٰ انیس کردہ ہر صبح از برای دلبران در</p>	<p>بے عنایت کے با پیراہ چارہ ہر بے ہمت کے تو نم راہ زتن زمین کے رحم و زمرل تنصو خود سید چند ہر قطرہ گرم گرد و ہر پر خدی چند ہر طعمہ با ششم ہر حاجی اسیر قوتے تا در کرم مردانہ و شش را پیر سیر و ریایوں نے آب باشند گہیر کز شجاع او ہر عالم بگرو دستین یک نفس لفتہ تا دم کردہ ذو ہنوز پاکیر کردہ بر آدم کرم ہر رضای بی نظیر حلقہ اش در گوش کردہ ہر طبع حیرت کردہ کحل خاک کوش پیر کتجان با پیر زان نفس بر خلق پیدا کردہ تہ جان نیمہ زمین بسن بر اوج جیح مستد</p>
---	--

<p>و فترت تو حیدر خواهم برور پاک قدر وی ز تجرید تو زنده خاطر خسته خنجر ورینا هست وقتا دم و شکر می دستگیر جان و دم بر خطه بر پا و دیورول تیر</p>	<p>چونکه در ماندست از وصف جمال پاک ای ز تو تازه شد بر گس ز جان بدین یارب از دست هوا نفس فریادم بر گر نسیم لطفت تو آمد سحر گان مرا</p>
<p>زان نظر مای که بر بچارگان و زری لطیف ز احمدی بچاره سکین گاه گاهی برگیر</p>	
<p>رسوم عاشقان آریست بهتر ز مایاری و فاداریست بهتر بجهت شکر همین خوار است بهتر درین عالم گرفتاریست بهتر نمیدانم که دلدار است بهتر که میداند دل آزار است بهتر</p>	<p>زیاران دلر مایاریست بهتر اگر چه کار خوبان بوفایست چو ماران است غرت پیش مجرب خوش آنکس که دلی کیش بست نمک پر سد نگارم هیچ گاهی نمیدانم چه بودم بجانش</p>
<p>بخواد هر خون احمد ریخت بی جرم که ز دوش جرم خود خوار است بهتر</p>	
<p>درین مایه ایتمی بین خیال صد ریاضت بخال خوش نمود از مثال صد ریاضت تمت است بقا هر مثال صد ریاضت</p>	<p>تمت است منصور جمال صورت یار بچاره در عهد جوان با عمامی اگر تراست نظر از طور اهل کمال</p>

بصورت همایش چو در نظر آید

بچشم ظاهری دیدم کمال صورتش

ظهور نور خدائی چشم احمد شد

تمثیلست مصور جمال صورت یار

باز این دل دیوانه من گشت گرفتار

دین پس من و آن شاهد آن خراب

نور پس سجاده نه پروای خلقت

آن شکل دلاویز که دیوانه مرا ساخت

بچون که شود شیفته هر دم عجبیست

دارم هو آنکه سگ خویش بخوانی

رشیفته دل برخت نیست عجب

فرار ز در دوست ز گریح نماندست

تا چیت کنم محنت ایام بحمل

میجوایستم از فعلت گشت عذبتی

شده صبر سکون از من بیچاره کیان

بر دست صراحی طرف خانه خما

کروه بیکه جرم گروخته و دستما

دین پس من آشفته همسایه دیوان

و در هر چه بنیاد رخ لیلی است نمودار

تا خلق بداند بهر کوچی و بازار

آن شاگ بود کوفت شود نرم بدیدار

ای درعی از طعمه من دست بیدار

تا چند کشم بار فراق تو به یار

چون روی تو بسیم زبان نامر کفار

احمد به نظر ما ز می در ندی شده مشهور

کو خلق بداند که ما چشم در بین کار

در هر دو کوبن نیست چو مظلوم چو شمر

ای آفتاب حسن توئی وزه آفتاب

مقصود این دآن وجودش توئی

و در آفتاب در تقیست در زلف

دریاب خویش را که شایان شوی	در خوشترین بین و تیر از غیر کن
اندر وجود جسمی که بین در نظر	در یاد و سخن هر دو یکے است

احمد ظہور حملہ توئی اندرین وجود	
در ہر دو کون نیست جو مطلوبت بشر	

کہ ذوق باوہ چہ واخذ اسیر باوہ	حدیث باوہ مکن پیش شاہد معرود
یرین صلاح ضرور چہ پیشوی مغرور	بپای پیرستان تو سر نہ ای بار
کہ نیست بے بی و مطرب کمال ذوق	بیار جام صراحی بنوش باوہ مدام
نعیم روضہ رضوان خطوطا حور و قصود	بہ نیم جرعه سے خانہ گرو ہم از راست
شوی بہ حلقہ امتان عشق و نور	اگر ز خانہ خمار جرعه نوشی
کہ بیخ تلخ جان کنیزت شود مسرور	بہوی باوہ خنجانہ جان بدہ ایست

بکام احمد سرست زین جرعه سے	
کہ ست دوست بخیر ذر و زلف قصود	

یک قطرہ و صد ہزار کوثر	یک جرعه و صد ہزار ساغر
یک معدن صد ہزار گوہر	یک ستنے و سبے شمار صورت
نور شید کیے ہزار اختر	در کثرت ہست وحدت اور
در ہر چہ کنسم نگہ برابر	در ہر چہ یہ بینم اور محیط است

معدوم شدہ وجود و بگر	خبروات تھارے نیست موجود
----------------------	-------------------------

<p>معنیست بصورت ست برهنه</p>	<p>نورستس بهمال باست مدغم</p>
<p>و عظمت باشد ه مخمر ما راست پنجاظر این مقرر بنمانست دست ز چشم اطهر از کشت رموز او شکر هر کس که بگفت شد در اثر بر صورت باست بین مکر نورش بید ز نور اوست لولا بر جمله جهان شده معبود در کون و مکانست او بنوا زین فرود جهان شده مشر هم خویش رسول شد سکندر از حسن جمال اوست منظر بے واسطه نامے منظر بر صورت احمد پید گشت جهان بشکل عمر</p>	<p>از روز ازل شراب و عذت با چاه صفت میخدا بالذات پیدا است و لے ز چشم بنیان گشت است دهان این معنی از نکته و عذت خدای آنرا که خدای پاک خوانی متاب ز تاب اوست تابان اینصورت بی مثال محبوب انوار ظهور او جهانست چون خاص تکلیف بانسانست از و عذت حق که آگهی داشت هر وصف که بر جمال خوباست تا چند درون پرده باشی گاسے نبود ذوات خود را که ظاهر شد بسیار بویگر</p>
<p>گاسے نبود بجی تصویر</p>	<p>گاسے نبود شکل عیشان</p>

احمد ز اسد جہانم سے
در اصل نظر کئے تو بہتر

<p>سحر مع ہوا کے عشق و لہر عشق تو چو شیر شہزادہ خونخوار ہر روز ہر شدت مہر آمار چہ نقش گفت چہ سر و بار سجبا گر و شود بخت سار گر و اند خرقہ بند زمار سہر پیش نند جملہ یک با گاہ ہے سہر کوہ گاہ بر ما</p>	<p>امی درد تو کیمیای اسرار سورہ امی تو سورہ مایہ جان از پرتو حسن آن دلدارم یک روز با ز عشق گویم یک چرخہ اگر و سہر ز جام گر راہ یقین یقین نکافی چون لشکر عشق را تباری گاہ ہی شد و وصل گاہ ہجران</p>
--	--

احمد جو بہت اصل ہو جو
دیگر تو بگو حدیث این گار

<p>از ہمہ عالم بکلی در گذر جان خود در مار و در خود در گذر گر تو خود سے کئے یا سب گہ سجھا نکا اگر مرد را سبک را ہر نور نہا پیر رات نہ دے سبک را ہر</p>	<p>گر تو وہ عشق از بار سبک خبر بہ کسین ز عشق بہانان جان نور ہم عشق سے شمع تبار سجھا نکا اگر مرد را سبک را ہر نور نہا پیر رات نہ دے سبک را ہر</p>
---	--

عاشق از جاننازی دارد کمال
گر تو مرده را غشسته سپه سپهر

احمد اوست از درو عالم بر نشان
گر ز درو عشقی او وار سکه نهم

<p>ایکے پیرانی تو بہ شکل بشیر ہر چہ می منیم ہمہ ذوات تو بہ نور ذات شامل جملہ جہا ہست با ذات معیت فرہ ہر کہ در دریا خان شد فرد</p>	<p>مے نمائی ہر زمان ساز دیگر ور میان نامیست نام این بشیر ذات پاکت شہر محیط سحر از ہم بگوہر ازین مفسد نهم تو روزین بر شہر خود شہید نهم</p>
---	---

ولہ

<p>اسے در نفس خودی گرفتار پندار از خویشتن بدر کن خود بینی راز خود پروں بر میدان بیقین کہ حق مطلق اسرار خدای از تو پیداست</p>	<p>خود راز خودی خویش بر پندار کہ کیسچ نیست پندار خود بین چہ گشت ہیچ شہار بر صورتت نوشدست اطہار دیگر تو گو حدیث اسرار</p>
--	--

ناسیایہ لطف کرد کار ہم
آیات کلام عشق را یار

اندرون خویش خیم کنارین فلکار	و انرا اندر و حالین معنی کنار
------------------------------	-------------------------------

<p>بهر چه مشک نه آب بر باسن گشته ز بحر بهیژی بودم باون من دریا چون ما بودم نور گشته ذره بودم جو شدم شیره بدین شرفی از خم و حد و لا چند گاه سوخت چون جان جوانی ترا</p>	<p>آب بحر کم گر چه اندر مشک می گیرم قرار باز آخر کار ز باجر جمله بهیژم گشت نام بحر بودم موج گشته زنگر اندر اصل کار من کنون همچون شکریم شیر گشته چون عطار جان جان کنون این نکته را در گوش ترا</p>
---	--

<p>گر چه احمد بود کنون گشت احد از سر دل کسوت دیگر نموده از لباس کردگار</p>	
---	--

<p>ایکه عیانتے تو به شکل بشر دوست نگر از ره معنی عیان نیست وجود تو بجز ذات حق گشت بشکل تو ظهور آدمی آدم معنی همه وز ذات نیست ست می شوقی شوا از بنجودی</p>	<p>هر دم از خویش بخود کن گذر کرده بشل بمشال بشر طالب خود باش ز خود کن گذر زان ملک فکنده جو سجده ذات تو از صورت معنی شمر چند زنی طعن تو از خیر و شر</p>
--	---

<p>احمد اگر غوطه زنی در بحر از ملک ابن بحر برون کش گهر</p>	
---	--

<p>ایکه عیانتے تو به شکل بشر تا همه ذات تو سکے با وجود</p>	<p>چسبیت بعالم ز تو این شور و شکر نیست بجز ذات تو ذات دیگر</p>
---	---

آخر این سبب خود دور گذر	رو کے مناسے و بہر ہی زما
تا کہ بہ بنیم تر ایک نظر آئینہ را کے نگر و بے بصر از منہ پیش کہ داد می خبر	پر دہ قالب زمینان بکن صورت ما آئینہ روی تست صورت تو گرفتہ سے آنگاہ
<p>احمد اگر سب رنگونی بہر است دامن بہر نفس چینی بر گہر</p>	
<p>رستم کہ کفر رموز اظہار غیرت بدہان شاد سمار ور ملت کا فوسے کن اقوام باشد کہ رسم بدوست یکبار کامی لایق معنی تو ز نما در یاب یقین کہ نیست خبر یا در خویش طلب کہ نیست انجیا چندانکہ نمفتہ بود اسرار لا بد بر رفتہ بر سر سردا</p>	<p>در مدرسہ ہای عشق ہر بار حیرت بر زبان گرفت گشت چون نیست بغیر دست چیر رستم بر سر ای کفر تر سا آواز بہا مداز سسر ایش وز خویش نظر کنی تو ابد است گر مقصد جان جان تو خواہی زان جس رعہ می پذیر گشتہ منصور چونکہ بیرون زد</p>

اسکا اکھاڑ کتاب توجید
ہر دم سبقتی کن تکرار

چیز کناره گیسر از غیر	رحم و دره عاتق است این سیر
چون نقش احد پدید شد	شد مخو چشم صورت غیر
در وحدت او چه کفر و ایمان	در راه یقین چه کعبه و ویر
عوان کسی که ندید هرگز	در دیده کورا دست لایخیر
این نیز که در وقت این راه	بجستش دیوان که هست او غیر
بوقت نماز - صدوک این راه	در مصطلحات نیست لایخیر

احمد تو بنی جمال غیر است

بر نیز کناره گیسر از غیر

دشمنی و صاف پندار عیب که کشم پیش خاطر	گر کند عادت با یک نفس آن یار گذر
دور آنگاه بطرف سواد من اینجا در غیر	او در آن سوی برکت و من اینجا
خودم خونی می نوشتم از دشمن خود	ز هر غمهای تو می نوشتم چون خود
دشمنی و صاف پندار عیب که کشم پیش خاطر	نظری از ره انصاف کن آن نور بصیر
حالم از گزندش ای پندار است در غیر	کار هم از دست فراق تو سر سر ابر
ز من بیدل و او را چه جور مانده بچو	یار بر گشته او خور کرده پیاران و گر

احمد می راموس خوش سپین برده ز راه

نی نور دزدان نم نه زده سینه خون

صدا از آن صفت می ز دست کشد	ز نور حق تعالی مشد سر
----------------------------	-----------------------

برافسکن پروردگاہیں از رخ تخلیٰ جز بصورت نیست ممکن	ز نور خویش کن عسلِ مستور نظر کن جہلے معنی را مہصور
چو منہموری بیاید از زمین را وہو سازد ز خون خویش ہر دم	کاتا الحق بر زمین پرواز شیر قد اسازد دل و جان و تن و دم
لکو از مرزا این معنی حکایت	کہ این سنی کسے را نیست نور

تو ذاتِ احمدی را بین در خجیا
صفاتِ معنوی ذاتِ قلندر

ہر شتر از جانِ جهانی اسے سپر آمدہ بر صورتِ انسان پرہیز	ہر چہ می جستم سمانے امی سپر لیک در عالم سنانے امی سپر
مے بری دلہا بپشوہ و ہیدم نیتِ غیرے در ہر عالم لیک	ہر زمانے دستا نے امی سپر در ہرہ و لہا چو جانے امی سپر
میل جاننا سوی خاک پائی تست مشکارا بر لباس آدمی	مایہ جسم و روانے امی سپر ہم شانی ہم عیانی اسے سپر
جمالِ منظرِ ذاتِ قلندر ولہ نہ ذاتِ حق تبارے شہد مہصور	تو اسے مقصودہ لہا نیک ننگ کے ننگ ہر ہر صورت برابر
ولہ تا تو چید اندر پر وہ پاسھے ظہوری نیست ممکن جز بصورت تقیل منظرہ ذاتِ قلندر	ہمیشہ تیغِ حیرانت ہر ہر

یقین است صورت انرا کبر	هر آن گفته که او صورت به بند
که بزوات تو شد معنی مقرر	دلا بزدن تو کوس رب بپستی

جمال احمدی را بین تو اینجا	
نه نور حق تعالی باشد منور	

عشق آمد نظم به حق آشکار	نیست غیر سے جز جمال کروگار
در همه صورت سیکه معنی بین	و می همه صورت به معنی آشکار
صورت تمغبنت معنی صورت	صورت و معنی یکی بین نقش یار
در حقیقت نیست غیر می را وجود	در همه یک دان و یک بین در شمار
و میگویم رفیع حق است بالیقین	نه رفیع را هم معنی پا بیدار
نخن از قرب گفت در معنی جدا	را حق را دور حقیقت گوش دار

احمدی چون ذات حق را نیست غیر	
این روز شرح است گوش دار	

حقارت تو بین بر من بیچاره	که معنی چاره ندارد غم و درد غیر
بادشاهی چو عظمت که بر تو کند	مرجا سلطنت فقر که ملکیت فقیر
شده پیدل که من خرقه چرمین شام	خدا خرقه که بهتر بود از تلخ و سیاه
تا که در بحر سودت زده صند غوطه	چاک کوی تو مرا هست جاز عود غیر
تو آن تلخ مرصع من و این خرقه جرم	که مرا خرقه چرمیت چو زلفیت حرم

هر چه در دست شاعست قلیل دینا	ندید در آن همه ملک جهان اهل یحیی
ز چه از فقر بیرونه کنتم عمر بس	بهر و دنان بر دم بر و بر سلطان

احمدی را نکتہ ششم عنایت شاہد

بادشاہی ایندی را چه عم ازین مخفقیر

چو از رخ پرده وا کردم امروز	جہان را عینا کردم امروز
چو سکه و سحر را دیوانہ سازم	پس مرد خود صیبا کردم امروز
نیچہ معرفت ہو سبچہ بر آرم	جہان را آتشا کردم امروز
بہاس عاشرخان سوخته دل	ز وقت بیوریا کردم امروز
دس عشاق را بد ہوش بخورد	ز سزا بیتا کردم امروز
مرا زید بک لایز اسے	گد را رابا دشا کردم امروز
ز سہوشن اقرب باز گویم	ترا از خود جدا کردم امروز
بگویم کتہ از کتاب قوسین	ترا من مصطفا کردم امروز
سیرتشی خود از کنت کترا	بظاہر از خفا کردم امروز
بگویم ہر زمان الی اناللہ	حقیقت را رو کردم امروز
ز غمہ خوبہا سبے کشتگانرا	روان چون سیلہا کردم امروز
بجال خویش بہر کتہ عشق	یقین دان خوبہا کردم امروز

از گوشہ و انما ہم طاق ابرو	ہمہ محسہ امہا کردم امروز
----------------------------	--------------------------

کتم لب خنده از لعل شیرین
 نمایم تازه ز لعل خود سران را
 بیا ویزم سحر عشاق بر دوار
 نغمی مطلقم از نقد مخمر سے
 در لخم یازم که بولے عشق باز سیت
 تو از هم پرده عشاق مشتاق
 ز انوار تجلی عاشقان را
 بر آرم از نو اس کے سر بر افلاک
 سلیما کتم یگو پس رب بیاسے
 جو موسے عاشقانراست مدہوش
 ز تاب آفتاب عالم انسرود
 نموداری کتم از وحدت خود
 کتم بر فلک خمین کوس وحدت
 کتم موسے بے سببیت وحدت آبا و
 عباسے ستر پوشان فلک را
 ز لہ و راہ خود کلمے بسازم
 نظر گرا کتم بر سنگ و آہن

شبیم تما حکا کردا کتم امروز
 سدا و نیز تیا کردا کتم امروز
 ز ستر با ہوش و اگر و کتم امروز
 نیاز ست را غتا کردا کتم امروز
 ز پردانہ ہوا کردا کتم امروز
 ترا صاحب نو کردا کتم امروز
 چو موسے انجلا کردا کتم امروز
 سرت صاحب نو کردا کتم امروز
 ترا مرغ ہبا کردا کتم امروز
 ز جام لہن ترا کردا کتم امروز
 دست عشق صیا کردا کتم امروز
 ندا سے رنیا کردا کتم امروز
 میر موسے ندا کردا کتم امروز
 عصارا اثر و ہا کردا کتم امروز
 ز پیوند ضیا کردا کتم امروز
 بصیرا تو تیا کردا کتم امروز
 بیک دم کیمیا کردا کتم امروز

یک ساراپرست گردانم امروز	دویم یک ششمنه یک ششمنه را
نزدیک نو بر سها گردانم امروز ز الای سهرنگا گردانم امروز همه رازنگها گردانم امروز بسایم زیر پا گردانم امروز بیخ از هر دو سر گردانم امروز گردارایا و شاگردانم امروز	هزاران آفتاب عالم امروز مرا از شهر لاهوتی خیر نیست شیخ و ترساده کفر و دین اسلام سراندازان این راه سراسر دوتی چون نیست بر تو حیدر مطلق و لا از جان جدائی مصلحت نیست

پرو احمد عالمی آشفته سازم
 پرو از رخ پرده و اگر انم امروز

نشان از بی نشان بر دارم امروز از آن نکته جهان بر دارم امروز ز سراندر زمان بر دارم امروز صلا عاشقان بر دارم امروز ز خود بر آسمان بر دارم امروز ریا از بهمان بر دارم امروز مکان از مکان بر دارم امروز نشان را از میان بر دارم امروز	حجاب بین و آن بر دارم امروز جهان که برورت یک نکته سازم بصدق این پرده معطل مزود نوا که انظر و ابر خواهم ایندم رموز عیب و اسرار آدم چو بر نفس نیست در عالم کس کون خودی را بخودی سازم پس ننگ بیان را از نشان سازم بویدا
--	---

نوا سے بلبلان بردارم امروز	من آن مرعم کہ بردار سیاست
حدیث جان جان بردارم امروز	بومقصود نیست از جان جانان

جمال احمدی ہر دم ہویدا است
جمال تازیان بردارم امروز

ہمہ دنیا ز دین بردارم امروز	لقاب آن و این بردارم امروز
گمان را از لفتین بردارم امروز	لغین جملہ جان از عشق پیدا است
گمان از ما و ظمین بردارم امروز	ز نور خود سر شسته خاک آدم
لباس جور ظمین بردارم امروز	ہو آدم من لغین در جنتم چون
چو شبیے از زمین بردارم امروز	دم من کردم آدم دیدہ
گمان از ہمنشین بردارم امروز	جمال خود و بعالم سے نہایم
ز نور حق بہین بردارم امروز	رواسے شاہدے ملکوت و ملک
چو از رخ آسیتن بردارم امروز	نظار بہین کہے جستم یا ظن
امان را از امین بردارم امروز	ملک را کے رخ خود دانہایم

جمال احمدی آرم بہ جنت
ز نور احمد این بردارم امروز

بر ذرات تو انوار کجے است موسس	امی بر رخ تو شیفہ ارواح متقدک
پس آدم و طیس نما سید کیے پس	اگر پردہ تبلیس زبوسے تو بر آفتد

<p>از نکتہ توحید کے را کہ خبر شد اسے طائر قدرت تو کہ از روئے تھے این دور حقیقی ست کہ در بحر جاریست در عشق خداوند قدم پیشتر آور</p>	<p>بیرون بندہ را زول خویش بہر کس برتر تو ازین گنبد نہ طاق مقرر سن این گوہر دریا چہ نئے بر کف ہر سن تا چند زنی گام ازین راہ تو داپس</p>
--	--

احمد سخن شیر بنا اہل چہ گوئے
آہنا کہ تدا تہ بلواوی ہمہ ز اطلس

<p>نقش رخ سبے مثال قدوس ہر صورت خوب ساکان عیان ست این جہہ و حشر قہ نہ بگو شد ابلیس نہ داشت چشم حق بین از حسد نقش نہ اند محروم در تختہ این بنات بنگر ایدل بہولے خویش تا چند در حلقہ زلف یار ماندہ</p>	<p>در صورت ہا شد ست مجبوس نقش ست ز لوج روی قدوس بر عشق نئے حسرت نہ نامبوس دید آدم را بذات مسکوس از راہ خدا کے گشت یابوس ہر حرف کہ غیر او ست بل دوس مغرور شو کے بزرگ دسا کوس مخجل من اسیر مجبوس</p>
--	--

احمد بجمال خود لظہر کن
نقش رخ سبے مثال قدوس

<p>در حلقہ لولیان او باش</p>	<p>می نوش شراب عشق خوش باش</p>
------------------------------	--------------------------------

<p>تا ذوق شراب عشق پاسبی روز مره عاشقان بد نام در حلقه کمانیان مدہوش کولت عشق را چه واسے</p>	<p>باشد کہ شو سے تو تیرا و باش این نابلہ خودی ز خویش تیرا کش سہر حلقہ شوی میان قلاش آغے چه کند جمال جماش</p>
<p>در صورت احمدی چه سینے در نقش بین کہ بہت نقاش</p>	
<p>عاشقانرا شاہد می نیست از بزم خویش ہر کسے دارد خیال بے و مخنون بے کہ شوی میزان شو کہ گئے موزون خون عم مارا حلال خون با غم حرام تو دئی را لنگرے بر خستے در راہ خویش یوشی باید کہ باشد پرورداری خویش بگذر از چون چراتا بگرے در راہ فقر</p>	<p>بخور بزرگان با دہا تو شکوہ از خون خویش عاشقان ز خویش لیسای شو و مخنون نیک بین میزان خویش را تا شوی از خون ہر غمی کو کردہ باشد دست شبان خویش تا فرود تیر میرے ہر خطہ با قارن خویش کو بود در راہ او ہر خطہ اکنون بن خویش چون نداد و م از خوبی ہر شد بچون خویش</p>
<p>احمدی سو قوت نروانیست بچون بکران بخور واد با دہا از چہرہ گلگون خویش</p>	
<p>در حلقہ عاشقان مدہوش بگذر ز خیال خود پرستے</p>	<p>سے نوش شراب عشق سے نوش شور پدہ عشق باش و مدہوش</p>

شاید که شو سک تو نینب تو د	در زمره طالبان سے تو مش
گر راه رو سک براه دل و	این نکته عشق را بکن گوش
نقد غنیم عشق را بپند و ز	گر تکیه جهان دهند مفرودش
به نام کسی شود درین راه	کو جلد جهان کشد فراموش
در سیکره ز راه پیست	بخردش ز جام عشق بخردش
بخویش تو شور خویش یکبار	در جلد جهان بخویش موش

سجاده و صدقه را گردن

ای احمد از شراب بر خویش

چند خواهی بشت نامه عشق	که نگین بشیرج نامه عشق
قصه درد از بیانات بهر لشت	تا قیامت و انست نجا عشق
کام عشق است ز مراد بدون	ز آنکه خود کلامی است کام عشق
لائق هر قدر کسی بنود	خلعت باد شاه و بهر عشق

احمد از عشق بیار سک ناز و

بیت این تلخ از سگانه عشق

ای نور زنت خزن اسماء بر فوق	هر روی تو انوار تجلی است محقق
هر حسن زنت ظاهرا انوار است	هر روی تو اظهار زخا طیب است ملوق
این بحر محیط است که گوش بر دریا	این قلم عشق است که بر سر خود را

این یادہ عشق است چون علم مصفا	دین شربت شوق است کعبہ عالم مروق
این قلام توحید ز اسرار خدا نیست	اطلسا شدہ بر صفت ذات تو الحق
این گوہر ذاتی کہ ز دریای معانی	گوہر توان گفت کہ نسبت معلوق

احمد سخن سیر بگفت ست ہویدا
ہر کس نکند ضم ازین نکتہ مطلق

ای جمالت پر تو انوار حق	ذات پاکت نزن سزار حق
ای رخت عکس جمال ایزدی	روی تو آئینہ دیدار حق
ہمچو منضوری بیاید شیر مرد	تا بر آید بخورد و ہر دار حق
کہ تو اند چون سمندر ہر خستہ	آنکہ او در خصمان شود بزرگ حق
ای سگ نر چندی فی دروغ	شیر مردان ہے تو در بازار حق
لبنگند جانت چو غنچہ در سحر	اگر تو بوی یاس ہے از گلزار حق

خلق غافل سے تیرا نہ سیر تو
گرچہ احمد سے کہنے اطلسا ر حق

ای زلف تو و امگاہ عشاق	اسکے رومے کو تہجد گاہ عشاق
اسکے عارض خوب و لغز سبت	ریشک برف بستان بچاق
ہر کس تو چو نیست در سپہرے	چون تو نبود بحبلہ آفاق
تو اچھے تھے کہے لغزہ	کاف رنگ زہ تیغ براق

	<p>چه طوفان ز سگ تو احمد برخیز ز ناله با سگ شوق</p>	
<p>سایه فکند الحق بازم همای عشق زان هر دو دم هم آید اندر دوا می عشق سرها عاشقانت شد خاک پای عشق صد ملکجان بگیرد آن پادشای عشق آنخ چه حیلند بازم از شکنای عشق یارب کجا قدم اندر بلای عشق رحم کن ترحم جز بینوای عشق کس نیست جز تو مخرجم در از پای عشق</p>	<p>ارافتا و ناگه در سر جو اس عشق مل لبست نگار چون شه شکرست رود هزار جان را اندر چه زخندان لک لکم گرفته این غمزه آن شه ظاهر شدت ازیم از عشق یار تا زم فریاد میکنم سن از دست خیر و بیان بویست از ذکر بیان پر سینه بنوار از سحر بگیر حرمی تار از با تو گویم</p>	
	<p>احمد مکن تو ظاهر اسرار خویشتن را در سینه دار پنهان اسرار بلای عشق</p>	
<p>دای و مصلی هست سنگ و الله که کفر و دین بیک رنگ بے فکر تو نامسا هم رنگ لیکن نتوان بر کب رنگ</p>	<p>در شرب عاشقان بیک رنگ در شرب عاشقان قلاش ببند ذکر تو کعبه با کفشت ست سودا س تو گرم هست بلور</p>	
<p>این بود تو حمله است فرسنگ</p>	<p>این بود تو گزینش دران پیش</p>	

کاین راہ چہ عقبہ است بسنگ	دایمہ در اسکے درجہ عشق
یک رنگ شوی ز صلح و جنگ مارا چو جہنم سے تہسنگ از دل بدر آراین ہمہ رنگ از جملہ بسوے یک کن آہنگ این عقدہ دو ہزار فرسنگ ہزار شو سے زر مہر فرہنگ	چون آمدی از تہم خویش بے روستے تو گر بہشت باشد کز وصل تو خوشتر بخویش گر دولت معرفت بجوئے در خویش اگر کنے تو فکر سے مقصود ز عقل عشق یا بسے
تو کبہ و دیر اسیکے وان یک نقش مگر بجلد ارشنگ	
ذات تو مہر و جو و شارل یا جملہ صفات خویش کارل آن حضرت تہا بے نیاز فاعل ما تہم بذات خویش داعل غفلت بیان نت حائل داریم درین بسے دلائل کروست از ان دو چشم مائل	ای ذات لطیف و شخص کمال موجود مہر و جو و بالذات واللہ کہ مہر و جو و عالم بہر ان چہ بود مکان توحید در راہ بقا ہمہ فنا نیست و در روی بتان صورت تو بر روی بشر کجے خاص
خالی ز صفات حق و باطل	در صورت احمدی خدا نیست

<p>ہم زمان تو اہم بندہ دارِ حکیم زیرا کہ شکستہ زار زارِ حکیم</p>	<p>گر نیک و اگر بدیم اما از راہِ کرم نواز مارا</p>
<p>آتر سگے ز چہ دم پو ششم از نسبت او در افتخاریم</p>	
<p>بجز اور جناب سے بیٹم ہر زمان تو و گلاب می بیٹم بسینہ آفتاب سے بیٹم اب اندر سراب سے بیٹم</p>	<p>ماہ را اور نقاب سے بیٹم نظارا اندرون سینہ جان سن در آئینہ صفائی وجود موج را عین بحر سے یا بیٹم</p>
<p>جام زاپتون بدست سے گیرم ساقی اندر شہراب سے بیٹم پرا</p>	
<p>حلقہ دل برور جان بسزوم برور سچانہ فغان میسزوم دست لبیر قص کنان میسزوم والہ دستا نہ فغان میسزوم آتش غم درد و جہان میسزوم ہر آنے کز دل و جان میسزوم شک بدان حال فغان میسزوم</p>	<p>دوش درویر سنان میسزوم بجوہ ہرست بیک جبر عہ از سہرستے در دیوانگے ست سے از عشق بہر جبر عہ از نفس بوختہ خویشین چشمتہ چور شید ہے سو ختم ماہ من از در برون شدیدید</p>

صیقل آینه جان ستم در	آینه صورت جانان ستم
در همه ذرات صفا نیست ملک جهان جمله مسلم است گاه چو گل خنده زخم در چمن ورود جهان نیست بجز در آن خزه ذات شود نیست	هر چه پیش تو جان آن ستم در ته این شکره سلیمان ستم گاه چو گلده سسته ریحان ستم آمده در کسوت انسان ستم بر همه سبق تو تابان ستم
احمد برود و ز دل رنگ گفت صیقل آینه جان ستم در	
من شیفته جمال اویم سیراب و لم نشد ز آب آشفته جمال آن نگارم اوپاوشته است در ره او	دیوانه شد و خال اویم تا نشد آن زلال اویم سرگم شده خیال اویم چون نور چه پائمال اویم
احمد بهر آریاد گفت من شیفته جمال اویم در	
ما آیت نص کردگاریم ما نظر سیر عشق هستیم	اسرار رموز عشق یاریم مطلوب ظهور کردگاریم
ما فزون ذات محض هستیم	ما منح لطفت آن نگاریم

سکان مقام کبریا پریم	همایان عزیز آن نگاریم
مرغان برواج کلخ قدیم	مانیم زمان مکان نهاریم
سلطان سراچه ظهوریم	بر مرکب عشق ششواریم
احمد چو جمال خود نماید بیتم بپنین که کردگاریم	
مانیم که جان ست ما ستیم	درخت و بیخ مانده در هم
دردا که ز حد گذشت اندوه	آو خ که بجان گرفت دروم
دل سوخته زار زار گشته است	زین آتش غم بسوز ما غم
زین بیخ مرا بنود در مان	وین درد مرا بنود مرا هم
احمد ز فراق یار محزونست دل زار و تزار دیده پر کم	
بر تخت شود شهر یاریم	بر مرکب وصل ششواریم
بے تلخ رود و اج بادشاهم	بے طک تیزینه کاسگاریم
مادر اسرود کار با کسی نیست	بیرون از حساب در شماریم
یک رنگ چو کمر گشت ایمان	با ملت او دین چه کار داریم
در مذہب ما و وی رنگ بند	با جملہ جهان کیے شماریم
فساخ ز نماز و روزہ و حج	مانند عن دگر سبک گزاریم

مار اسد گویہ او صفائست مار اتو بسین بصورت ما	ما قبل زرد سبے یار واریم ما نظیر عشق آن نگاریم
احمد دست نیک سنگر این ذات ز صغر سے شماریم	
ما چشم دل بجانب لدا کردہ ایم افگندہ ایم لہر کوی و لستان از مہر بکند و چرخ دور دے ہزار بار مارا تہرے جہاں نہر دے خانقاہ	جان افدائے غمزا تو آنحوار کردہ ایم خود را براہ دوست سبکسار کردہ ایم جان افدائے خانہ تہار کردہ ایم خود را برین طریق سبکسار کردہ ایم
احمد لباس خرقہ چرمین بچوہ بین پہنان بریر حسبتہ ز تار کردہ ایم	
نقاب ز روی خود چون گرفتیم جمال نوشتن چون نمودم چو محراب بر دامن خود کشیدم ز جام سلسی مع اللہ جرمہ تو زخم	جہان را عاشق از سر گرفتیم جہان جلد بحسن اندر گرفتیم جہان در طاق در سب گرفتیم ز شر مستی رہ دیگر گرفتیم
شراب احمدی در کار واریم ز جام اینما ساعت گرفتیم	
پر وہ پروا کہ تا عارض حشمت نکریم	رو سے بنامے کہ تا سجدہ پیشتیم

تو پندار که با سر گز ازین در گذریم اندوین بادیه جانرا بسلاست بریم در میان رخ وز لعل تو چون شکریم تا بداند که بازنده بجان و گریه تو سلیمانے و ما مورچه پاسبانیم	نیکے و شاید باز سے ز سر شریف ماشتانیم فتاده پسر کو سے عنست در تمنای صالت تو ہمہ در شبان رد ہم جان تپہ پاست ہے مرد بخوار بادشہ را چه علم از یاسن مورچگان
--	---

احمد رند نظر باز کہ شاہد بازست
سرخ و کرد عیان بر تو کہ ز اہل نظریم

بسر ملک عشق سلطانیم گاہ بر طور فتنہ عمرانیم گر چه در مملکت سلیمانیم بو العجب در دوین کہ در مانیم عاشق حسن خویش صیرانیم از ازل تا ابد سے خوانیم گر نقاب از جمال نشانیم باز سگر کہ با چه مرغانیم ماوران خاصہ نقش پوانیم در دریا سے گوہر کا نیم	ماگدایان خیل سلطانیم کہ پو موسے کلیم بر کہ طور مایہ ز نبیل نیستے ہستم در عشق از دو ایما پیدا چون نظر بر جمال خود کردیم آیت صحیف از جمال جو عالمے عاشق خدا کرد مرغ لاہوتے ایم و طائر قدس ہست ایوان قربت و حدت گوہر با ازین طبع نیست
---	---

تا بدائے نہ این دستے آیم	تے ز خاک و ز بادے ز آتش
عالمے نکتہ خدا و ایم گر چه با آمدہ بز خدا ایم بسر آن آمدہ بکنایم کہ درین دایم و ہر مہا ایم گاہ پیداو گاہ پنا ایم	محرّم ستر مع اللہ ایم پادشاہیم با بملک فقر یوسف ملک مہر لاہو ایم مرغانیم از نشین قدس گاہ لیلے و گاہ مجنونیم
بچو احمد کجستہ زندان زند و باز در دستایم	
جان جان سرست جان پید ایم ربا رنے گفتہ چیرن دیدہ ایم جملہ را در زندہ سلطان پید ایم قلزم دریا کے عمان دیدہ ایم صد ہزاران سر نہیان پیدہ ایم در حقیقت نور ایمان پیدہ ایم	تا جمال طلعت جان دیدہ ایم من نیم حیران پوسے صد ہزار نکتہ گویم ز سہر عشق خو و من یقین خویش در ہر قطرہ در خم ہر تار سوسے دلبران در میان کفر و زلف نیکوان
تا جمال احمدی رخ و امنود شکلات عشق آسان دیدہ ایم	
تویش را آشفہ شیدا دیدہ ایم	تا جمال دوست پیدا دیدہ ایم

<p>شکر با هر سو بود او دیده ایم</p>	<p>از رموز سخن آسرب میر زمان</p>
<p>لی سع الشکر آشکارا دیده ایم این همه اسواج در یاد دیده ایم گوهری از گشت کثر او دیده ایم جمله حسن حق تعالی دیده ایم شکر را جمله حلوا دیده ایم جمله اسرار خدا را دیده ایم</p>	<p>نگته از و بود معکم خوانده ایم مویها این چشم از جزو دیده ایم گنج اسرار خدا هم خوش دیده ایم بر رخ خوبان یکا یک میر زمان شکر و حلوا کی و این ایچون بر جمال حسن خوبان بشکیده ایم</p>
<p>چون محمد بر کوه احمدی آیت انافس او دیده ایم</p>	
<p>اندرین گلزار گل آریده ام در مکان لامکان گردیده ام بگاه یا بوستان سخن سجیده ام در میان راهها غلطیده ام بچوبلی زار زونالیده ام از تراوت بار بار و تیده ام خلعت عین البقا پوشیده ام</p>	<p>مرغ قدیم را نشان پریده ام با محمد بوده ام در طوفان گاه بودم در میان کوه طور گاه بچون خضر در هر چشمه سالها شد کاخ زرین باغ وجود بچوبلی بر سر هر چوبهار در حیات جاودانی مانده ام</p>
<p>روز و شب با هر کس کوشیده ام</p>	<p>حدیث هزاران سال در هر تقابله</p>

از شراب احمدی بس جام عشق
درستان صفاتو شیده ام

<p>هر آند از درم عیار ستم ز عیاری پیرو جان دل شراب عشق را در کار کردم چون در دورون کام من فرست هر خسته خیز و مشغول کشیدم و این دگر را کینک دیدم چو از دل بر همه معلوم گردید چو از دهن من گشت روشن بقای مطلق شد فانی من کماک از عهد دور دست با نمودم</p>	<p>ز سستی جان دل برده ز دستم کنون من بیدار بجان ستم ز زدی هر دمی تو به شکستم ز طاماست عبادت جگر ستم درون خرقه صد ز تار ستم ز دام کفر و دین هر دو ستم درون کینه اکنون بت پر ستم دوام از جان جان بخش ستم طناب هر دو عالم در ستم ز خرد و دهر تشنه مست ستم</p>
---	--

تو احمد را احمد میدانیم
که گاسه در علو دگر بس پستم

<p>دوش چوین مقصود دل کوی جانان پستم انچه سنجان بود از انشان شهر سالما از روز گنت کنز اهر چه حقی بود آن</p>	<p>مظهر دل ز رموز عشق سبحان پستم گشت این سطر لاده کوی نشان پستم اظهار اندر جمال حسن جان پستم</p>
--	--

من جام پر حکم است و بهوش آدم	دور موز کنان قرب سر پیمان یا فتم
هر زمان بانگ ناله کن نیز هم پیمان	بیم چه عجز شراب عشق روحان یا فتم
چون بگردد شکر در راه عدت کفر وین	در بیان سینه دول نور ایمان یا فتم

احمد اندر جمله عالم نیست غیر منی در جهان
راز سجانست این کز من پیران یا فتم

من خدارا آشکارا دیده ام	آشکارا این خدارا دیده ام
بے کم و بے کاست بیار خدارا	بے کم و کیفیت آشکارا دیده ام
بر رخ زیبایه سر و ناز مین	نور پاک حق تعالی دیده ام
کرم نمیدانم چه میاید که	من در رویت این خدارا دیده ام
صورت حق را بچشم ظاهر می	بر جمالت ای نگار دیده ام
گر کسی پرسد چگونه دیده	صورت ایزد شمارا دیده ام

بر رخ احمد جمال کبریاست
نهایت پیمان آشکارا دیده ام

با جمله طبیعت خدا ایم بود	در صورت خود خدا نما ایم
دریا سبزه آینه است شریف	در سینه چهره بود که غلبه یا ایم
از نور شادانیت تو پیدا	بر سینه که نور زده بود ای کجا

کس نیست بحسب تو اندرین جا
تا سیم ز اسل کار ما سیم

بیشتر تو درین مقام توحید	در همه صفتی و سلی که مایتم
بیکسوت نظر ما چه بینی	بپرستش شود پادشایتم
در صورت مانگر خدایست	در صورت شکل خود بر ایتم
گاسی چو نیل گاد آدم	هر دم بپرست و گرو را ایتم

در کسوت احمدی چه بینی
آن بین که روانه کبیر مایتم

پنداره و کبر از سر خود بر گرفته ام	بین معانی و راه قاشد گرفته ام
مارا چو راه دین نمودند سالها	ایمان و کفر جمله برابر گرفته ام
جمله ریای نمودم را هر چه بود آن	ز بد و صلاح جمله منور گرفته ام
دنیای دین ز خاطر خود فرو کرده ام	در راه عشق کار خود از سر گرفته ام
اندر مکان عشق چو مردان نشسته ام	حب لوطن بدشمال بر گرفته ام
آب حیات از لب دلدار نخورده ام	در راه حق معاظمه دیگر گرفته ام
در راه فقر طایب مطلوب بودم ام	جام جهان نمای ز ساعز گرفته ام
مقصود راه کبیر درین روی دیده ام	مطلوب را در فقر ز صد بر گرفته ام
جمله حجاب تویش ز ره دور کرده ام	در راه عشق راه پیغمبر گرفته ام

مقصود جان جمله جهانست احمدی
این نکته لایعنا چه خوشتر گرفته ام

<p>همه روز عشق از آن یاد خوانده ایم از صفی جمال سپهر خوانده ایم آثار شیرین با طهارت خوانده ایم لیک سلیح دوست آثار خوانده ایم حرف لعلین خط رخ یاد خوانده ایم در دین عشق بیکار خوانده ایم</p>	<p>ما سبق عشق از محار و در خوانده ایم آیات حسن یار که زبان خلق بود موجود جمله ذات از آثار یار است کنونم گنج عشق که از چشم ما نماند شعور و کار بر رخ آن یاد دیده ام هر طری از و بود خود می آید کرده ام</p>
--	--

پند از احمد از جمال تو آشفته تو ایم
این نکته شریف که بسیار خوانده ایم

<p>در صورت آدمی و آدم در صورت ما است اتم اعظم ای که بیات نیست مدغم پیدا است بیات در دو عالم در صورت آدمی مجسم در صورت خویش گشته اعظم</p>	<p>ما نسیم چو الهم اعظم موصوفت بذات خویش گشته خوش باش که هیچ نیست پیدا جز ذات خدا و گرنه نیستی در صورت آدمی مجسم و الشاکه جمال دوست افکار</p>
---	--

در صورت آدمی خدا نیست
بسیار جمال بود مکرر

بزم ما سنگ گل پیدا میکند
کارخان راست و شیدا میکند

گاہ اندر گشت کفر بود و دوا هم	گاہ نمودم در بطون در کون
گاہ رموز عشق پیدا میکنند	گاہ ارسلے سبز تم پر کوہ طور
گاہ خود را آشکارا میکنند	گاہ کویم کن ترانی ما بجز و
گاہ شکستہ بچو موسے میکنند	بودہ امم ہستیم و با شتم بے خلائق
گاہ پیدا بد بقیانے کنند	نہیست پیدا اور جہان دولت میں
بین چہ سر من بد بچا میکنند	ہر چہ بینی تو بظاہر سحر حق
توات خود را من بودا میکنند	بیز کم طبل خدائی ہر زمان
من ز پیری سیر بطحا میکنند	پس بردی سلفے و مر تھنے
کین سخن ظاہر بعدا میکنند	نہیست ذات احدی جز ذات حق
آشکارا کشتن منے میکنند	
کشتن را از حق تعالی میکنند	

تربیع بند

ما نور جمال کبریا ہم	ما آسیدہ جہان تھانم
در ہر چہ نگرے کنے تو ما ہم	سود جزا و جود ما نیست
در یاب کہ قطرہ نیست ما ہم	ہر قطرہ کہ بگرے زوریا
زرا شتمہ ہر ملک اوایم	دیزیر گلیم زندہ خویش
ما کبر محیط آشنا ہم	یک قطرہ چونگرے تو ما ہم
در ملک نقتربا و شایم	بر سرق کلاہ سلسلے اللہ

برادرت سپہر عشق مہریم چون ذرہ ز شوفی در پوایم

اسیستم بنور تو و ستور
بر نعورت آوے معشور

<p>ما نقش و نگا آن نگاریم مارا پوکے سے شناسد گریک نفس از رموز تو حید عالم ہمہ در تر و ش آید تو ہر چہ طلب کنے زمان آئید ستہ بوستان و حیات</p>	<p>در ملک عشق شہر یاریم ما از چہ یکس نگا پداریم از عالم بچو و سہرا کہ چو دانتہ نقین کہ کرونگاریم ما راست ہر اچہ بہت واریم ما چشم ز دست ہر تداریم</p>
--	--

بکشاے دو چشم روے مابین
بر بندہ ز غیب سوے مابین

<p>ماگر چہ لیے گن نگاریم بر کوے ملا سیم رسواسے سطون بان خاص عام ہم دخستہ دین شکستہ بد نام ما شہرہ شہر و کوہ یاریم</p>	<p>ہم ہر دور تو ایسے درانیم از گرو گناہ پر عیب داریم مخرج سنان طعن عاریم ہر لحظہ چشم خلیق نواریم انگشت ناما سے ہر دیاریم</p>
---	--

ما گم شدگان راہ عشقیم
ما سوختگان خاہ یاریم

ما را سر چاه و منزلت نیست	کز عزت و چاه و عمار و اریم
ما را سر و کار با کس نیست	با کارگان چه کار و اریم

آفت زبانی بسوی کما کن	
کز لطف آید بسوی اریم	

ما شاہِ خودیم ز ناپاہوت آمدیم	از رشک بی نهایت پر زہ شدم
تو را تو نگریے کہ چو پردہ برون شویم	بینی کہ عالمی ہر مقصود و ہم خودیم
این را در ایشوے بعد آب معرفت	تا نیک ز حسرت ما ہم فرقدیم
این پردہ را کہ بنیے تا یسب التعمین	چون پردہ برقت آید بے چشم شادیم
جلد فرشتگان کہ بگردند سجد با	زیرا کہ ما ذ عالم مقصود مقصدیم
ما حق نعیم آنکہ بغیر او اگر شویم	جو تا ابد چہ سرور ایم و خوش قدیم
ما ہم کز جمال خورش بہرہ ور شدیم	کاندہ وجود آمدہ ما سخت شادیم

احمد بد آنکہ تملی اندرین وجود	
بندر بہر وجود کہ ما سخت مجیدیم	

و اسدین گذشت رنج مجر و شرمیم	چہ رہن شکست ترغ سفر شدیم
ہاں بانی شکست دولت باقی رسید	ستہ تن ز گذشت است مخلص شدیم
شہر فنا یا ہم ملک بقا یا خستیم	رفتہ جدا از میان شمس شدیم
کشتہ توانی شکست تکتہ تاراج داد	تیمہ بیالاز و ہم تاجر سر شدیم

<p>را بطراین و چو دسر سپر اندر گسست جلد تعلق گزشت صرون چو انقدر شدیم</p>
--

<p>بر در دل بود با کس میز کلم هر بحر گماست نو اے میز کلم این جهان را پشت پاسے میز کلم عاشقان رام جیاسے میز کلم رطل عشقش چند پاسے میز کلم سد بنجاک و لرباسے میز کلم ہر زمانے دست و پاسے میز کلم دشمنان را پس قفاکے میز کلم بر امیر بادشاہے میز کلم حلقہ پرور چون گدھے میز کلم</p>	<p>من کہ از مستے صلائے میز کلم نبیل ستم ز گلزار صفا رو بر دسے آن حبیباً ورد دام طالبان را بار کالبدے تم ور میان حلقہ سروان دین جہمے سازم بنجاک کوکے دست غرقہ ام در بحر عشق بکیران دوستان را خیر بادے می کلم چون گدھے حلقہ پرور سالنا تاگر بارے بیایم پرورش</p>
--	--

<p>بچو احمد غرقہ ام در بحر عشق زان نفس از آشتائے میز کلم</p>
--

<p>ہر ان شہری کہ در آسماننا بچو نکس پیدا تو اندر و این راز چو زمرے از جمال خود بگفتی رموز عشق را پیدا نہاد و کیم تو نیکو بین کہ ما اینجا نہاد و کیم بہر حاسے دو صد غوغا نہاد و کیم</p>
--

چو آدم شد پیش ما تو پیدا سکینه باور سیه آنتر سیکه و ابرو	هزار از شکله در چشم با آنرا دیکم مشو و دین که پاکینه نه از کیم
جمال ماست اندر کل موجوده	تا پیشگر که در راه شایانان

احمد اقدسیه را با اندر زینان
آن دست در تیره سما نهادیم

ما که شرکان از دور و لوار رسیدیم نزد دوش مندا ویم مصالای مشرق	بپایان کرده بافت پروانه زینان تسبیح مسکینه سوز نار سپیده دم
سپا و دگر کرده در راه و ربه و سپا و دگر با یاد امر شسته گشته	سوا شده در کوچه و بازار رسیدیم سجود شده بیکه جیه دوست رسیدیم
مانند که گشته و بدین نام بهایه نم	آشنایم در مسرت طیار رسیدیم

احمد تاجشای رخ یار دل آفرود
رسیده بکوت باوه و بشیار رسیدیم

من از نشیمن قدم درین راه چکنم بهر دینیت من از آن بهار یار بودم	بهر عشق سنگار چند غلط ز من نیز در نفس من به سیم که خرد باور کیم
مرا بگردش با فلک چرخ مهر و شاد ز چرخ گروهش عالم شکایت چه بر من	نقد و استفتاده بسیار از این من بهر نشا و شکار و باور ز تو شاد
بهر طرف که گزیم مراد را کی نیست	بهر دست و سحر با بالی از این من

<p>احمد از پر تو جمال صیب نور محبوب را ستین دیدم</p>	
<p>گم شدم در غوغایین تو عشقین پیداشدم قطره سالیان بجز وحدت غرق بودم سالها شبنم بودم ز دریای جمال سیکران که بود کاین پرده از دامن خود گشتم تو پیرس از من که من در بحر عشق سیکران در ره غشقت باید دانسته و بیسته</p>	<p>قطره از بحر عشقم باز من در پاشدم باز منی چنان آن بجز چون سدا بشدم باز بر آب گشایش موجبان سدا بشدم زانکه بوده ام در پرده من اینچاشدم غوطه خوردم ز وحدت باز تا پیداشدم زانگه نادان بر لقم عشق که دانا بشدم</p>
<p>احمد اندر راه وحدت هر دو عالم یک بید وره تو چندنگر تا چنان یکباشدم</p>	
<p>تا جرعه ز جام لب یار یا فتم ستم چنانکه هستی من جدا گشت نیست پیش در میان که بس حلقه نیز دم پروانه وار از دل جهان چون برآمدم بیخ بنالی خویش بر انداختم ز خویش از سیر یک پیاله در وی بجان شدم پیا سناهی آرزو من سخته تمام</p>	<p>خود را بقیم خانه خمار یا فتم تا بوی از صراحی آن یار یا فتم ناگاه نقیاب شده بار یا فتم شمع جمال دست شکر بار یا فتم وانگه ز شاخ دست بر و بار یا فتم کو نیم عشق رطل گرانبار یا فتم کز خسر من جمال تو انبار یا فتم</p>

بزار گشتم از ره اسلام چون لبش / خود را میان کفر و حق هر بار یافتم

احمد براه عشق توان پاره عشق
چون من براه احمد فشار یافتم

دوست حق را من بویادیده ام	من بصورت ذات حق را دیده ام
هر زمانی شکل دیگر میشو و	صورت انسان خدا را دیده ام
چون محیط جمله آمد ذات او	ذات او را آشکارا دیده ام
نسبت فرقی خود میان با او	زانکه موج دیگر بویادیده ام
اشکارا در همه کون و مکان	صورت این در تعالی دیده ام
نورا و چون شایان جمله جهانست	نورا و در زیر و بالا دیده ام
نسبت پیدا جز که ذات پاک او	ذات او در جمله اشیا دیده ام
سخت پنهان از ظهور و خفین	نگاه پنهان گاه پیدا دیده ام

بر لباس ما بویاد احمد دست
ذات احمد را با اینچا دیده ام

آدم تا باز حیرانت کنم	از وجود خود پشیمانت کنم
گاه رمز عشق را از من بیلم	که ز علمم تو بش حیرانت کنم
گاه تو احم داد حسن خویش	گاه چون زلفت پرستگار کنم
گاه معلومت کنم از من عطر را	که ز علمم و عقل نادانت کنم

نگاه بخشید آگے از مکر و ریلو و نخستین ساکنین سازم پیش نگاه ساز و عیش و بهر احوال به نظر و عیش و بهر احوال	نگاه از خاتم سلیمان است در عین است و از پادشاه است نگاه از عیش و بهر احوال در عین است و از پادشاه است
--	--

تا میر کس را سلطان است کنم

از دم است بجز است کنم در شب و در روز گویا مگر کند کشته روز مشرق ساز است دل گداز و نشت نگاه بر وارت کشم چون حسین نگاه تر ساز است گاهی جود نگاه سوزم نگاه سازم دیدم	بگویم و بگویش بجا است کنم در فراغ و اندک قربان کنم حسین کشم جود کنم پس بکند فقر سلطان کنم نگاه در نار قصه بان کنم نگاه مومن که سلطان کنم نگاه آن جوان زو بان کنم
---	--

نگاه چون احمد کرم سر است نمود
 تا میر کس را سلطان کنم

آدم تا خویش را پیدا کنم جلد سلوت کنم از مسلم نمود	جلد را برین خوشتر بود نگاه از عیش و بهر احوال
--	--

<p>عقل کجاست تا که مفلوحت نمود چو که خیر پیش از آنکه شود در حقیقت سالک کجاست سالک چو که عقل و علم هم پیش از آنکه</p>	<p>باز عقل و علم را رسوا کنم در حقیقت هرگز او را که کنم در دنیا بود و نشسته از آن که کنم بکار که از نفسی خود با آن کنم</p>
---	---

احمدی را از تمام در احد
 آدم تا خوشی را پیدا کنم

<p>آدم تا سخت بر شیار است کنم دره از عشق خود بر تو کنم بچو ابراهیم در نار است کنم از بر اسی جلوه مردان عشق سست گردا کم نیک هر چه ترا خود انا الحق گویم از عشق نقش علم و عقل شویم از دست شو گردا کم نیکی هر ترا</p>	<p>از گردان جانی سبک است کنم از همه اغیار بزار است کنم آنکس آن کار گلزار است کنم پوریا و لفظ بان است کنم آنکس و سوا بزار است کنم سزگون آنکس بزار است کنم آنکس ز سوا را بزار است کنم پس آن بر خوشین بزار است کنم</p>
---	--

احمدی را شو گردا کم خوش
 آنکس مقبول بزار است کنم

<p>بهر آینه روشن جمال باری مظهر</p>	<p>بهر جانی نمود آرازان دل در پیش</p>
-------------------------------------	---------------------------------------

موزنگه و شمش زیر لوتی منوچرخ
مپندار می نه در غمش پندار پندار
ز شایان ملکندند بگوشه زین
روز و در پیشکرم اسیر زنی بود خواهر

جمال سنج پاکش بهر خسار سنج
نیز ازان ترقدسی بهر گلزار می
ایستاد جلوه ایشان بهر دور می
بر سر ایوانی از ان نامار می

بگوشه زین ملکندند بگوشه زین
کدین این صورت و سخن کجاست یار می

ساقی بده آن باوه که من تو به
نیک بر خیز ز خمخانه باوه
چون در همه جایست تجلی دلارام
دیوانه رنجگیر سر زنت جانم
این باوه چه بجز تو بچشم دل
چون ره بسیر شکر آه و کسب ندانند

بر باو شد آن زهد کنون باوه
کز روز ازل شریفه و عاشق مستم
در دیور آرمیم و بتان را برستم
دیوانه بگویند که دیوانه ترستم
ز دیدن ساقی ازل مست استم
معلوم نشد ز آنچه و شمیم و حیرانم

جز قصه احمد توان است حدیثی
چون احمد گشته ازین قصه پرستم

مار بهر دندان تو ابارت منایم
ناراه نمای همه در نیم به تحقیق
نام مقصود و حیا نیم در حیا

ماه شد پیران مناجات هر یک
ماکار کشای همه پیران و جوانم
باطالب و مطلوب ز نیم و زمانیم

<p>ماست استیم یکدیگر غم تو نیست هر حرف که از دفتر تو میگوید او پیش ما نیست بگویند در طینت ما آب هدایت است</p>	<p>بیراهه خرابات نشان بران بگویم که از آنست خداوند ما و سستار گویند یکدیگر از شاه و گمنامش در کون</p>
--	--

چون احمدی از غمی با شتاب رسیده
پس حسرت که هر نظر درین شرح بود

<p>ما هم که بی خود در عشق نماند در میان عاشقان بدنام رسوا ماندانی عقل کن را بر چه شیدا کرد نگشته تو حیدر حق از لوح حق اینکه بیایک حدت اسکان آورده پروغ از جام تو حیدر خدا نوشیده عاشقان از تو اندر سماح آورده از جمال کائنات این پرده بلبس</p>	<p>خوشتر برادر خرابات تراست تو که نام خوشتر بر تراست عقل هرگز نگشته از خط است بخت ابله ز خدای در کتاب در میان این آن را خط است تا لای از اردو خاک پای شورش اندر سر این کتاب هر زمان از برای فتح است</p>
---	--

احمدی را به چو زلف تو در پیشان کرده
کامه او را سر بر سر تو تابان کرده

در محبت پیران خرابات خرابم
ساقی بده از میکرده عشق شرابم

در صورت و لیران مهوش	از جمله جهان چه و لیرایم
<p>بهر ملت راست سحر و کاسه در پایبانی کسیت در دو کاسه تا نور جمال خود و بدیدیم در پایبانی کسیت که راه کسیت اندر صدرت تم چو کسیت کسیت در و مهرنت به کسیت تحقیق بدان از راه تحقیق</p>	<p>با مستعد جمله سحر و لیرایم تا تم برات نوش ما میم از غایب حسن مستلا میم در خوشی از خوشی ما میم ما در سیم و سبب ما میم ما حاصل جمله پر و ما میم با مطلب سحر را ما میم</p>

ای احمد اگر کسیت به کسیت
 وانی به کسیت که ما میم

<p>گوهرگان حقیقتی بخدائی ما میم اگر طلبکار خدایتید بیاید اینجا زشت و زنیاتوی می نگری در ظاهر سخن بسنت جیب لب پیر آب زره نور شید خدایت هم از نور شید است در نقد تو بسین و در مکن راه غلط احمدی نکهت کسیت توئی اندر اند</p>	<p>عصن ذوات صبر و تم که ما اینجا میم ما خدرا بحقیقت اشیا ما میم یک جو و هم اگر زشت و کز ما میم یک مطاعیم اگر آب و اگر در ما میم نور و ام که تا ما فقه از اشیا میم زانکه در عالم مقصود همه یکتا میم گوهرگان حقیقتی بخدائی ما میم</p>
---	---

خون گزیده بر بندگی از موی دست در تنم
 اگر تو کنی بسوسه بیک نظر ببلطف خود
 خیر تو ام اگر که بر زور ما گذر کند
 تو است اخذ می ذاتی اگر تو طلب کنی بی
 خون جگر کن بسوسه کفتم چه داشت
 خاک منست چو ز شوهر من شو شو کسیا

بی تو گزیدی ز منم منم ز منم کم از ز منم
 بی منم منم منم منم منم منم منم
 منم منم منم منم منم منم منم
 منم منم منم منم منم منم منم
 منم منم منم منم منم منم منم
 منم منم منم منم منم منم منم
 منم منم منم منم منم منم منم

احمد اگر بخود کنی بیک نظر سزا شدت
 این شب بیزه و او شود همیشه روز و ششم

ما ذوات فوا الجلال نور او ندا کیم
 نه آب باد و آتش نه خاک نه بی هوا
 ما حق بطلبیم مبین اندرین صفنا
 ما صورت خود کیم خود کیم چشم خود
 ما نیم ذات ما است هم ذرات عیان
 من خویش را از این نیم ما هم صفت
 ما شایسته خود کیم ز لا یزات آند
 ما نیم ذات ما است برین صورت ما شایسته
 ما نیم کز لطف انبیا کز انبیا کز انبیا

قدوس ذات از هم الوداد شایسته کیم
 همه جسم و همه کسب و همه عمر ما شایسته کیم
 ما ذوات ایزوی احم و بی از پر جاوید کیم
 ما نور انوار کیم ز عشاق جهان بر کیم
 ما ذوات ما است اندک که دیگر کیم
 ما سبب شایسته شایسته شایسته شایسته کیم
 ما نیم کز لطف انبیا کز انبیا کز انبیا
 ما نور ذات ما شایسته برین صورت ما شایسته
 ما سبب شایسته شایسته شایسته شایسته کیم

احمد توفی خدای سبین غیر در میان

مازات ذوالجلال خداوند اکبر یک

مایار و گر خانه خمار گرفتیم
و عروای کرامات شما و هم بستیم
کردیم عیان شورا تا ازل گشته
در راه نمانیم شایسته
هر فرقه که بودست درین دریم
اسلام و راه شریعت شادیم

بجای زکف دلبر عیار گرفتیم
انگاره ره کوچ و بازار گرفتیم
و انگاره تماشا شای ره و دگر گرفتیم
در مقام شبان حلقه زنا گرفتیم
هر کس که درین جبهه دستار گرفتیم
زخم و گروند پیکار گرفتیم

سهر حلقه زنا گشته درین خیره احمد
آری چه توان کرد چو این گرفتیم

بر وقت هر دم مالا میزنم
زخت هستی را بدو یا بسوزم
بیت ما در تنگنای درد و کون
پس بر آورده که اندر راه عشق
در خرابی است مغان مضمور در
صد هزاران باز چون ترساکچه
پیشتر گبران گرفته روز و شب

خیمه اشک بر چرخ خفا میزنم
انگاره اندر رفعت دریا میزنم
بسته پای بر عرش اعلی میزنم
بسیر فرق تریا میزنم
هر زمان جام مصفا میزنم
راه دین بر پیر صنعا میزنم
رغلی اندر دین ترسا میزنم

<p>کہ سلمان گاہ کا فر گاہ مع پنچوا احمد شور و غوغا میر نم</p>	
<p>ارند دست ولولی و او پاش ابریم بدنام باحفاظہ غاباطہ کو چہ گرو لداش دوست عاشق و بدنام و بیوا افوشہ چین سفرہ زندان بت پرست بیاز رو سیم بر درخمار مستکن ارا خریدہ بے درم آن یار و لریا ماہ خستیم ہر دو جهان ایک قلع بافش فوج محاسبہ ہر روز می کہم</p>	<p>ماہینو ای و مجلس بچیم تہیے زریم زندان لا آویالی و آوارہ ابریم بے نام و بی نشان پرتیان و بی سریم وردی کشان مجلس تلاش کشوریم دنیا و آخرت بے گمشہ نگاریم بے آن وین بدرگہ دلدار چاکریم اکتوں یا انتظار شہدانی ز کو شکریم گوئی کہ یا نہ تو اچھ دیوان لشکریم</p>
<p>بافش شوم نویس بچکست احمدی آیا بود ازین ہمہ افعال بگنہ ریم</p>	
<p>عاشق بدنام و پوانہ و بدکارم فی مومن و فی مسلم کے کلز ولی تلخ زور حسرا گروم چون تلخ بی و نیم فی صالح اشتبہ روم فی فلسف شب گروم بمراغ کہ قائم ز انست چنین لافم</p>	<p>واللہ شہود عارم گریا پود یارم فی فلسف و فی صالح واللہ کہ چہ نیدارم ور کعبہ چہ با شتم چون در پی ز نارم نئے مدبر بد از ہم تے مست نہ ہیشیارم شہباز جہانگیرم پرداز جہاندارم</p>

گر صبح کے شامم کہ شمع کے نارم	گرہ روغنیہ رضا کھم کہ پیش لبتا کھم
گر ہریٹھ و مضیارم کہ چنگ کسی تارم	کہ ساقی و گہو جام کہ مضربنا کا کھم
سن تریک طرندازم سن دلیر عیارم	سن شوقی بوجانازم شوق سن سوزم
سن قاصد جفا کھم جیارم دستارم	سن دلیر چہا کھم پر حضور کے لبتا کھم
گاہی تہہ نارم گاہی سپہ وارم	فرد ازلنی ہستم کے بید سے ہستم

آنکھ تو بخوان بازار محمی تو جان دانا
از غریب پنہا رتی پیر نارم و پیر ارم

نی حال و پیو ایچم اللب لب لبم	من مجلس کلام اللب لب لبم
تہ ماست شنگا سے اللب لب لبم	تہ ماست عز و حاجتی ماست فی اللب لب لبم
تہ خود نہ کا و پندیر اللب لب لبم	تہ ماست از غم و پر نہ کلمیم یا پھر
تہ ماست و ستاری اللب لب لبم	تہ ماست در لبت پار نہ ماست کا رو با
اللب لب لبم لبت اللب لب لبم	اللب لب لبم لبت اللب لب لبم
اللب لب لبم خود سنی اللب لب لبم	اللب لب لبم خود سنی اللب لب لبم
لی تاج ولی کلام اللب لب لبم	در نظر باوشا ہم لی ملک لب لبم
انگہ ز خود شنودن اللب لب لبم	اللب لب لبم بیرون سنی ز خود رو بو
اللک کفر و ایمان اللب لب لبم	اللب لب لبم نہ پان اللب لب و در مان
سنت لب لبم لب لبم	اللب لب لبم لب لب لبم لب لبم

هم نسبت کار و بار هم اللب لب لبم
 پاکست زان نهادم اللب لب لبم
 چون گویم الله از من اللب لب لبم
 من شاه بے نشا تم اللب لب لبم
 مرغ بندام عشقم اللب لب لبم
 در هر دو من بود اللب لب لبم
 که مرغ که سلیمان اللب لب لبم
 گاه به بار آیم اللب لب لبم
 که موسی بنی ام اللب لب لبم
 میوه درش دگرسی اللب لب لبم
 من بودم ایم و ستم اللب لب لبم
 بے کسب هر کس نامم اللب لب لبم

فی سرخانه دارم بی ملک شهریارم
 فی خاک آید با دم از نور پاک زادم
 لسن نسبت اگر از من از هم شیر از من
 در اسیرین او نم نه امیر خان و ما کم
 سرت جام عشقم سست در ام عشقم
 عشق از نسبت پیدا جان اینست
 تو هم بگناه طوفان روحم بیان
 گلے به آیم گاه به بنار آیم
 که احمد و علی ام که آدم صحنی ام
 دانای سر قدسی از ای جن منی
 نه بکبریت پرستم نه بدل نماز ستم
 بی کام دلی و نامم گویا سر ز نامم

احمد ز سر روحی سر مایه فتوحی

هم جام و هم صبوحی اللب لب لبم

دیگر کسے نه در میان من طرد و برینم
 بانو شین هم هم بد من طرد و برینم
 بی کسب و هم بیان من من طرد و برینم

تفاش هر شمع عیان من طرد و برینم
 فی صورت آدم هم کس من از آدم من
 یا خواجه کونین من یا قاضی تو حسین

روح اللحم اندر نفس من گشایست کس
 طایب لایله بودیم من طیب صبر و تقیم
 هر شایقی را پیشوا هر طایبی را مقتدا
 من هم ز تقیم هم همسایان گویم جدا
 من قاضیای ترا هر هم من مفتیای ترا بی کفر
 من پارسای ترا هم ز با و را گردن زخم
 اراده تیم از عالمان را نه تر از این
 من ازل بودم حسین آنجا چه باشد کفر و
 نه کفر و زایمان مراد خطا و فرمان را
 من عاشقان را هر هم من طایبان با کفر
 من نیر پاک حمد من عشق ذات سر
 هر کفر من دشمن عیان دین من سلطان
 سبق انا الحق خوانده ام در دین مطلق خوانده
 سر حلقه غوغایم سر دفتر رسوا شسم
 از خون خود سیر آدم و زنجیر شیر آدم
 ساجد و سجد و من هم عابد و سجد
 دفتر کفرم صد باره شک آتش زخم هر دور

تا چند پوشم از پس من طحید ویرینه ام
 نه غمک ناسو تقیم من طحید ویرینه ام
 هر دور استم دو امن طحید ویرینه ام
 من مصطفی را هم خدا من طحید ویرینه ام
 اسلامیان را هم من طحید ویرینه ام
 عباد را سوگویم من طحید ویرینه ام
 نارانه خوف عابدان من طحید ویرینه ام
 این نکت را میدان یقین من طحید ویرینه ام
 از دور و او دران اسن طحید ویرینه ام
 دیوانگان افسوس من طحید ویرینه ام
 من حق مطلق آدم من طحید ویرینه ام
 قانع ازین کامیان من طحید ویرینه ام
 دانی که الحق خوانده ام من طحید ویرینه ام
 سو و ایم هر جاییم من طحید ویرینه ام
 که زد و گدیر آدم من طحید ویرینه ام
 من قاصد و مقصود من طحید ویرینه ام
 سو هم هر جلد و سبق من طحید ویرینه ام

مانم پیرا منم دیوانه و شیرا منم	آشفته و رسوا منم من طحدر ویرینه ام
معرش و هم گری منم هم جن هم منم	هم طاهر قدسی منم من طحدر ویرینه ام

احمد براه کافر می کردت پیدای سیری	
از جمله دنیا شد بری من طحدر ویرینه ام	

بیل باغ سرمدم بقبر بقوا همیز منم	ست و خراب شویم بقبر بقوا همیز منم
باله نوای ناله ام قطره آب اله ام	منزل هاله ام بقبر بقوا ه همیز منم
هم سپهر و حد تم نور جمال حاضر تم	برنج جمال عز تم بقبر بقوا ه همیز منم
مایه بگردگان منم طاهر لاسکان منم	طیبل بوستان منم بقبر بقوا ه همیز منم
پرده کبریا منم جان جهان نام منم	ست می خدا منم بقبر بقوا ه همیز منم
پوسن مصر قدیم یونس عوت انسی ام	آدم جن انسی ام بقبر بقوا ه همیز منم
روضه قدس را گلم بر گل ناز و طبله	جز و صومعنی کلم بقبر بقوا ه همیز منم
نوش شکر انگنم نیش بر سزه شکم	هر چه نگین کنه منم بقبر بقوا ه همیز منم
مالک نبت قلوه ام صاحب حجره نه ام	عنا بطرح صفوا ام بقبر بقوا ه همیز منم
هم شکریم هم ترک هم بشیریم هم ملک	هم زرد منیم هم فلک بقبر بقوا ه همیز منم
قبله قدسیان منم کعبه نرشیان منم	مایه النج جان منم بقبر بقوا ه همیز منم
مالک سلطنت منم تو تکلم کنی منم	پرده نور حقیقت منم بقبر بقوا ه همیز منم
کنج ساعیم نمان گوهر کانی منم نمان	نیست کسی در میان بقبر بقوا ه همیز منم

<p>وارث ملک مردم ابر لقبوا و همسر هم</p>	<p>بر سر پیش اندم هم زمین محرم</p>
<p>دولت سردی مراملت احمدی مرا عشق ز احمدی مرا لقبوا و همسر هم</p>	
<p>چنگ در دامان اصحاب باید زون بر دل جانش هزاران جا باید زون پیر سر نه چرخ از قدرش تنها باید زون رتبه عالیش بر لوح سما باید زون دسیدم از مدح او دم از جا باید زون تحمیه جاهش با وج کبریا باید زون آنکه بالای خاک و انوا باید زون نغمه در وصف علی شیر خدا باید زون هر دم از نعمت از صفات بلقی باید زون دست در دامان ال مصطفی باید زون از برای آن شهید کربلا باید زون هر زمان از سوز باطن ناله باید زون ز اشتیاق بخشش هر ساله نوا باید زون بچو نوا صان در پی بها باید زون</p>	<p>هر نفس اندر شتای مصطفی باید زون اولش صدیق کورا از سر صدق و صفا یار غمناک مصطفی و نور شمع هر دو جا بده فاروق کورا حق و باطل حق کرد جام قرآن زوی النورین عثمان عقیق شرم کردی از خیالش مصطفی با صفا نزد علم و فتوت بحر جود و کمال سینه کینه بسته دریا گرم گمان دو وقت از نفس ترا سینه اندازد و انعمت گرم نجاته آنکه از انعمت تو بگریز ناله و سوز از درد زنگار و صبح پریشام از برای سوره جان عزیز مرسته انوار در ریاض مدح یا بان بچو بلبل هر سحر غوطه در کبریا سینه ان با صفا</p>

<p>بدره صبا مع اهل دین باید چشید هر که کرده انحراف از راه شرع مصطفی طغنه پدید اعتقاد آنکه داروین حق گوهر عقلش ندارد چون دلیل آید از اهل بدعت را اسم سرخرت باید سوختن نقش میل اهل بدعت نحو باید ساختن خارج را اعتبار نیست مانند قول عقل هست ترتیب خلایق پیغمبر بگفتند هست ترتیب خلایق ثابت از ترتیب عقل بود انفسون خدای پیشگام از هر زمان هر که گوید عقل حیدر است آبر یاران همه</p>	<p>سافر و صفت صحابه چند تا باید زد ای بسایه که او را بر قضا باید زد از دلیل شرع او را بر ملا باید زد سنگ نم بر سینه اهل حق باید زد آتش در خانه اهل هوا باید زد بر سر اهل خوارج پشت پا باید زد بیخ بکیشان سلخ نارو باید زد دست روی گشتای نارو باید زد اندرین مینتی جهان را صلا باید زد تن جدا و دل جدا و سر جدا باید زد گفت او ضالع خوش سخن صبا باید زد</p>
--	--

اعتقاد سینان را احمدی کرده بیان
 برکت پایش هزاران بوسه باید زد

<p>چشم کشا حضرت مارا بهین نیست بجز نادگر سوره و عارض ما آینه روشن است را وقت گیر در خود نحو باش</p>	<p>بر رخ ما نور خدا را بهین عاشق ما باش تو ما را بهین آینه دوست ما را بهین باقی شود ملک بخت را بهین</p>
--	--

چشم پلاسی مست کلاه قبا	در تیر این شاه گدای را بسین
ملک بقا بر رخ زیبای است	ملک کاشین ملک بقا را بسین

بر رخ احمد نظر کے باز کن	تالش این نور صفار را بسین
--------------------------	---------------------------

<p>احمد جان بر شمع پروانه کن تاندا اندر چاکس این راز تو در خیالت هر که بشی از دست از شراب سخن آتوب هر زمان از جیوب و پر معکم با یقین کیش مردانست به عشق بسین تاج جانی را به بنداری ز دولت گزین خواهی که در منزل رسی</p>	<p>اندر دیوانه گئی افسانه کن جمله راز خویشین بیگانه کن از شراب عشق خود ستان کن خویشین را دم هم پیمان کن مرغ جوی را هر زمانی دلزن کن خویشین آتوبان آن جانان کن ماهر و یازعت خود را شانه کن در پی او کوشش مردانه کن</p>
--	--

احمد از عارض نقاب خود گشتا	عالمی پر روزه خود دیوانه کن
----------------------------	-----------------------------

<p>هرگز ندیدم ماه را چون تو تزلزل بر زمین نور خدائی کن نظر بر تو روی شرم هر ذره خود نشید و آن هر قطره بجز خون</p>	<p>آتش زنده نفس خست بر صورت نقاش حسین تا شهر حق دانند مگر یکشاده رحیم یقین هر شبی سیل و مان هر خارزه در سخن</p>
---	---

<p>پنهان نگر سر خدای از امتداد ج با وطن هست تو مارا حرمی در بحکس دیگر بسین و در آتش قباب بندری چون نشستی آگه ازین</p>	<p>بشما می چشم خویش را بنگر جبال کبریا بگر جبال خود می بنشین دی با بهر تن تا چند در خواب بندری در عین غایت بندر</p>
---	---

احمد جمال خود عیان بدست در دوستان
 گفتم ترا مرزی نهان آن این حلیمت من بسین

<p>عشق اگر کجاست تا کمان باد مبارک ایچوان کار ز سر و گرشده باد مبارک ایچوان مست تراب دمیدم باد مبارک ایچوان داده به بجز پیشی باد مبارک ایچوان کم شده باز یافته باد مبارک ایچوان گاه طرب میسکنم باد مبارک ایچوان و حدک لا شربک لک باد مبارک ایچوان نیست روز قاف و نون باد مبارک ایچوان عشق مراست لبس و باد مبارک ایچوان نیست مگر بسین لبس باد مبارک ایچوان</p>	<p>آمده آن شه جهان باد مبارک ایچوان بلاش خود بهر شده حرمی بود بر شده رفت و بود شد عدم ساخت می از مرقم نوبت دیگر کشته شد دو عشق و خوشی بر تو عشق تا فته راه سفر شتافته گاه شوق میسکنم گاه عجب میسکنم گاه بر قصص فلک گاه بطون با ملک نیست جنون بر فسون نیست فسون چون دشمن اگر چه طعمه زد گفت ز راه نیک هست مورد انگر که گران کشته لبس</p>
--	--

عشق جنون ایزدی و او ایچان احمد صا
 مالک ملک سر به باد مبارک ایچوان و

<p>گر تو ز عشق بر خوری بر خوری ز خوشتر گر تو غلیل اللیسه حملہ تیان بهم شکن گر تو ز عشق آگس جان وطن دن شکن در حسرم بقا در آملقه نیتے بزن بندہ وقت نوش شوخوت خوابی حاشک</p>	<p>چو تو شدی مثال عشق سحر دورین شکن عادتین رسم هست غنی تیان آدر حاضر شہر عشق شو عقل بنم بگوشه کعبه دل طواف کن تا زده جرد سے ہر کہ ز عشق دم زرد در حق قدم نزد</p>
---	--

صورت احمدی ہمہ نقش و نگار حق بسین
 عشق کمال این بود عاشق نوش خوشتر

<p>بے زحمت کین بے غم آمین ذات تو محیط بحر کونین ظاہر چه نگہ کنی بہ بحرین سبگر تو جمال قرۃ العین از قوس سمار تا سما کین گوئی شدہ قران سجدین</p>	<p>لے ذات تو گشتہ ذات عین موجود ہر وجود بالذات امواج بحر شتمل وان این جملہ جمال تست پیدا آثار شود دست ظاہر حسن تو و عشق من بیک جا</p>
---	--

چون ذات تو بود ذات احمد
 شد بعد سپر الباق تو سین

<p>مطلب فتوح از در بجانہ طلب کن محتاج فقیرانہ زمینانہ طلب کن</p>	<p>مقصود ہر کعبہ ز بجانہ طلب کن اگر دست فقیرین ہست ترا را ہ خدا کے</p>
---	---

<p>گردست تو درین راه اسله در خویش بسین هر چه بینی تو درین راه و اکثر که در نیست کس اینجا بینی این قطره ز بحر سیتالی سحر محیط است موجودات برایش است خلودند اگر طالب حقی تو درین راه خدای در هر چه بینی همه اسرار خدا نیست</p>	<p>اسرار خدا از خود و بیگانه طلب کن از راه یقین هر چه جانانه طلب کن در جمله صفت آن یکدانه طلب کن مثلویب دل خویش نه جانانه طلب کن این گنج یقین دل سپرانه طلب کن بر شمع رخس که در چو پروانه طلب کن این راه خدا عاشق مراد طلب کن</p>
--	---

احمد همه اظهار خدا نیست بگوین
 مستی قدح عشق تو مستانه طلب کن

<p>اسه جمالت گنج اسرار مہمان هر چه می بینی جمال دوستی است نور پاک حق تعالی آشکار نوراو گشته محیط بحر و بر من بگویش خوشنیدم بیشک</p>	<p>نور حق برود تو و انم عیان آنکه اندر صورت جانت عیان دیده ام هر خطه بر رو بتان نو او بگریست بحر بیکران قطره ما بگر میگوید روان</p>
---	---

ماز دریا نیکم دریا بزم زده است
 این سخن دانند کسی که او شنیده است

<p>برگشته احمد سے نگہ کن</p>	<p>پہر تو غم سے نگہ کن</p>
------------------------------	----------------------------

احمد زاهد جدا نیا سبے	از راه مویده کے ٹنگہ کن
بشناس تو خوش استحقاق	این دولت سر پرست کن
اسرار قلندر کے یکایک	در دلق مجروح کے ٹنگہ کن
اگر زبده معرفت بخوایے	ورنگہ احمد کے ٹنگہ کن

ما آیت مصحف خود ہم
 و ریاسے محیط بحر و دہم

عشق در نیارم بر زبان	ز آنکہ مہر شرح و ارم بر زبان
بر زبانہ سے گنجی درج تو	دوست پاک تو نیارم ہر جا
در عبارت می نیاید عشق تو	در بنیاد سچان گویم زان
من شہر آب ہو حکم خور و جان	سست و سہو شہم از ان ہر توان
از روز سخن اقرب سالہا	خورد ہم سخن سخما انور زمان
دوش عشق از دور آہیم	آزاد بود از پید سے جان بجا
موج جان از آشیان قریب و	یازد شد آسنا کہ پدوش نشان
بہشت و دل عزیز تو عشق زان	پازان شہد سید و پادشاهان
عشق پیارہ کو تابد عشق	شہد جان سستہ عشق کرباس
سب عالم عشق تو ز ہم ہر جان	در شہر و بیرون از کجی شہر و جان

عشق تو جان از آشیان قریب و
 عشق تو جان از آشیان قریب و

هر چه پیشه بهم توانی غیر که کجاست
از لطفش بنگر که غیبت اینجا گمان

احمد از فانی شوسه از قولشین

از لطفش بنگر که غیبت اینجا گمان

گفته درین بزرگ سازد همش
بیکانست از لطفش از لطفش

راه حق نزدیک کرد بدین

عشق بر راست بنماید بچنین

بگذر که تو از آسمان از زمین

همها از اولین و آخرین

عشق آمد پیشین کفر و دین

در شکره شکر کرده چون یک

گوشوی فانی از اندر فانی

بگره در خورشید آن مجرب

در عشق کس بر آید از عشق

عشق آخرش او پیشوا

اندر آن سو و آن سو او بشود سو و سو

سو و سو هر مایه مر او را شمعین

آه از آن شاه سلطان من

نگاه کند قصد دل جهان من

چو او شود سو سن لستان من

آه ازین خواب پریشان من

بجهد که جهان من و آن من

با نکت آمد دل و جهان من

نگاه کند عزیم چون جهان من

چو او شود سو سن لستان من

آه ازین خواب پریشان من

بجهد که جهان من و آن من

چون آن من هر سلطان من

چون آن من هر سلطان من

از رہ دل خندہ زنا تم بگفت	کیست ہر اسے شہد و قربان من
جان نہ بولم گفت کہ قربان کیست	آن من و آن من و آن من

ہر یکہ از خویش کو بگایے
جملہ قسے اسے میرے تابان اکبر

ہر پلو بیچ محنت گرہا نازل شو	ہر چہ بیک از روی شہد و قربان
------------------------------	------------------------------

تا رسیدہ پر زمین آید زبان احمدی
گو سیا حکم خدا نازل شد از آسمان

بطول کی جاست پو تو دلاویز و دگر	نوشین و بان شہد اسان و شکر
فرقت آن کہ بر سخت آفرین کند	لیکن سخن کجاست جہالت تو در سخن
وصف بہت بیشہ شکر بے سنا	کجا جہالت با دم عیسی است در سخن
در باغ دہر چو توتہ نالی بخاست	سو سن بیان و غنچہ پانست در سخن
جز لغت لغت و حال کہ سالیست	سو گند خورد ام کہ نگویم دگر سخن
اسے با دگر کیوسے دلا رام بگذرے	بر گوسے حال و بگو این قدر سخن
منج جہان با رنگین نمیتوان	مدحت کجا بگنجد در مختصر سخن
وصف جہان دوست بگنجد سبز زبان	ما از زبان کجا کہ گنجد توپ تر سخن
جز تشنگی ہر چہ چو چرخ و دنیا	کجا اندر بیان عشقی بود چہ سخن
نہ از زبان ملک بگنجد بیان عشق	آرے روبر عشق بود چہ سخن

بچون احمدی حدیث سخن میکند بیان
 شاید که زین غمزدن نویسد بد و سخن

گوش کجا گشته سخن بجز در حال
 آردی تو غمزدن بافت شوز خوشن
 پیر که سخن میکند گوی تو در بدن
 غیر تو نیست جهان گوی که سخن
 که نشوے تو آشنا برم زنتی
 ای که این مکان مرغ تو هست زین

کس چکیز که تو نه واقف است از سخن
 چند تویی چه جانان چو دل از سخن
 بر تو سخن میکند از تن خود جوایت
 گر تو خویش آگهی مقلید آن تویی
 در چرخ نیست پس لطیف است و بد
 حاصل جمله هم تو که ز غم شوز ز غمت

احمدی از خود شوے واقف بر لغز
 غیر خویش جان تن شمع تنست پلک

در روز سحر حق بشمار می باید شدن
 و ز سر مستی هم بار از می باید شدن
 در فضایی که فغان الطهار می باید شدن
 و ز سر سویم کفر و دین هزار می باید شدن
 و ز دم تو جگر حق کواله می باید شدن
 و ز سر جام نامی زور و دین می باید شدن
 از سر مستی سخن مستی می باید شدن

ز غم از جان دل بسیار می باید شدن
 از شرب سخن آفریننده بسیار می باید شدن
 و ز سر اسه و زهر گمشده بسیار می باید شدن
 و ز سر مستی عشق بسیار می باید شدن
 و ز سر امانا الحق هر زمان می باید شدن
 و ز سر سوز و غم و زهر و درد می باید شدن
 و ز سر مستی و جان مستی می باید شدن

باز کشید صورت تر کرد تو اندر کمر / نغمه زنده بهر سحر بلبیل خوش نوای او

احمد لغت ذوالعین کرده بنظم در سخن

سرمد چشم خویشش ساخته ناک پای او

مفلسایم آورده در کوی تو	با هزاران آرزوی زدی روی تو
چون گدایان بر درت امیدوار	پوکر آید در مشامم بوسه تو
مستمنیم و تر از روزار خوار	عاجزیم از عادت از خوسه تو
تشنه می میریم تا این ماجرا	بر که گویم آب اندر جوسه تو
هر کس بوسه نوازی میکند	سجده ما در جنم ابروسه تو
اگر رود در زوسه ز قالب جانم	هم رود آخر سر ابروسه تو
بچو مرغی در میان قید و اهرام	مانده اندر حلقه های محسه تو
رشته از جنین المین با مشدرا	گر بیایم تار می از گیسوسه تو

بر درت افتاده احمد روز و شب

تا دهر جان این خاک کوسه تو

ای جهانی جمله سرگردان تو	عقل کل سرگشته و میران تو
خون عالم برنجی و کسینش پید	زنده از خنجر پیران تو
لا اله الا الله راسو خستی	کس نزد خود دست و ایمان تو
بیا که در بستر و مبدع م	کایه رقی از دهر دیوان تو

<p>ہر طرف گزشتہ در میدان تو در میان این عدم چو گان تو</p>	<p>دیکے ساتھ ساتھ از نہ قسم تو کے بسا سر با کہ همچون گوی ساقی</p>
<p>گشتہ احمد ایک از سر گشتگی کس بخواندہ حرفی از عنوان تو</p>	
<p>بامع و ترسا تو در ز نار شو بامصلا برویہ خمار شو برشکن این جملہ را دیند از شو راہ گبران گیر از کفار شو از انا الھی گفتن اندر دار شو اہل معنی صاحب اسرار شو</p>	<p>ای مرقع پوشش اندر کار شو جبلہ و دستار را از سر بند بر فکلن این دین باطل را پیش گوشہ و کفر و ایمان مستقیم از انا الحق را از نے در پیمان جامی از دست معان گیر و نثر</p>
<p>عالم تجسید احمد سیر من از ہمد کون مکان پسر از شو</p>	
<p>راحت خستہ دلان مشتاق تو پیر ساندہ ہر سہر پیغام تو نقشہ ہر سہم پہلے انعام تو ایدل آخر خوشن آید کام تو</p>	<p>ای صفائی دور و خو از ان جام تو از نسیم صبح شادوم زانکہ او چون گریبان درت ہم صبح گفتہ لب پر لبش گاہ بہ ہنہ</p>
<p>ہر زبانم کہ رود بحر نام تو</p>	<p>نام تو در عاشقان دور قلتم</p>

آنکه و مندم که در هر صبح و شام	کے شود سو سے من آن اکرام تو
چند جامی ساقی از دست تو	احمد از قدرت تو اید سر کشید خوش بود مرغ دل اندر دایر تو
هر شرابی که ز خم و حدت بشم چندان در پرده با باشی نمان یون تقیبت هست با هر زوره	نوشه از شوق تو آید مست خچین دانم که مست از دست تا چه خواهد کرد برقع بست تو هست در هر هست، هستی
احمدی پامال تو گرشد چشم اے لباسر با که گشته پست تو	
ای تجلی حالت صورت زیبای تو عکس است زوره و رکن فکان گشته پروے از حسن بیت تافت در کائنات از تقنی فی من روحی و میده عشق تو عالمی دیوانه از زلفین مشکینت و ام هر دو عالم ذات است بیایین تکلیف بر جمال تست عشق بهرمان در آن ترک عاشقان دار هر سو از شراب بخوردی	سر و لبان حقیقت قامت بر کنایه هر دو عالم در لیا س کسوت زیبا تو در نهاد جمله عالم روح جان افزای تو وز رموز سخن با قرب نکته ایامی تو هر دو عالم والا از کیسوی عبتر سالی تو پوش و لایان و عقل عاقلان شیدا می تو خلعت حسن خدی را راست بیالای تو و در هر هستی فرزوده باد و تمای تو

احمدی سالہا سودا شد از زلفِ بتان مے ندانم تا چہ خواہد کرد این سو و آگوست

<p>تو خدائی ہمہ بر روی تو ظلم تو از خدایا و رگدشت اکہ در من از سہ پیش نیست ماکہ بروی تو سہر میہ ایم ولہر من چند سہلے تو عشقم یوسفی تو درین روزگار</p>	<p>سلسلہ عشق بگیسوی تو چند کسرم چور عشقم تو سے تو رفت ز تن جان من بوسے تو تا چہ کند سلسلہ موسے تو تو سے دلم غمزہ بندہ سے تو بچہ عشق بر آری سے تو</p>
---	--

<p>تا ظہر مجنون تراب شد و خوار احمد مسکین عالم سے تو</p>
--

<p>بیات جاودانی راسترا شو خود سے گنزار دور او خدا شو پہا پر وارہ جملہ پاوستاشو پہا پر بجز وحدتاشا شو پر مرمن برانی بالقاشو</p>	<p>بہا در خویش اگر چوئی فنا شو تو سے مقہر خدائی تا ہیچو انما الحق زکات سہت سہو تو سے ماہ براری گہراما کہ رکنت زہد حقانی کہ چہ</p>
--	---

<p>اناس کے احمدی گرنیک دانے بہا در خویش اگر جسے قاشو</p>
--

اسی جمالت استشی در انس و جان اندر آ
 فطرت تو نقش نقش این چنانند آ
 چیت این عالم ز صحرای محبت دژ
 تا مگر سیراب گردوزاب عرفانت که
 از بر آرزوگانی زاب حمت خاک را
 کرده سپید گلستان بهار از وجود خود
 یک کرمه کرده در عالم خرد پیشی خلاست
 از سماع سخن اقریب بهرمانستان عشق
 از بهر اقریب مرغان قلمی بهرمان
 آفتاب فطرت یک با دیده محشوش
 تا مگر باید نشان بکش از آدمی
 هم بنور خود مگر بند جمال و سئو
 بر کشیده از بر خاک منت آسمان
 بر فضا گریه با کوس صبوحی بر زده
 نور عزت خرمین ادیان باطل صوت
 که تو اندلاف تو حیدر ترا و منی
 چیت مسکین هتالاف نور شدی

پر تو رویت نور و در جهان انداخته
 بر بساط امکان نقش مکان انراخته
 از آفتاب صحن و تالی در ان انداخته
 فیض فصاحت در مکان کن فکان انداخته
 قطره از بحر کرم کشت جان انداخته
 لیلستان دل و گلستان انداخته
 لفظ شیرین گفته شور در میان انداخته
 غلغله از و بود حکم جاودان انداخته
 نعمه های شش نو اور آسمان انداخته
 آرزو های از زمین آسمان انداخته
 از مثال ذات و وصف ایشان انداخته
 ورد چشم از نور خود کجای عین انداخته
 بر بساط خاک است همه حق جان انداخته
 کوس و حد بر کن چو گان جان انداخته
 تیر قدرت گردن فهم و بیان انداخته
 شیرین چیز بیان سرور و انداخته
 قطره از بهر کس که در ان انداخته

خود درون بنیان ما را در گمان آفرین	در حقیقت جمله عالم از وجودش پیش آید
ز آنکه فیضی بگردد دست از عنان نهد	که بنور قدرت هر ذره آفرسد

آنکه در هر نقطه وادای نظر بر دوستان	یک نظر بر او احمد زان بیان آفریند
-------------------------------------	-----------------------------------

در سر سوواسه بنویسند	من کیم از دست برون رفت
از سر طامات برون رفت	بسیکس از مطیع صاحبان
بجای سر و پای ز سکون رفت	سوخته و ساخته یاد و دواغ
بیت همه از کن فیکون رفت	بر عیش مجلس میجو ارگان
در همه ز راق و فسون رفت	چو معان باشد از جان مری

کشته شد شیر طاعت شمشیر	وز سر تاراسه کون رفت
------------------------	----------------------

چنان ما آشفته از سر کرده	چندان این شکل دیگر کرده
بهر از صدگان گوهر کرده	چاک از تاب مهر معرفت

صدیوا احمد گشته آشفته	بندگی از شکل گوهر کرده
-----------------------	------------------------

باین سخن شکر برون آفریند	و در هم جهان دست عمیان آفریند
بر دست آینه استخوان شود آفریند	از آینه آینه آینه آفریند

باموچ بخر نیست دلی در معاینه	منه کیست گریه با سواست منتقا
آن روی اور آینه دیدم هرینه	گر صد هزار آینه شد لیک و کیست

گر دیگران بیدیدند غیرند ویدین
احمد جمال دوست پیره معاینه

سکشد ز حمت خود هم زهر آزاده	عشق مستی می فراید بی تشریب باوه
گر بتاید ذره مهرش بسراقتاده	فاکساران آن ذروه اعلی رسند
او کی آید نسرود و خرقة و سجاده	هر که او سرست از جام شراب عشق
رو قوی خود را می نماید عشق در هر حاده	چون بفریب عشق آید سجاده سر و آله
زانکه بد باشد نسرود همچو تو آزاده	عقل و حرمش آرزو شهوت آزاده خود مال
مستند در مستند سیدل جان دانه	گر کسی پرسد ز حال خسته عاشق بگو

پیشه احمد نظر بازی رفت در تنو نیست
یکه گذار و از سایه است عیالوت مستی باوه

تا شود و بخواهد ترو پیر	ساقی می او هر استمانه
برگره سینه اشک در هر	عقل و هوش ز میرگی کیست بوند
گشت و در جوانی بی باوه	گفتند سر پناه که بپوشد نه اند
در جهان چه با که هر تشنه	هر روی بر از سینه بر آید
مردمان چه چشم در هر تشنه	اشک غمین می بگرید از غم

مست چون ساقی بہر سہاۓ	نہن ز جامِ وحدت عشق مستم ہر دم
مے نزار مہر چاکا شائے بالیقین و ان بر خستہ دانہ ہر زمانے کتر احسانہ ساختہ جان و دم عشائے	بیل لاجو تم در قریب حق کائنات تم تو صید خدا ایدل اندر و روح عشق آتش نھا نیز تیر جہازان پروان
احمد دیوانہ بر شمع رخس سوختہ ہر لفظ چون پروانہ	
جامِ قربت بہت عاشق در تمنای جامِ مروں چہ نقل کن نارسیب و لستہ لعل بر لعل مہو شے نہ	ساقیا جامِ شہرت ہم دروہ پختہ شو زین شراب پختہ دمی دامن باغ گیر و بادہ نبوش روی بر روی دلبرے میدار
احمد از طعنہ مے شہر سہرچ گر ملامت کند از کہ وہمہ	
در آئینہ معاینہ دیدم ہر آئینہ انسان نمثل است مصور در آئینہ اندر راہ حق نگر کہ حق بر معاینہ در یاد موج بہت یکے در معاینہ	دیدم جمال یار ہویدا و آئینہ گر از رہ لعلین حقیقت نظر کنے بر صورت بشر چہ نگہ میکنے مرا از آشنائے عین حقیقی نگو نگر

احمد چشم خویش جمال خدا برید
چشم خدای من و مگردان بر نیاید

حسن لطیف و صورت عفت نما
ذات کمال خویش تو زیبا نهاد
والله تو سینه ذات پند تو فنا نهاد
این شیخ رو شکر کمالی چه عهد نهاد
عشاق را ز حسن چه در هوا نهاد
گاهی میان غیب و روی نهاد
با نامی از عشق چه سر نهاد
انگه هزار تیره دیده با ما نهاد
با شش سار با بدیضا نهاد
انگه سبک بود سحر نهاد
نام ست اینک اسم می نهاد
امواج بحر سپهر بریا نهاد
تو جمال خویش تو در نهاد
خود را بذات خویش بر نهاد
لقاب خویش آدمی نهاد

شکل چه خوب صبر بیا نهاد
حسن جمال خویش تو اظهار کرده
خیمه کی است کز زه معنی نظر کن
شوخا و شوخ است تو کی ذات محض
بر در برقع از رخ و اظهار خویش کن
گاہت به شکل آدم و تو ابر بر کن
دیو بر پامی نقت چه این بسوخته
نزد گشتی از پیوسته و منتهی تو آشکار
بسیار جناب تو بر تو بر تو بر تو
آمدن بلوه طور و نام تو نقت
می بود جز وجود تو دیگر وجود نیست
انوار ذات خویش بخور سفید او
تاب جان خویش با شش نگنده
در اصل کل کمال و مطلب کمال تو
آدم تو ذات نیستی کی تو در نهاد

<p>الاشمال خلاصہ لیسٹ نمودار ذوالجلا در پردہ و پردہ مارا ہے ور سے پیمان آشکار توئی خستہ چکس ہر ذرہ آفتاب پیفت تانے مجنون توئی ولی و محمود ہم ایاز جانہای عشقان ہمہ بر پاوردوہ ویدار تو بروی تان تقدیرین جہا</p>	<p>اظہار حسن رنخ و ترسا نہادہ این پردہ بر فگر چہ می کا نہادہ ذات بشر بصوت اعلیٰ نہادہ نور سے زوات خویش آسمانہادہ یوسف بہانہ بزلیخا نہادہ داغی ز عشق بر دل شیدا نہادہ و درہ چرا کجنت ماوانہادہ</p>
---	---

ذات تو احمدی ہمہ معنی نزدیکیت
 اوصاف ذات خویش بصیر نہادہ

<p>شاہ من آدم بد روزیہ جزورت چون در کیند نام مظاہریم یک می ننگ میکن خاستے پرو حساب</p>	<p>چون گدایان بر آمان یزہ بدورت سے کینم درو یزہ بالگدایان بکوچہ استیزہ بدے ہر حساب ما حیزہ</p>
---	---

خلق از غایت حد بنگ
 نسبت افعال ما بہ لے یزہ

<p>ای صورت بصورت معنی نشانہ و الکر کہ صورت تو عیان بدہ کہ بود</p>	<p>نور سے مصوری تو و آدم بہانہ ای صورت ز معنی و صورت نشانہ</p>
--	---

<p>دریا و موج ہر ذوقی ان و م مزن بر صورت بشر کہ نمودار کرد کا در چنگ و در پاپ و در و در و دریم مرغیت از نشانی قدسی دیوان</p>	<p>این بحرین کہ بیچ نزار و کرا جلد توئی و غیت کسے درینا جز وحدت تو بیچ خریدم ترانہ جو در جو ارحی کسرا مشمانہ</p>
---	---

احمد توسر حق چہ کنی فاشیغ میں خلق
 نزدیک خلق بہت سرسرفسانہ

<p>شکل تبدی صورت زیبا نمودہ انسان خلاصہ است از آرزو کسین و در جہان اولاد ذات او در صورت بشر کہ پیوار کردہ ہر قطرہ کہ است ز دریا سرسست انسانست میر حق نمود از دریا در ہر دو کون غریب بہ ذات او آدم بشکل خویش تو اللہ از بندہ از زبان ہمیکہ بیستہ بیستہ ہر دم بحر صفات بہر بحر آید اندک کلام خویش نمود در آج پائندہ</p>	<p>در چشم ما شقان ہمہ رفتہ نمودہ بر ہمہ پیش جہاں چہ زیبا نمودہ آیت حسنی ہمہ انجیبا نمودہ کسے بشر کجاست او پیوار نمودہ ہر دم ہر ستر موج ز دریا نمودہ ترکیب ذات کرد کہ ز نمودہ ذات صفات خویش ہمہ را نمودہ ہر دم بحر صفات بہر بحر آید اندک کلام خویش نمود در آج پائندہ</p>
---	---

پنهان نگویید سخن سخن عشق و شکر
واللذک ذات خویش تو پیدا نموده

احمد پدید رخ تو گشت مبتلا
پیرشده از غم فکنده تو عمده نمود

<p>فراخ از پاپ حفا بستاید و دلور به بامی و اندر حقیقتی خاتمه نماید در مقامی معانی مستحق به در شریعت سر در آویخته بر در به از بیان هر زمانی بر دهان مسکریه عمر یعنی حقیقت صاحب آفرین از هزاران جبهه و از فرقه و زناریه اندر دین خرقه تو عاقبت و زناریه چشم از راه سعادت هر زمانه گویار به</p>	<p>فراخ از پاپ حفا بستاید و دلور به هر که از آن شکر بر عذوق ازین پیر که در پاره روز مسکری تو پدید نداد هر که او در حقیقت پیر منصف و وار نماند و ریاید روز عشق حرا و امنی بوالفقولان رسد از شکر تو پدید نداد از لب میگوان از نوای گان را بر آید چون در زهر و در سلام ثابت بگردد باشد از آن گمانی حال مبهوشان</p>
--	---

احمد از لری شکرش گشت بر مستی تمام
حلقه دیوان گان ایضا به شکر مار به

<p>در چشم عار قان به پیرا نموده اندر دیال خویش چه زیبا نموده در کائنات چشم به درازا نموده</p>	<p>ظاهر جمال خویش تو عمده نموده هم خویشین خویش نمود جمال خویش واللذک غیر نیست درین کائنات</p>
---	---

انظیر کرد حسن خدائی به چشم خلق	حسن جمال خویش چه اینجا نمود
دینها کجا است جلوه یکی بین و دم من	غیری کجا است در همه درانمود
اندر جمال خویش نمودی تو چشم بیشتر	اندر من عشق بیخ و ترسای نمود

در چشم احمدی است جمال حد عیان
 در چشم احمدی همه معنی نمود

در خویشین بین و مکن در کس نگاه	در صورت تو گشته عیان معنی آنکه
الشان نموده است انوار ایزدی	خود را شناس و هیچ کس را مکن نگاه
و القدر همونست و در جهان تامل	در صورت بشر نجد ایست اشتباه
گر آشناسی به خدائی بخود سین	عارف کند برام درین بحر آشنای
مقصود بزرگبند و بتجافه هیچ نیست	مقصود خود ذات است عین خایه است
گر نیست آرزو که اینجا چه میگفت	در صورت خودی خدائی تو پادشاه
ایلیس را بود جنبه از جمال تو	بچاره را نده شد که غلط کرد بچهره نگاه

احمد ترا چه کس شناسد چه چاره
 زین رویی و دل به هر کس آراه

بان از جمال سوی تو آدم نمون	وز عکس تاب حسن تو عالم نمون
والله که ذات نسبت عیان محبت بشر	خود آشنای گشته و آدم نمون
بر روی موشان که جانیست متبلا	حسن تو عزالت بهر دم نمون

احمد پیر خورشید حشر از بیخ تو بود بر عارض بخت است مسلم نمونه

<p>والتشریشیر کجاست همانا تو بود خود را بشکل و صورت انسان نمود از ناز و زکرت همه چه با هم را بود کین در بی روی اهل معانی کشوده کین بگشاید شرک کز اول اناز و ده کز حسن خویش بیخ خوبان ستوده هم خود بوضع خویش خود را ستوده در راه جیت جوی چه سر با نموده دل های شکیان تو بکش از نموده</p>	<p>در صورت بشر همه عالم ربود آن دیده بر کجا است که دریا بیا برین نمود آن خجسته و حال زلفت تو آشفتنه کرده احوال که چشم است نزار و ننگو در غور این سخن نرسد در دل سلیم دل های عاشقان نشود جز تو بتلا و رو بخت تو کی رسد برین فتن دلها به تیسر عشق سر ایسمه کرده چاهای عاشقان همه بر باد داده</p>
---	--

احمد رموز عشق همه فاش کرده زاری مگر ز شیر خوراسه شسوده

<p>از صحبت چمن که و بالا گرفته در قاف قرب گوشه جمع عشق گرفته از مردم خبیب تب گرفته از خاک بے بقا دل انا گرفته</p>	<p>زلفت بقاف قرب چه عشق گرفته اهل دلی نماند درین خاک بی وفا مردم کجاست کز در معنی دلی زنده در تنگنای دنیای دلی اهل دل نماند</p>
---	---

از وهر چه بلار و بالاکر گشت	ور خاک آن وهر چه دل سیم
زین بهر چه چاوش ما و گشت	یارب غلامش و کزین وهر چه بل

اکموبند دل تو درین تنگنای
 عزت بقاقت تو غنای گزینم

از زه نشیب نیست چه منعمی طرف از او بریزد زنده با از چه اندر به سست چه سستی به سست خزانم در به سستی به	از کج در پندار همتی ماند از کج در تندی که در بند هست بالایی فدک پوز تو ما چه سینه جرحه از جام تو
--	---

ما ز در پیانم در به سستی
 این سخن گویند که کو آشناست

خود را بدین طریق پدیدار کرده از جوانی تو پیش از آنکه ز غرق خدای کون تو اظهار کرده سحره های عاشقان بهر وار کرده در هر طرف بچشم نمودار کرده حیرت نماند هیچ با تو ار کرده عالم پر از صیقل سحر کرده	در صورت بشر که نمودار کرده در عالم صحر که نمودار کرده اسرار خبیث چه نماند بوز سحر میانهای طالع بان همه بر باد رده در هر چه شنید پدید بود جملوه دست نور جمال بر رخ خوبان فرو رده راز جمال خویش بصیرت سحر کرده
---	--

ہر پوندہ زخمی سے جان شکان
دلہا سے زخمندہ غماز بردہ
دراپہ پانچ سجدہ سپدا پینکے

عشاق را عشق گرفتار کرد
جانماف اسے طرار کرد
معلوم نیست اینکہ وہ چہ چو ابر کردہ

احمد ز شمع رومی کو پروا نہ سان بسخت
جان پانچ شمع شکر بار کردہ

یہ ان زخمی وہی سستی از نامہ سلام
از غم پیش جہر گشتی مقصد چہ رگشتی
تو شتابد لاجوردی در عالم شکر گشتی
پیدا و عیانی تو در جہر منامی تو
ہم بازہ و پیمانہ ہم نشینم جانہ
ہم عاشق ہم عشقی ہم مبادی ہم
آن مغزین کو آن کزین کو

چہ روز سستی ہو سستی از نامہ سلام
پیش ز غم گشتی مقصد چہ رگشتی
انہما زینا سوتی از نامہ سلام
پیدا و عیانی تو از نامہ سلام
ہم بازہ و پیمانہ ہم نشینم سلام
ہم عاشق ہم عشقی ہم مبادی سلام
آن مغزین کو آن کزین کو سلام

امروز تو سے احمد مطلوبہ توی سرمد

حلقہ کو لو انجان اورا ہمیشہ مارہ

از صراحتہ او شکر چہ ز یادہ

آتش بہ درستان سحرگ
چاہر شکر ز یادہ

ویدیم ز آتش و سحر آتش
عشاق ز راہ گشتہ از رہ

چو بی پرسیدن از بهر درین زینت بشکر
 چه داری پوست اندر چه بگره بند غوغائی
 بنیدانی رسی کجا سران آگونی گردد
 بجای سخنش آنجا جمال از پرده بماند
 میرد قاف جان گروئی یون ریای پایا
 و صفای کبریا در کنی پرواز بهر ساق
 سلام اندر سلام آید کلام اندر کلام
 نه آنجا در دور دور آنجا ملک فرمان
 نشانت بی نشان گرو فنا اندر فنا
 یکدکلم نیل بینی جمال با در شاهبازی
 سلیمان نیز در ملکش کینه بنده بود
 جهانبانی و سلطانی ترا زید لایلی
 چچا پوشی نمی شاید مایه آنکس از آن
 همه هستی عدم بینی تبه نور قدم بینی
 تو ای مرغ لاهوتی برقص آورده لهما
 عنایت و مبین که ده بگفتا چند غوغای
 ترا آن به آبا احمد که از افشای برحق

که دیوانند پس آنجا یک بر شکل انسان
 طلب کنی نشان یابی چو جبهه پیرنی
 نه پایانی در و بینی شور و خیم چو گانی
 شود ذات مستغرق بنور ذات توانی
 شوی از چشم تا پدید چو سیم رخ بیابانی
 جمال حق عیان بینی در آن صفا روانی
 عیان اندر عیان بینی همه سر پر نهانی
 نه آنجا تقدونی و جلال آنجا رخ آسانی
 نماز دور دور تو روی وی باسانی
 که باشد کمترین ملکش همه ملک سلطانی
 که کوس بسبب بی زود در ایام جهان
 که اندر مصر هفت آتونی چون بوسه
 بدر بانی نمی نید ترا طاووس بانی
 نه تن آنجا نه دم سستی زهی از صوت فانی
 نیز نگاه روحانی بسیار خوش الهانی
 بیایک جرمی غم ازین بحر عانی
 زبان دور کشی هر دم فرمانی بیریانی

<p>من تترتا که از همه بجا می آید</p>	<p>منو دارم من از نور اسلی</p>
<p>در آن آینه بنگر هر چه خواهی به بینی جمله اشیا را که است مگردد یاب گردانی است چه داند سر این سیاهی است که اندر ملک دل شهباز شده</p>	<p>ترا آینه بردست دادند اگر طالع شود نور حقیقت نه نقش سرسری صورت تو خرد مندی بدانند سر این کار تو قدر قیمت در آنچه دانی</p>
<p>بروی احمد میکن نظر کن الا سے اہل دل نقش آئے</p>	
<p>واللہ کہ مرا از دل جان نیست بچسب مع آنچس تو ان کردی با فرقه تا این مرا نیست ساس در راه یقین است چون آفتاب مردم تو ان گفت معنی بر آ زبان چشم ترا و نذران پنج خواست بیچاره فروماند گرایا محبوبم قدم آید سرو چلیما سوز و این بجزوست نشسته چو شمع</p>	<p>ما عشق شاد است درین سینه است دیوانه بجز ناول دیوانه نسا زو میرا رم ازین طائفه عاقل و ہنر این آینه دوست نماہر کہ بہ بنید مردم بود آنکس کہ درو معرفی است ماحق پیغم و شناسیم حقیقت آنرا کہ دل دیدہ درین آہ ترا و ترا کہ صورت مجنون و گد پیگر لعل اکل زہ و سنگ چو تیریدر گرفتست</p>

اسی طایر قدسی کہ درین عالم فانی یارب تو چه مرغی کہ ترا کس نشاند	قدوس تو ان خواند کہ در عالم باکی چون جایی گرفتگی تو درین قلاب کی
در صورت آدم تو چه رو آمده ای مار اسرار تو با مردم تا ازل چه گوید کمار	اوصاف تو بہ معنی حق نیست غالی حق راستوان گفت بہر عالم شاکلی

احمد چه کنی سبب سخن التو ہویدا
بہ وقت یا فہم ازین عقدہ کز اکی

این چه شورست نیکو در بازار عشق ہفتشت رنگس شدیدہ عالمی را سوختی	این چه شورست اینکہ باار با چہ آریختی بیت آلودہ نگشت خون خلاب ریختی
راہ آدم خوردی را نودہ اہلیں را سوزنی را خود چاہیہ پیسے ساختی	خود انا حق نگستی و ہمنمورا او بیختی رشد امید ما را جملگی بگستہ

احمدی اسرار مردان را مگو بہ کیست
ہیون انقلاب محبت نوز و شب آویختی

امی صورتی تو نقاب معنی ہر ذرہ چو آفتاب تابانست	ہوے ذات تو در نقاب معنی از تابش آفتاب معنی
امواج و بحار رایکے دان چون نسبت شوی مٹھنی آمد	این نکتہ نگر در آب معنی اسرار تو در کتاب معنی

احمد ہمہ است مظہر حق	بردار ولے حساب معنی
----------------------	---------------------

<p>شکر عشق بناخت بے گئے</p>	<p>خون من رنجت یار بے گئے</p>
<p>نظر سے سو سے من نکر دے گئے جز یہاں کتر کہ بانخت باغشے دل و دین جہاں ایگ نگے رہ نژادہ بخولیش پیچ رہے کہ مر یاد ناورد بہ مے</p>	<p>خون من خود در فراق بے مہرہ مہر سپچان بناخت ہوش و عقلم بیک نظر بر بود گرچہ بسیار پسند با گفتم گردر گوش گفت بد گویان</p>
<p>صبر احمد رفتا و در چہ عنم سر سپان میکشد ز قمر حے</p>	
<p>تزیاب جانفرا ز لب از دہا سے از حنیم درد تیرہ تو جام صفا چو سے از شاخ خشک سہال تو نشو نما چو سے دیر لوستان ہرز کس کمیاجو سے در تنگ تائی ہرز کس کمیاجو سے از مرد مخلصیت ہی جزو غابجو سے زین شہر پر نفاق جزا بن زہر جو سے باہر کہ دم زنی ز مروت صفا چو سے جزا بن صفت ز طائفہ بر بلا چو سے</p>	<p>ایدل و قاز طائفہ بیوفا چو سے نام و قایگ کہ بی نام و بی نشانت لقش صفا ز صغیرہ ایام مجوسہ اہل قاتماند در نیجا پے و قات در شہراء و قات بمثل ہیچو کمیاست این سہرنی مروت راجت ذالست کہ خداع و حقد و حسد خبث دشمنی در ہر کہ نیگری بنفاست عیلا بتان اہترست سر اسر صبح شام</p>

<p>بدگفتن و تشبیه و نشان سحر است ای دل کنار دیگر ازین شهر بیخاق اهل هوست جمله اکابر شهر ما این شهر که پلاست و بی بلا مدام هر دشمنی که هست هم از آشنایان است</p>	<p>زین خورشیدت عادت است پندار بجوی ای دل مشرد و عیشش وار عذابجوی اخلاص صدق و لطف ز اهل سحرجوی جز خون خلق ز کشتن از کربلا بجوی ترکیب دوستی تو ازین آشنا بجوی</p>
---	---

<p>احمد وفاخواه ازین شهر یوفا ای دل قاز طایفه یوفا بجوی</p>	
--	--

<p>ای دل بکدام کار و باری در غلغله گری نه سقت شد عمر عزیز در غلغله از طاعت حق تو گشته بیخاق آسوده نشد ز ما فقیری در غلغله رفت عمر برباد سرمای سمرقند لایق تاج ای دولت آن کیسکه بگذشت بر در گه ملی نیاز میبود</p>	<p>مشغول کدام روزگاری معلوم نشد که در چه کاری تمام از تو بیخاق حق گزار می در بندگی خدای عاری مظلوم نیافت پیج پاری دل سوخته شد ز خاککاری می تو سر تو سترای ری در طاعت حق شبان تاری دلها همه در آن بیان ساری</p>
--	--

<p>در عرض و هوای او لوی پاز می</p>	<p>این عمر عزیز میگذاری</p>
------------------------------------	-----------------------------

افسوس کہ سنجے نزار سے	شہد اکہ دہند نامہ پروست
<p> در آخر دم بگو چہ کہ سے گاہے بغیر و شہر یار سے کہ در پے بوسہ و کنار سے تا چند ورین گتا ہکا سے دین چشہ بانگشت جا سے بز خویش کن تو سو کو از سے در بازی لہو و خاکسار سے گاہے بفساد و گہ بخوار سے مستے کہ نیافت ہوشیار سے تو بر ہمہ خلق کرد گار سے چون بر ہمہ چیز ساز گار سے چہ چارہ شکستہ دل نزار سے درومی تو پیرس شمسار سے از جسدہ بلا نگاہدار سے وار و بدرت امیدوار سے </p>	<p> تجم علی کے نہ گشتے گاہے بخیاں گنج و مالی کہ در پے وصل خود بر بیان باز آئی ترین خیال بازی سر سو وہ نشہ بخاک گاہے خود را تو کن سیاہ نامہ افسوس کہ عمر رفت باو گاہے بشراب و گہ بستے در غفلت مست غائبانیم یارب ملک جہان پناہ مارا تو بدست نفس مسپار چون در تو ہمیشہ نالہ در جمیع خلق آبرودہ آن روز کہ روز حشر باشد بر بیچ کسے دل نہ بستہ آستہ </p>
از لطف دراز چہ برار سے	اگر بدرت تو ابجا کرو

بیگانه مشکوکه اشکنا	اسے دوست بیا که جان مانی
<p>تا چند کنی ز ما جسدهائی باشد که زور گریه در آئی در محنت و در ابتداءی ایدل تو بنویز بیوفائی دین صحن چو پشت کربلائی تو خود همه روز در بهوائی مارا همه وقت ز هر خانی بی ماتو بگو چگونہ پائی این بند چرا نمی کشائی پیدا است که در غم عنائی در بردن جان با چرائی وزنج و قراق در قالی ای مونس جان من کجائی یک لحظه بگو چرا نیائی کمان روی چو سه نمی آئی</p>	<p>مرکزیم همیشه در فرافست شب زور در انتظار مرویم محبوبان غمخیزم نه رخ دوست در گنج پیا و محنت و غم بیستہ الاخر است خانی تو من مانده ز تو خراب و بچو و از دست نصیب بگردان نوشت من بی تو می نی پائیم پاپسند غم اسے نگارا تا چند زمان کنی تو این دو بیجان شده ام چو مرغ لعل بنامی جمال خود بیک بار من تاقت بجز تو ندارم بودی تو همیشه پیش چشمم رنجیده مگر ز من بر غمتی</p>
در وطن است سبک شفائی	چون مرغ سبک طپیم در غم

در کوسے توئے کسٹم گدا سبے	مشد کہ کنے کے ترسم
اسے آنکھ بحین پاوشا ہے باشد کہ شے چومہ براسے گنج دو جہانست پیوایے این سوزش نہ ہر بے لقاے	آخر کسے گدا سے خود را ہستیم وراثتار شبہا بی صحبت ہمدے ویارے والسہ کہ ز زہر بدتر آمد

احمد بجمان ہمیشہ میاش
خرستد جکت خدائی

کہ من از آتش غم سوخته وارم جگر جز توئی مرہم لیش غار و دگری کہ بز تو بوقصہ من دروسدی کہ شب بچہ مرا نیست ز بکار اسرمی ای ریقا ز نہال تو بچیدیم برمی جز این درد ہمہ عمر نزارم بہر	اخرای ہفتسان من مسکین فلجی درد خود پیش کہ گویم کہ علاج دل من تو انم کہ کسٹم خزش پشتیت غم دل صبح امید من تا روز پیمان برسد شاخ امید من از باد نیست شکستہ رغوی و عشق پرستی ہمہ شاہد بانی
---	---

احمد از درد دل خویش چہ نالی ہر دم
ہر آتشہ کجا داند ہر بے ہنرمے

دیوانہ شہم در شہم ہر موی نوتار والسہ کہ کجا ترستہ ہر طاقت پارے	آفتاب و زلف تو سر اور سر کار سے چاچند کہ شہم پار شہم چہ تو ایہ دست
---	---

در آنچه میراث تو اید دوست شوم خدای
در سینه منور است تمنای شای

احمد برو بهر تماشا بریا چین
کز گلشن کویتودر ایت ری

ای سرور وان بیای باز آ شده خانه چشم بی تو تاریک رفتی و ز بگر سینه شد داغ از وصل تو شد فرغ جانم	دی سبزه لبوی بران باز آ ای گوهر شجران باز آ ای داده لبینه داغ باز آ ای بروه ز من فرغ باز آ
---	---

جز قامت تو نبیند احمد
ای سرور وان بیای باز آ

جمال السدری بنیم بهر سوی بر رو سلام التاریخو انکم بهر حرفی بشلی سینه کشید بهر باره در هر چه نشان ادهم بنیم بهر وقت هر کج	سلام اللندی آید بهر سینه زهر کوی صفاست لاله چرخم ز بهر سینه سینه کشید بهر باره در هر چه فغان او همی بنیم بهر باره
---	--

سرا از بهر سینه بد کن سر خرد پیدا
بچه مسکوک که می آید بهر سینه

از کج که در سینه است می رسد بچه مسکوک که می آید بهر سینه	از کج که در سینه است می رسد بچه مسکوک که می آید بهر سینه
---	---

بهر صورت که می بینم عیاشی	بهر صورت جمال سپریانی
بجز در پیکرت خاطر نه بندم نه جسمی نه جوهری توئی شخص همه آشفته و دیوانه گردند	که در هر پیکر که صورت نمائی درین معنی همی منیم خدائی اگر از پرده رخ زایل کشائی
گردانی گوئی شاهانست احمد ز شاهان یادشای آن گدائی	
اگر بیرون مانی بخود آئی چو موج و بحر را فرقی نباشد تو باشی توئی از توحید است بهر شکلی که بر ما جلوه سازد بجز در صورتت صورت نه بندم جهانی مبتلا گردند میوشش تماش میکند خلق تماشا	بهر ذره عیان بینی خدائی چنان باشد میان با جدائی بهر کسوت که در چشم در آئی بود زیبا که زیبا و لربائی که در صورت تو صورت عینائی لقاب از رو خود چون واکشائی چه مرامی نمائی پارسائی
مقامی و زکن تا احمد آید بیاید تا ز جان دل بانی	
نایم روی کبر یا سئی	یعنی که بنمویرت خدائی
کس نیست بهتر از جو و ما هست	بوجود هر و صفت کبر یا سئی

پس چیست میان ما جدائی	چون موج بجز است یکم ذات
از بحر میرا آشنا سئ سبک پرده جمال خود نمائی گر پرده چشم و اکشائی	بر صورت آدمیت پیدا گرد و رکنی ز روی پرده عشاق شوق مست و مستور
تا صورت احمدی عیان شد پیدا است جمال کسب دانی	
نیایی هیچک از خود نشانی اگر خود پیخودی یا بی زبانی که شرح او نیاورده بانی ندارد هر کسی کشف و بیانی بیانی کرده بر من این آبی که سرگردان درین کار بیانی	اگر بے یاد او باشی زمانی نشان بی نشان انگه بیانی نمی باید چنین گفتار و گفت ز حرف سخن اقرب نکته را میت اخذ انداز منی خدا بینی نه کار هر کسی هست
اگر حالی کنی احمد درین کار بجانانی رسی در کتہ جانی	
در صورت بشریاست آن یکی فی لب بشر کجاست هر آن یکی بگر نه از هر که جمله نه است آن یکی	هر دم بزات جمله عیانست آن یکی در صورت بشر چه نگه میکی بغیر پیدا چشم ظاهر و باطن بزات خویش

<p>در تویشین سمن که خداوند هم توئی در تویشین سمن و مکن در کنی نگاه مستشرق جمال خدائی یکس سمن و الله که خبر تو نیست در اینجا کسی خلد اندر ظهور صورت و منی چه پی برسی</p>	<p>بجز خیل جمل جیانتست آن سیکے کاین جمله مکان ژمانست آن سیکے غیر می چه بنگر می چنانست آن سیکے زیرا که شکل و صورت بت جان آن سیکے بشناس صورتیکه فلانست آن سیکے</p>
---	--

در ذات احمدی بجز ایزد نیست کس
 در جمله سمن که جان در و انست آن سیکے

<p>ما سیم زر مرانی سلی در ما بطلب ہر آنچه جوئی این قلم زحمت پیدا ما بجز محی بیکر اینیم در کثرت عین وحدت کس نیست درین مقام ظاہر انسانست ظہور حق بکامل و رکوت او نیست پیدا</p>	<p>در باب یقین کہ عین مانی در ما بنگر اگر آشنائی اما بجمال کسب ریائی در قلم چه بنگری جدائی در وحدت کل سوہ یقائی ظاہر بجمال خود نمائی اہمیت مظاہر حسدائی پیدا بلباس خویش وائی</p>
---	---

در صورت احمدی چه بینی
 اہم است اگر سخن گرانئی

<p>کجا بود این بچر کجا در ششانی دوز برای دانه خود را لیس گنی بلکه در گلزار معنی گلشنی همورس که از معنی جان منی ماجرا که راز باب گفتنی</p>	<p>طائر قدسی که در بند تنی سر فراوانی بدین و انگاه بوی ابرو مستکان و حد تنی که چهره هر شکل میگردد می عیان موجب ادویا بکس گوید بران</p>
---	--

ماز دریا نم و دریا هم زماست
 این سخن زاند کسی کو آشتااست

<p>موج لطیف مانی دریا بیکرانی بر حریف نسبت پیدا صد نگار معانی جویای بر خیزستی میدان که عین فی سیم رخ قاف قدسی ز لاکمانی هر یک بصر چه بیند اسرار من ابرانی آیات عشق را تو تقسیم تر جهانی</p>	<p>ای صورت خدائی آینه معانی در صورتت بود اسطرلاب جوی در است تا آنچه خواهی در خوشین طلبی پرواز کن مانی زین آشیانه برک چشم خدای این ذات حق نه بیند آیات ملک اوقات شهو شایع</p>
--	---

آمد چشم نظام مغلوبه خوشتر را
 از چه صواع احمد موسی اونی

<p>تست کس را از تو برین معنی شکی زانکه اندر یک باشت زیم بیک</p>	<p>صد هزاران آینه شایر بی نام ز یک سینه یک سینه نام</p>
--	--

در صورت نشانی بشتر آمده پدید
هر چه بشتر کجاست همانست آن

احمد صفات است عیان اندرین جهان
در هر چه نیگای تو نشانیست آن

رخت برین چرخ معالی
باز رخت زین قفس سر
روح مجروح شود از برتر
خاست شانه کشته از سر
ماه شود و چه کنی شتر
بر پر از حجره این مشهور
صوفی مرقع کشته از برتر
از غلط این فخر شام
زنده بر آن ماند و نهان

چونکه ازین تنگ نفس بربری
زند و شوک زنده تر از زندگی
دل نیست پاره شود فی المثل
پاره شود جامه تن پاکت پاک
یافته خور نشید تو تاب و گر
از تنه قلاب بیایا خلاص
تا خوش زنده دلن کس
از آن که در قفس است
ز که از این تنگ است

احمد ازین سر نشان بازمان
بماند بگو در سخن او رسد

چنان در دل اندر خط انوار
رخت لعل قلاب در انداخت
پای شام کشته و سر انوار

پای در خور و بر انداخت
کشته در هم تو در و من
پای در خور و بر انداخت

<p>رحمت فگندی و خرا انداختی</p>	<p>هر که ز پیش تو مدد خواست</p>
<p>راه زدی و در درانداختی تیغ زدی و سپهر انداختی ناله ز تان پنج بر انداختی هر که در از نظر انداختی عقل بچه کوسه در انداختی مایه خود در شکر انداختی سوخته را در شکر انداختی</p>	<p>هر که ز عریان ز تو بکویت گاه زدی راه عز از پیل را و باغ عصا بر پنج آدم زدی در دو جهانش نبود هیچ جا کار تو در منم نیاید گس تعیبه یا خویش نهاد می بجا سوختی از آتش دل سینده با</p>
<p>شعله زدی در دل احمد زغم در دیش و در جگر انداختی</p>	
<p>عالم ز تو یافت روشنائی و الله همه صورت خدائی و پروردگند امتی چرائی آن روی چرائی گمائی موحسبت ز بحر کبریائی چون مایه سیرای استیائی</p>	<p>ای گوهر کان آشنائی حقا که بروی تست پیدای پیداست نشان بی نشانت عشاق با منتظار مانده در یامی وجود بیمثالت ای دل تو ز خود مباش غافل</p>
<p>در جامه شفت بر بادشائی</p>	<p>احمد چونمونه تو از یار</p>

شدم سرگشته و حیران کجائی	ز شوق رفت جان ایجان کجائی
چو جان خود به روی جانان کجائی	مرا جانیت شوریده به مشقت
بخوش سپیدارها پنهان کجائی	ترا سپیدار نمی بینم ز پنهان
اگر از اسرار عالمی در کجائی	مرا ندرد و نیست عالمی در عالم کرم
عشقم چون زور کس کمر از کجائی	ز نور عشق کجائی عالمی آرای
اندر آینه صبر ز سحر کجائی	ز سحر آینه صبر از زهر کجائی

چو احمد شوق گشتم در خیالش
 این دریای بی پایان کجائی

در دیر این درد سنا کجائی	اگر تو از رخ نقاب باز کنی
بسیار در کجائی	ز سحر آینه صبر از زهر کجائی
هر که تو را بل براند کجائی	بدرخشند ز هر دو نام است
باز روی ز غم باز کنی	جان عاشق ز غم با کجائی
فصل عاشقان و راز کجائی	ز لبت سخن کرده یک کجائی
بسیار کجائی	گر چه با سوختیم از عشق کجائی

احمد جام در کجائی
 گر چه از جمله سینه راز کجائی

نکته: کجائی در کجائی
 کجائی در کجائی

<p>در آور حلقه کسیران گدائی کن تو آرز ز آینه به بنفشانه غبار خاطر خود را چو باد صبحدم بر بزم پیشانی آری سگ روان بجان مشتاقان شکفتی چون گل ناز سخن رود مرا با ما چه طغی نسری بر دم</p>	<p>تو هم مقصود اعلیٰ را طلب کن از تو مگر باد صبا آرزو خاک نشان به آورد مگر از کوی آمدن ان نسیمی آورد کرد نسیم صبحدم قفسی نشان از کوی آورد نشان کائناتان با بشردم سر سر آورد</p>
---	---

الهامی احمد مسکین مشغول مرین دران
همی خواه از پی در مان ازین صاحبان در و

<p>بر در پرده ازین در زنتهار تا کی شاهد یکیت پنهان پرده معانی نکس غبار ویش در غیبه است پیدا چو پایت نماید چو کوه چو پدید بیش چو نیست مکن درین دره سرور در او سوچ هر دو آرزو چه نشیند</p>	<p>بنما جمال معنی نقش و نگار تا کی هر سوی آشتی شرد و انتظار تا کی چون تو نظر ناز می را خاطر تا کی نخا هر چشم بر کس نیست نور تا کی پس بر چشم احوال گریه تا کی از سستی و توانی از در تا کی</p>
---	---

اندر سستی و توانی از در تا کی
از سستی و توانی از در تا کی

<p>ای خورشید خورشید خورشید نور تو را بیاورد به کس</p>	<p>بیاورد به کس نور تو را نور تو را بیاورد به کس</p>
--	---

برہم شکن این سحر طایر قدسی کا تا چند نہان باشی بر در صورت خواہم کہ رخت بنیم بواسطہ صورت برہر کہ نظر دارم رویتو پیش آید	تا مرغ ولت یاید آخر ہر سوانی راز تو وراقا وہ ہر روز بصرانی ہست این ہم خلقت اید و سخنانی خودات توی بنم اید و ست برہر
---	--

احمد چاند کشف تو آیا چه تو بگردن اغیار چه میخواید از حالت اسے	
--	--

بہ بود لہ از ترن من آفتاب جانی شکر شکنے تیغ زنی تہ گزاری گلبرگ رخے سبز خطے سبیل ترن عشق کشفے تیغ کشفے کینہ فروز شکر لقبے شہد ہے آپھیاستے طوطی نفسے طرفہ کسے کبک فرامے سدمستی بادہ کشی می پارسے شکر شکرے شکوہ اد شہرہ شہرے	زیبا پسری سیمبری ماہ نشانی سیر او گرمی تیر قدی سحر کمانی نیشہ دہنے گلبرگے سرور وانی جاد و تکر سے طرے گرے سحر بیانی شیرین سخن خوش نفسی تنگانی زیبا سے خوش نفسے شاہمانی بچارہ کشفے عروسے طرے جوانی کمان نکلے وز نکش شور بہانی
--	--

بر بود ز احمد ہمہ عقل وواع ہم ہوش دشمن ہونے دل شکنے ماہ جانی	
---	--

باغ تو حیدر زمان تو سے	کب سے فقر را جمال توئی
------------------------	------------------------

<p>بیت ای جان خبر میداری مرتزاسے بشر ہے گویم ملک و عدت ترا مسلم شد خویش اگر یقین تو دریابی گر چہ قالی درین جزیر خاک</p>	<p>در همه وصف لایزال توئی قادر و حی بر کمال توئی مالک ملک بے زوال توئی حق پائنده بے مثال توئی لیک صافی تر از زلال توئی</p>
---	--

بگذر از خویش احمدی کیبار
 تابدانی که ذوالجمال توئی

<p>انجمن جهان نما نور جمال احمدی هست شهود و لیران خایه ن عقده زلف لیران جل متین عاشقان پر تو آفتاب افروزه نشان میرید سایه نور مطلقش هر چه نگه کنی تو بحر محیط معرفت قطره جوی ایما هر چه تو نیگری صفا هست زمین ایینه خواتماست بحر وجود ما</p>	<p>مطلع نور کبریا قدر کمال احمدی صورت پاک ذات حق نقش جمال احمدی نکته سترایما نقطه حال احمدی جنبش آب سحرآموز نوال احمدی شرح جلال جهان سخن مطلق احمدی چشمه شریح جان ذوالجمال احمدی در همه نود ما هست سال احمدی برین شاخ کبریا هست نال احمدی</p>
---	--

نیت کلام هر چه که در این نشان
 شرح و بیان حدت نقل و نقل

می نوش کنون ز عشق جاے	زان جرعه رسے مگر بجائے
بسیار شدم بزبرد و تقوا سے از زرد گانگشت پیچ حاصل کجا حدیث کشیم فتنه عشق دور و آگے رشم بد زبان در حلقه زلف آن کارام در ارم دلی کے خراب و بنود لیسہ ز عدا بہر چہر و دینیا	یا شد کہ زول رسد پیاسے بہ محنت ریخے بز جیاسے دل سوختہ شد ز چند جاے زان دور کہ ہستہ علی شام در ہر طرے خواہد اسے چون مرغ اسپر و کتنے تا و دور ہر لہر آوے اسے

سدر حلقہ ناشقانت احمد
 خوش نگار و حیرت

ایہ ابرو کجی کجی از شرع عشق شہید کوش کجا حدیث کشیم فتنه عشق دور و آگے رشم بد زبان در حلقه زلف آن کارام در ارم دلی کے خراب و بنود لیسہ ز عدا بہر چہر و دینیا	دریا پید شہید خراب کجی شہید کوش شہید کوش کجا حدیث کشیم فتنه عشق دور و آگے رشم بد زبان در حلقه زلف آن کارام در ارم دلی کے خراب و بنود لیسہ ز عدا بہر چہر و دینیا
---	---

خوش نگار و حیرت

<p>دین سر آینه‌ی که عیب طواری که غیر عشق چنانست در آینه‌ی محرونی در ایستادن اصل را اگر تو نامونی ز نرسد که شاه‌ی که شفا افروزی تویی مساعده مسعود بجهت بیخبرونی ز نرسد که اولت که گنج در فونی که وصل با تو بگویند سبب چاکر فونی شوی تو واقف اسرار در مکتوبی بین چشم نهانی نور زیره فنی دلم بسجده گر آید تو قذات آفرینی</p>	<p>نذار سید بگو شکم ز عشق که او خوانی مراست عشق تو نیست از برین نخوانی و ملین مرا بجهت کما نیست پیدا اگر اصل طبع خویش را تو بشناسی اگر پیش گزافی که عشق تو شد اگر ترا عمل بود تو خویش را یاری اگر ز خویش بر آئی بر آکیم الشعر اگر چشم خدا بین تو خویش را بین حجاب نیست چشم خدا بین مگر ظهور مظهر ذاتش به طرف که بخاند</p>
--	--

ظهور جاوہ احمد بذات محض خداست
 که واقف است ز اسرار عشق مجنون

<p>سر و قد سے ماہرونی سرخوشے آفت و شوخے بلا سے کیر کوشے عربہ جو سے دستے پیوستے یوقا سے ظالمے مرہم کوشے چون منے گنگے زمانے مانے</p>	<p>جان من بر بود دلبر موشے شاہ مردم فریبے دلبر سے دلبر سے مہ پارہ عیارے پیدے شیرین و سبزہ خطے کے تو انر گفت مدح ذات او</p>
--	--

<p>خونی و شوقی بلای کین دے چون توئی ہرگز ندیدم، ہیچکاہ کی بیایدی تو شبہا خواب خوش چند راتے از در خود مرا مثل تو در حبلہ عالم کم بود بڑسواسے دوش تا دیدم براہ</p>	<p>فتنہ فارغی گرد گشتے ماہر و سے دستاے چاوشے گر چه صد دیا کسم من مفرشے چنچ روز سے میہا نم یا ششے دلرباے جانفزاے دلکشے برگیتے با و پاسے ابرشے</p>
--	--

احمد از شوقِ فراغت شد اسیر
در زوہ در دل ز عشقت آتشی

<p>یعنی نسبت در صورت مجرا کہ میگوید کہ نتوان پید حق را چون توان پید اینجا ذات اورا نمیدانم چه شخصی چه ذاتے کہ میگوید تجلی نسبت اینجا بروی خوب تو من سجدہ آم شناسم من تر امن آشکارا جمال لائیرالی را یہ بینی</p>	<p>بمعنی و بصورت خود نمائی من اینک یراہ مذات خدا بگو ای خود نما تو از کجائی کہ در ہر وجہ صورت مینمائی بین در خوشیتن گراشتائی بہر وجہ کہ تو از در در آئی اگر نہان شدہ در چشم ملی اگر از خوشیتن بکرم بر آئی</p>
<p>شوایہ نجاترا تحقیق و حسدت</p>	<p>اگر بینی تو خود مرعی و رانی</p>

اگر واقف شوی اسم را خود در ۶ پیانبی و در دو عالم پادشاهی

اگر پتی جمال احمدی را
ز راه اول سوجانی گرانی

مستخرقات

که ذات کمالش ز نقصان دور	زبان بر کشایم لبیکر شکور
که خلقان خاک اندیشانش زور	نکرده رسولانش فسق و فجور
در آن دم چه گوید خدای غفور	چو خواهد شدن زنده اول قبور

علی علی علی علی

بمعراج بخشیده قرب حضور	خدا کرده پیدای محمد ز نور
همان چار یارش معنی دوز	پس نگاه کرده بحالم ظهور

ابوبکر فاروق عثمان علی

پس انگ فصیلت عمر اسرار	خدا فضل بخشید ابوبکر را
مراتب حسین با لای صفا	پس نگاه عثمان و شیر خدا

ابوبکر فاروق عثمان علی

که فرمود پیغمبر کردگار	مکش پای بیرون دین چهار
بترتیب آن فضل آن چهار	بدین عقیده همان استوار

ابوبکر فاروق عثمان علی

<p>کہ ظاہر سے شو سے ہر دم زبردہ</p>	<p>توئی ظاہر درون خود بہ پردہ</p>
<p>ز خویشی ماندہ در عین پیوار بمعنی کے رسیدے مرد پیدا رہ مردان جو گمان بست صفا از روشنائی میتوان تصور سیکر عین خیالش کہ در صوت رو معنی فرمایند دو عالم را یک قطرہ فردشی برائی بر سریر و ار آن دم وضو سازی چون خوش از سر ساری گیر اندر وحدت باد ہمہ معنی است آن معنی ضرورت کہ او بود دست معبود ملائک ز معنی سرزبان سجده کشیدہ مر آدم را نمودی سجده قبل سرش بر سنگ لعنت گشت سجد</p>	<p>حجاب تو ہمہ خویشی بر دار اگر صوت نمی بودی ہویدا ز خود نیز از شو تا گم نگردی خدارا در حمدانی ستیون یا یہ صورت کہ می بینم جالش بصوت مرد معنی رہ نماید دو جام عشق گر یک چہ عشقی زنی یا ننگ ناالحق را و ماد جهانی در خروش آری سر چو آدم کن ایاز حنت آباد چہ می بینی تو آدم را بصورت تہ آدم گشت مسجود ملائک بکوری صوت آدم ندیدہ اگر آن نکتہ دانستی غزالی جو زمین سجده دلشرا کہ ندودہ</p>
<p>صفا تش را ہمہ دانستی آدم</p>	<p>اگر کہ جو سے از ذات آدم</p>

<p>همه هستیش را عیدان تو میبود</p>	<p>که جز او نیست اندر کل موجود</p>
<p>که جزو آتش شبنمی هیچ پیدا همون عاشق همون محبوب است که تا در یابی اسرار جهانی که در هر ذره هستی تو موجود همه مقصود را در خویش نیابی بسین ای دوست گرم و لقیینی دمی عین الیقین او دیده بشناس که جزو آتش شبنمی هیچ پیدا رموز سخن اقرب بار گفتند برای نزل اشک جان کن چو سیمرخ اندران کاشانه گیر ز بیخوشی نشان نام بردار تو این درمان جان درو باشی بده جان که همی جانانت باید بدن جان خوشیستن از نده کن</p>	<p>بسین در کائنات او پیدا همون طالب همون مطلوب است برا از خوشیستن یکدم زمانی توئی از کل موجودات مقصود اگر در خوشیستن یکدم مشتابی که جزو آتش شبنمی هر چه بینی یقین بر اندرین سرکار فرمای بهر سوی جمال دوست بنگر ز مستر و هو معلم از گفته اگر مردی سفر در خوشیستن کن بیا در کوی حدت خانه گیر بصیر ای هویت گام بردار ز خود چون فرد گردی و باشی مشو بیدر و گرو درمانت باید بجانان زنده شو جانزاید کن</p>
<p>بود هر حیات تراز زندگانی</p>	<p>اگر با زره مافی دور نمانی</p>

<p>برار آندم تو صد یا کنگا الحق</p>	<p>فنا شو و روز تو حیدر مطلق</p>
<p>شود باقی بود دوست بود فنا می کاغذ رو جمله لغای است بلک فقر شاهنشاهی باشی لقائن قریبش کن آشنایی که باشد راست فرجام طبیعت هویت را درین رکاب فرما تو دریائی چه باشی پر لب سرای ساز اندر قوت آباد خدائی شو تماشای خدا کن</p>	<p>اگر موی نماند از وجودت که تم الفقر معنی از فتای است چو تم الفقر فموا الله باشی بیایمی طائر قه سی مانی زمانی لبکن این اطمینت بردی از هوایین مال بکشتا تو شهبازی شکار خوشین نشین گیر اندر وحدت آباد طوائف در حریم کبریا کن</p>
<p>بگیر اندر حسد آباد مترل خدائی از خدای کن تو حاصل</p>	
<p>بهر شکار صیدی در قالب امید طاووس بانع عرشم از آشیان هم شربت سقا هم من بهم چشیده آواز سخن نقر بوسه شنیده</p>	<p>باشا هباز قدیم از لامکان سیمغ قاف قریم از دام کون روز است با حق لفظ علی گفت برفوان سخن نزرق قوت حیات</p>
<p>در تاعه عبادی الی قریب پره</p>	<p>امر لرگنت کتر ابر لوج دل گوشته</p>

ما نور کردگاریم در آب و گل میدود	هر کس بچشم صوت مارا کجا شناسد
متکبر بود در عالم آنرا که نیست دیده	آنرا که دیده باشد دانند که ما چه گفتیم
در گرا بنیایم اختر صدف حکیده	از پر تو خدایم در نور من مطلقیم

احمد نه ام که اویم از خود سخن چه گویم
در سپهرم نظر کن که قدرت آفریده

خاتمه الطبع

منت این زور که در او نهاد خود مکتب بود	این چه گوید بین بذات خویش پندار بود
مشکلاشی فی الاشياء نظیرش بودم	اوست که او فرشتگان عالم بیکسانی علم

وقت احمد که چو بود اولین اهل مرایته اطلالت و نقش نگار عیشین و عجمه یاقاقه

فخر اینیاد می هست نشان که بر یادی است	پان سیاه نشان جلوه خدای است
---------------------------------------	-----------------------------

اما بعد اهل ندانان وحدت دوست فر از ترنگان لوای همه آواز که شیارگان

سمای تجرید اند و خواصان کبر توجید نوید روح پرور و مرقده جان آفرین آباد که در خویلا

دیوان نادر البیان مملو از مضامین توجید عرفان که هنوز جهانی بطبع نرسیده

و بر عامه مشتاقان بیدار پرده از روی کشف اشاعت نکشود خوشنود یوانی را

که در هر تنش صد گنج معرفت پنهان آواز هر نقش هزار نکته حقیقت عیان نامش

دیوان حضرت احمد جام زنده و پیل است ای مانند سید علی که مقتدا

ایل طریقت یگانه باب بود گیت این شیخ ابوالقاسم الحسن اصل سکونت وضع تا

که از توابع جام ست دو از فرزندان جریر بن عبد اللہ مجلی اند که در المومنین
 این خطاب یو این انجام کرده تحسین امی بودند در سبب و سالی تو فوق
 ایندی این شده بکوه قند سیرده سال ریاد و مجاہدہ سیر برده بمرچیل سالی باہا
 ربانی در خلق آمدند و ابواب علم لدنی بر و مشکوف شدہ از سہ جلد در علم تو
 معر و علوم سرار و حکمت تصنیف نمودند اشعار عالی در لغوی از خودی سجانه
 چهل دو و فرزندی عطا کرد بعد و قاسم موصو چهارده سپند نیز علم کامل
 عنا تصانیف کرامات حضرت بعثت سالی سفیر مؤتد کہ کمال صفت مشاہیر
 مرد برستم تو بکرده نوشیح ظہیر الدین کی از فرزندان حضرت بود در کتاب الحقائق
 فرمودہ کہ برست م ششصد ہزار کس تو بودند سر اولیا کاملین بودند و آد
 حضرت صوبہ زیادہ پنج سال امام المسلمین با کزہ احمد ہوید او و قات شریف اند
 عشق السید از خوارق عاد او کرامات حضرت ایشان کتابها مکتوب است حا
 بیان او یا پنچین نیابی یک نسخہ صحیحہ قدیم الکتابت آن کور از کتاب خانہ خلپ
 محمد افضل خان صاحب انوار لا خطاب مجید سر فر از خالصا بہادر اعظم ام مقام
 اسمیل خان تفحص ستیانہ شتاقان نگاہ متکاشایش زیدہ طبعش استبداد
 نمودند از آنجا کہ اشاعت علوم و فنون خصوصاً شیوع کتابت بر حمت و کمالہ علی
 منشاء این طبع عالی ستین نظر دیوان مسطور خط خوب صورت خوش اسلوب طبع
 منشی نول کشور و افق کا پیور با جنوری ۱۸۹۶ء بار سوم طبع گردید

کلیات غالب مرزا سلامت علی دہلوی
 کلیات جامی تصنیف ملا عبدالرحمن اعظمی
 انتخاب کلیات عنان خسرو -
 اسیدین چار دیوان ہیں -
 دیوان تحفۃ الصغر صغیر سن کا کلام ہے
 دیوان سلطانہ کلیات عنان شیکہ کلام ہے
 دیوان عزت الکمال جو کمال عمر و اندیس
 پر تین تالیفات فرمایا - ہم - دیوان یقین
 نیکہ کلام ہنگام سیری - یہ کلیات ایک کتاب
 پر چار دیوان روشن طبع سنخورد تھا کمال
 بلوچی متہ حضرت امیر خسرو دہلوی -
 کلیات نظیر غنیا پوری سا خوش
 فکری ملا نظیر غنیا پوری -
 کلیات نظیر غنیا پوری تصنیف
 ابو نصر غنیا پوری -
 دیوان نظیر غنیا پوری - تصنیف ایضاً
 دیوان صاحب کائنات - از مرزا
 محمد علی صاحب تبریزی -
 ایضاً انتخاب دیوان -
 دیوان حافظ - محنتی خوشخط از اظہار
 بیچ روشن صاحب لہن بلقب بلبلان
 لغیب حضرت خواجہ شمس الدین عظیمی
 ایضاً مطبوعہ جدید بہت خوشخط -
 شرح دیوان حافظ باطل و مصطلحات
 از تصنیف مولوی سید محمد صادق علی زجاہ طبع

فرستاتے

دیوان شمس تبریزی مشہور کلام از دکن
 طبع علی دوزاد محمد بن ملک دکنی شمس تبریزی
 دیوان حضرت خواجہ قطب الدین
 بختیار کاکلی کلام پر تالیف ہے -
 دیوان خواجہ معین الدین حسینی
 یہ دیوان کتاب محض غنیمت امیر دہلی
 اس طبع کو ملا تبر کا طبع ہوا -
 دیوان حضرت عزت اللہ اعظمی دکن
 شیخ محمد بن عبدالقادر گیلانی قدس سرہ -
 دیوان مختصر دوستانہ اہل زبان کا کلام ہے
 دیوان مختصر غنیا پوری اور نواقف کلام از
 لکھنؤ میں دہلی سے دکن اور دکن سے لکھنؤ
 دیوان غنی درسی دیوان مصنفہ ساجد
 کاہر علی غنی کشمیری -
 دیوان مہتاب از سنخورد تازک فکر مشہور
 مہتاب راسمیری اور استویدہ علی کٹرہ -
 دیوان موزون از خوش فکری
 عالیجناب راجہ رام نرائی صاحب استویدہ
 دیوان ناصر علی شاعر نامور کا کلام ہے
 جو ہر مضمون میں دیوان نرائی کی منافی
 اہل زبان اور اسکے ساتھ منشی جو ہر سنگم
 کا کلام ہے جو تلامذہ مرزا صاحب سہین -
 دیوان کشفی - از جلوہ خیال بلند مولو
 شہ سلامت اللہ -
 دیوان ہلالی - از کلام اہل زبان -

ضیال

مجموعه کتب مشهوره
در ادب و تاریخ و جغرافیه
و طب و فقه و کلام
و لغت و شعر و حدیث
و احادیث و تفسیر
و کتب معتبره
در این رشته

مجموعه کتب مشهوره
در ادب و تاریخ و جغرافیه
و طب و فقه و کلام
و لغت و شعر و حدیث
و احادیث و تفسیر
و کتب معتبره
در این رشته

کتاب مشهوره کلمه در سنی و غیره

کتاب مشهوره کلمه در سنی و غیره

تفسیر جامع - معنی لغوی و فقهی
تفسیر هر کلمه یک بار یک بار
هر کلمه را در حقیقت و معنی
و در لغت و در کتب معتبره
در این رشته

تفسیر جامع - معنی لغوی و فقهی
تفسیر هر کلمه یک بار یک بار
هر کلمه را در حقیقت و معنی
و در لغت و در کتب معتبره
در این رشته

نظامی گنجوی -
شعری بسیار مشهور

قصاید پر پرچام -
سامی نامه ظهوری -
مثنوی سعدی -

مثنوی خسرو شیرین -
مثنوی سفت -
سکندر نامه پیری تکران - مشهور

قرآن السعدین -
تذکره شعرا -

درسی کتاب با فقه ملک گنجوی سکندر دارا
مصنفه سولانا نظامی گنجوی -
ایضا - جلی قلم نازق توسط قطره

تذکره گاشتن -
و قد بارسی -
مولوی عبدالغفور خان نساج -
شعری مشهورین تذکره هر جنون بصله سخن
عطا حاصل کی از هر دو حضرت مولوی نظامی گنجوی

شعری بسیار مشهور
سکندر نامه پیری
مثنوی یوسف زلیخا مصنفه عبدالرحمن